

O BOŽÍ CÍRKVI

Robert F. Turner

Tato útlá knížka obsahuje články Roberta F. Turnera, které byly ve Spojených Státech, v rozmezí asi dvaceti let, publikovány v křesťanském periodiku "Plain talk" (Otevřené hovory). Tyto články nebyly původně koncipovány jako jeden celek, a proto se některá témata či argumenty v určitých článcích opakují. Věříme, že to není na překážku pečlivému a pozornému čtení. Snad si takto zdůrazněné argumenty a k nim náležející verše alespoň lépe zapamatujeme.

Celá knížka je zamýšlena jako studijní (inspirativní) materiál. Neobsahuje žádná oficiální kréda či dogmata katechistického typu. Věříme však, že diskutované téma "Církev" je natolik podstatné a tak často nepochopené či zneužívané, že materiál této knížky poslouží jako hodnotné vodítko k nalezení a pochopení pravdy o Církvi, v jejímž středu stojí Bůh. Také doufáme, že mnohé čtenáře přivede k poctivému zamyšlení nad pravostí a čistotou církve, jíž jsou (nebo by mohli být) součástí.

Vzhledem k velkému výskytu slova "církev" v mnoha rozličných kontextech, zvolili jsme poměrně ustálený způsob, který rozlišuje mezi obecnou, všesvětovou "Církví" a mezi sborem neboli "církví" místní pomocí použití velkého či malého počátečního písmene. Doufáme, že jsme v této záležitosti nechybovali. Výjimkou jsou citace z Bible, do nichž jsme nezasahovali. Citace NZ jsou převážně z Nové bible kralické a z Nové smlouvy. Citace SZ jsou převážně přejaty z Ekumenického překladu.

Vydavatelé

Z anglického originálu "Plain Talk about God's Church" (vydavatel J. Fitch, 449 Harris K-103, Coppell, Texas, 750 19; fitch@webwide.net) přeložila Taťána Morrowová.

CO BŮH USTANOVLÍ?

Zdá se, že učenci celého světa se shodují na tom, že Církev byla založena v Jeruzalémě o prvních Letnicích po vzkříšení Kristově. Skutky (2.kapitola) o tom podávají zápis, a jen málokterí ve svých krédech obhajují námitky proti tomuto faktu. Ale CO vlastně bylo ustanoveno, když byla založena Církev? Naivní otázka? Přečtěme si velmi pečlivě 2. kapitulu knihy Skutků. Nacházíme zde nějaké "vysvěcování" k službě? Je zde jmenován nějaký "vůdce"? Vidíme jakoukoli z "institucionálních" procedur, jež bychom očekávali, pokud dnes běžná koncepce "církve" je správná? Nic z toho zde není.

Dnešní důraz je kladen na skupinu - Církev je něco jako velká lóže nebo "Královský řád svatých", neboli společnost, která se vztahuje ke konkrétním církevním budovám. Taková koncepce však v Božím zápisu o ustanovení Církve zcela schází.

Prorocství týkající se založení Církve poukazují vždy na vztah (či základ pro vztah) mezi Bohem a jednotlivcem. Izajáš říká: "utvrzena bude hora domu Jehovova na vrchu hor". Je to prorocství o ustanovení Božího zákona pro všechny národy (Izajáš 2:1 a dále). Zaslíbené království bylo slibem pokoje pod Boží vládou (Izajáš 9:1 a dále). Jehovou vykoupení budou kráčet "cestou svatou" (Izajáš 35:8 a dále).

Kočár do nebe

Zdá se, že mnozí lidé vidí Církev jako nějaký kočár. "Zapřažen o Letnicích", připraven vyrazit - a lidé mohou jen naskočit a vézt se do nebes. Ale někde cestou se začaly lámat loukotě, náprava se zkrivila, oj upadla, a nakonec se zakutálelo i kolo. Luther se sice snažil kolo nasadit zpět, ale ve své námaze ještě více poškodil již pokřivenou nápravu. Jiní připevnili novou oj, avšak jinou, nevyhovující záměru a funkci kočáru. A tak byla nakonec církev úplně polámaná, neschopná sloužit.

Pak se Thomas A. Campbell a Barton Stone rozhodli obnovit celou Církev. Zpevnili nápravu, nasadili novou oj podle původních plánů, opravili loukotě a připevnili kolo. A lidé mohli zase pohodlně ujíždět domů, do nebe.

Působí to jako přehnaný obraz? Snad. Ale použil jsem ho, jen abych zdůraznil, jak chybný a zcela nepůvodní je tento koncept Církve. Je to, jak věřím, koncept denominační, který stále vyzdvihuje "skupinu" a nedokáže správně rozlišit mezi lidmi věrnými a nevěrnými.

Kdo je církev?

Slovo "církve" je hromadné podstatné jméno. Můžeme říci, že "hromadí" lidi. Avšak ne jakékoli lidi. Kristova Církev je tvořena "svatými a věrnými bratry", "lidem získaným k vlastnictví" Boha (Koloským 1:2; 1.Petr 2:9). Z celého toho obrovského množství lidí, kteří se o Letnicích shromáždili v Jeruzalémě, se stali členy Církve pouze ti, kteří "ochotně přijali jeho slova" a "byli pokřtěni" (Skutky 2:41).

Členové Církve také podléhají hříchu, ale je od nich očekáváno činit pokání a žádat Boha o odpuštění. Pokud tak nečiní, je jim odepřeno společenství s křesťany (1.Korinským 5). Kongregace křesťanů, kteří kolektivně přestanou jednat v souladu s Boží vůlí, není nadále hodna svého jména a místa mezi církvemi Kristovými (Zjevení 2). Pánova Církev je tvořena lidmi ztotožňujícími se s pravdou, nikoli lidmi ztotožňujícími se se "skupinou".

Boží ustanovení se nemění

To, co ustanovil Bůh, tedy pravda zjevená v jeho nové smlouvě, se nikdy nemění (1.Petr 1:23 a dále). Avšak společenství samo, tedy lidé, mohou odpadnout (1.Timoteus 4:1 a dále). Nejprve se začne měnit postoj k Boží autoritě, pak se pozmění praktiky, a následně - obvykle průběhem mnoha let - se změní i terminologie. Protože pravidla jsou jedna věc, a lidé snažící se pravidla zachovávat jsou věc jiná, Pavel říká, že nesmíme poměřovat sami sebe sebou samotnými (2.Korintským 10:12 a dále).

Člověk může "zůstávat se svým chrámem", "zůstávat se svým kazatelem", "zůstávat se staršími", může "zůstávat s devadesáti procenty spoluvěřících" - a přesto opustit Církev, kterou ustanovil Bůh. Ve skutečnosti je přesně toto historie církevnictví (sektářství) s mnoha krédy, která věřící svazují.

Jako křesťané musíme stále prověřovat své představy o Kristově Církvi. Musíme se znovu ptát, zda jsme oddáni Kristu a jeho záměru, a nebo nějaké skupině, třídě či společenství. Já, jako jedinec, musím znát pravdu a být jí poslušen nezávisle na jednání druhých "v církvi" či mimo ni. Musím pamatovat na to, že Kristus slibuje věčné spasení Církvi očištěné a obmyté, a nikoli té či oné "skupině" (Efezským 5:26-27). To, co Bůh skutečně ustanovil je pevné a jisté, a nemůže to být otřeseno (Hebreům 12:28).

NOVOZÁKONNÍ CÍRKEV

Když Pavel psal církvi ve Filipech (4:15), oslovil "všechny svaté v Kristu Ježíši, kteří jsou ve Filipech, s biskupy a diakony" (1:1).

Svatí jsou "oddělení", jsou to lidé povolání "ze tmy do podivuhodného světla" Boha (1.Petr 2:9) a náležejí Pánu (1.Korintským 6:20). Toto vše vyjadřuje skutečnost, že všichni křesťané jsou svatí (v novozákonním smyslu). Blahořečení římských koncilů s tím nemá zhoła nic společného. Nikdo se nestává svatým svým "vstupem" do Církve. Součástí Církve se stává ten, kdo byl učiněn svatým. Církev nikoho nespasí, Církev je "tou spasenou"! Ve Skutcích 2:47 čteme: "A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli spaseni (zachraňováni)."

Slovo "církev" vyjadřuje určité množství, stejně jako třeba slovo "stádo", "hejno", "smečka". Doslovně má toto slovo význam kolektivitu či shromáždění lidí k něčemu povolanych. Ve Skutcích 19:32, 39, 41 se zmíněné slovo překládá jako "shromáždění", ačkoli se zde neodkazuje na Boží lid. Na některých místech toto slovo popisuje svaté, kteří jsou shromážděni doslovně (1.Korintským 11:18), ale daleko častěji je použito obrazně o těch, kteří jsou "shromážděni" za jistým účelem a mají něco společného.

Všechny Boží děti (prvorození, Hebreům 12:22-23) tvoří Církev v jejím obecném či všesvětovém smyslu. Jsou "shromážděni" ve svém určení, protože mají jednu věc společnou - vztah k Bohu Otci. Nemusejí se všichni znát a Bůh ani neurčil způsob, jak by mohli všichni společně pracovat. Ale kdokoli touží sloužit Bohu skrze Ježíše Krista, ten mu vzdává "chvály v církvi" (Efezským 1:6,12; 2:6,22; 3:21). Rozhodně by nebylo správné aplikovat tyto pasáže na jednotlivé místní církve s jejich organizací.

Nový zákon ovšem obsahuje i požadavky a opatření ke kolektivní práci, kdy svatí mají fungovat jako jeden celek. Křesťané se mají shromažďovat (Hebreům 10:25), uctívat Boha (1.Korintským 11:22 a dále), mají mít své starší (Skutky 14:23), společnou pokladnici (1.Korintským 16:2), atd. Právě takovou skupinu lidí oslovuje Pavel, například, v dopise Filipským a nazývá ji "církvi" (Filipským 4:15). Je to místní církev neboli kongregace většího či menšího počtu lidí. Stále je to však jediný celek křesťanů, jenž má Boží souhlas k organizovanému uspořádání.

Tito svatí nejsou shromažďováni jen obrazně, na základě společného vztahu k Bohu. Ale

zároveň vstupují (po vzájemném souhlasu) do určité viditelné jednoty (srovnej Skutky 9:26-28; 3.Jan 10), vzájemně se ukáží (Matouš 18:17; 1.Korintským 5), mají ve svých řadách služebníky církve (Římanům 16:1), vysílají své posly (vyslance, Filipským 2:25) a v mnoha jiných ohledech pracují společně, jako jeden celek.

Nevyhneme se mnoha chybám, pokud správně nepochopíme novozákonní definici "církve" (například důležitost být jejím členem) a rozdílná použití tohoto slova. (Někteří lidé se, například, pokoušejí učinit z povinností jednotlivce povinnost místní církve jako celku). Pečlivé čtení Písma nás "osvobodí od mnoha omylů a nerozumných představ" a mnohému nás naučí.

CÍRKEV OBECNÁ A MÍSTNÍ

Snad i při zběžném čtení Nového zákona bychom si všimli, že slovo "církve" je používáno různě. "Postavím svou církev", "církve je jeho tělem", "tomu buď sláva v církvi" - všechny tyto verše zjevně odkazují na jednu obecnou Církev (Matouš 16:18; Efezským 1:23; 3:21). Avšak "řekni to církvi", "v každé církvi vybrali starší" nebo "aby nebyla zatěžována církev" - jsou jasné odkazy na místní čili organizované sbory, jichž je mnoho (Matouš 16:18; Skutky 14:23; 1.Timoteovi 5:16).

Ne každému je ovšem jasné, že rozdíl mezi obecnou a místní církví je mnohdy daleko hlubší a významnější. (Není to jen otázka velikosti či množství.) Prostudujeme-li si níže uvedený seznam veršů, pochopíme rozdíl významů, a pak snad budeme schopni přidat k seznamu i další, vlastní příklady.

OBECNÁ CÍRKEV - vztah svatých s Bohem

Na nebi i na zemi - Efezským 3:15
K církvi připojuje Pán - Skutky 2:47
Vstup skrze křest - 1.Korintským 12:13
Zde jsou všichni svatí - Galatským 3:27
Nikdo kromě spasených - 2.Timoteovi 2:19
Jediný Pastýř - Matouš 23:8
Shromáždění obrazně - Hebreům 12:23
Dábel jí nemůže přemoci - Matouš 16:18

MÍSTNÍ CÍRKEV - vzájemný vztah mezi svatými

Pozemská, limitovaná - Filipským 1:1
Lidé se "připojují" sami - Skutky 9:26
Se souhlasem spoluvěřících - 3.Jan 10
Konkrétní počet svatých - 1.Korintským 1:2
Zde i ti, kteří "nejsou z nás" - 1.Jan 2:19
Menší pastýři - 1.Petr 5:2
Shromáždění doslovně - 1.Korintským 14:23
Dábel jí může přemoci - Zjevení 2:5

Obecná Církev je tedy vztah jednotlivce s Bohem, což předchází vše, a trvá, pokud člověk chodí v Boží pravdě. (Tento vztah trvá nezávisle na tom, co dělají a říkají ostatní, 3.Jan 9-10). Církev, která se formuje na konkrétním místě, je přídatný svazek, v němž musíme podle vůle Boha budovat vzájemné vztahy mezi svatými, abychom společně organizovanou prací mohli sloužit v naplňování Božích záměrů.

DVOJÍ SPOLEČENSTVÍ

Ve svém prvním dopise (v 1. kapitole) popisuje Jan své společenství s Bohem, jež závisí na tom, zda chodí "ve světle" Boží pravdy. Jan se vyučil přímo u Krista a poznanou pravdu pak zapsal k užítku nás všech, abychom i my mohli mít právě takové společenství s Bohem. Pro ty, kteří chodí ve tmě, tedy v chybném jednání a hříchu, žádného společenství s Bohem není. V 3. Janovi (verše 9-10) ale Jan hovoří o některých bratrech (evidentně o těch, jež měli společenství s Bohem), kteří však byli vyloučeni z církve. Diotrefes je nepřijímal a bránil v tom dokonce i druhým. To bylo bezpochyby nesprávné. Toto je případ, kdy Bůh své společenství s jednotlivým křesťanem zachoval, ačkoli lidé jej odmítli.

Opačnou situaci nacházíme v 1.Korintským 5. Zde se dozvídáme, že jeden z členů církve v Korintě (o němž lze předpokládat, že v nějakém čase svého života společenství s Bohem měl) žije amorálně. Pokud se na to díváme slovy 1. Jana 1, pak ten člověk své společenství s Bohem zpřetrhal svým jednáním. A ačkoli nyní kráčel v temnotě, bratři v Korintě s ním zachovávali společenství. To bylo také nesprávné. V tomto případě lidé zachovali společenství, jež Bůh odmítnul.

Dva typy společenství (vztahů) jsou tedy evidentní: první společenství je s Bohem a závisí výhradně na tom, zda chodíme v pravdě. Druhé společenství je s člověkem (bratřími) a podléhá lidskému schválení či odmítnutí. Ačkoli říkáme, že bychom měli schvalovat pouze to, co schvaluje Bůh (a já s tím souhlasím), nic to nemění na skutečnosti, že jako lidé se dopouštíme omylů. Společenství lidí nedokáže jednat vždy tak, jak by v dané situaci jednal Bůh. Věřící někdy přijmou to, co by přijímat neměli, nebo naopak zamítnou to, co by přijímat měli. Bůh však zná pravou skutečnost a podle ní také soudí.

Když jsme uposlechli evangelium, každý z nás, sám za sebe se zaslíbil službě Bohu. Právě jemu vydáme svůj počet z celého svého života (Matouš 16:24; Římanům 14:4,12). Poté, co vyslovíme svůj souhlas poddanství Bohu a podřídíme se daným závazkům, přidáváme se ke společné práci a bohoslužbě místního společenství neboli sboru. Bůh tento svazek přikazuje. Pouta společenství jsou důležitá a závazky vůči němu reálné. Tento svazek však vždycky musí zůstat jen nástrojem služby Pánu, a nikdy se nesmí stát Pánem, který ovládá věřící.

Společenství člověka s člověkem je pozemským svazkem, který má svůj náboženský význam pouze jako doplněk službě Bohu. Jsou mu dána vymezení od samotného Boha (která však člověk nezachovává vždy a plně). Ten, kdo se opírá pouze o vnější pouto "církvevního" společenství jako o záruku svého duchovního vykoupení, opírá se o nalomenou třtinu. **ROZHODNĚ NECHCI NIKTERAK SNIŽOVAT DŮLEŽITOST MÍSTNÍ CÍRKVE.** Snažím se však vyzdvihnout význam církve pravé, význam lidí vpravdě Božích, jež pro Boha pracují způsobem, který určil sám Bůh. Duchovní hodnoty spočívají v oddanosti a službě Bohu, nikoli ve věrnosti nějaké "skupině". Bratří, kteří jsou přednostně zaujati udržováním neporušeného společenství s Bohem, budou jím k sobě navzájem přitahováni, a ve sborovém společenství budou vychutnávat předzvěst sladkosti nebes.

"BOŽÍ LID"

Na světě žijí jen dva druhy lidí - ti, kteří jsou Bohu "milí" a ti, kteří mu "milí" nejsou (ve smyslu Skutků 10:35, kde je použito řecké slovo *dektos*, které znamená "přijatelný, vítaný"). Petr o první skupině píše (1.Petr 2:9): "Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný k vlastnictví..." (Nová Smlouva: "lid určený k Božímu vlastnictví".) Tito lidé jsou "povoláni ze tmy do podivuhodného světla" Boha.

"Povolání" jsou evangeliem Kristovým (2.Tesalonickým 2:14), jímž jsou také všichni vyučeni (Jan 6:45). V určitém smyslu je toto "povolání" právě onou dělící čarou mezi lidmi Bohu

přijatelnými a nepřijatelnými. Ti, kteří uvěřili a uposlechli Boží "volání", jsou přijati, zatímco ostatní zůstávají v "temnotě", "bez milosrdenství". (Přečtěte si, prosím, pozorně: Koloským 1:12-14; Skutky 26:16-18; 2:37-42.)

V I. století byli tito "povolání" lidé, tito Bohu "přijatelní" nazváni CÍRKVÍ. (Tedy přesněji řečeno, řecké slovo "ekklesia", jímž byli označeni, dnes nahrazujeme českým slovem "církev".) Všimněme si Skutků 11:20-26. V Antiochii někteří slyšeli kázání o Kristu, uvěřili, obrátili se k Pánu - a tito lidé tvořili CÍRKEV. (Srovnej Skutky 20:28; Filipským 1:1; 4:15) Nový zákon učí, že CÍRKEV (tedy ti, kteří tvoří Církev) jsou lidé přijatelní Bohu, zatímco ostatní (vně Církev) přijatelní (milí) nejsou.

Ano, Církev je tedy důležitá. Církevní společenství je podstatné. Ti, kteří nejsou částí Kristovy Církev, nepatří k Božímu lidu. TATO ZDÁNLIVĚ VYHRANĚNÁ TVRZENÍ SE MOHOU ZDÁT PŘÍLIŠ RADIKÁLNÍ POUZE TĚM, KTERÍ SELHÁVAJÍ V CHÁPÁNÍ VÝZNAMU BIBLICKÉ DEFINICE "CÍRKEVE" NEBOLI "BOŽÍHO LIDU".

Nikdy bych nevyslovil něco takového, jako že je nutno přidat se k "mé skupině", aby byl člověk spasen nebo že pouze členové denominace zvané "církev Kristova" budou spaseni. Zároveň musí být zcela jasné, že nikdo není členem Církev našeho Pána (té Církev, jež bude spasena), pokud neuposlechl "ze srdce" ryzí volání evangelia. (Viz Římanům 6:16-18; 3:7; Skutky 2:37-47) Křestní křtení u metodistů, hlasování baptistů*, ani přijímání večeře Páně v "církvě Kristově"*** nejsou bránou do nebe. Musíme umět rozlišovat mezi tím, jak se stáváme přijatelnými Bohu, a jak se stáváme přijatelnými pro nějaké společenství - nezávisle na jméně, které nese.

"Boží lid" je přirovnán k chrámu, v němž přebývá Bůh. Základem je Ježíš Kristus a zdi jsou tvořeny vzácnými kameny, věrnými křesťany (1.Korintským 3:11, 16-17; 1.Petr 2:4-8). O křesťanech se též hovoří jako o království pomazaného krále Ježíše Krista (Koloským 1:13) nebo jako o těle, jehož hlavou je Kristus (Efezským 1:22-23; 1.Korintským 12:12 a dále). Církev patří Kristu, kongregace křesťanů jsou zvané církvemi Kristovými (Matouš 16:18; Římanům 16:16). Boží lid je dokonce nazván Kristovou nevěstou (Efezským 5:23 a dále). Z tohoto textu mimo jiné snadno vidíme, proč bychom měli "nést Kristovo jméno". Ale nemysleme si, že se staneme Božím lidem proto, že se označíme Kristovým jménem. Nést jméno Kristovo znamená skutečně a plně být jeho lidem.

MĚLI BYCHOM SE "PŘIPOJIT K CÍRKVI"?

Slovy "připojit se" míníme "spojit se, stýkat se, navázat kontakt či stát se jednotným s...", a jejich použití s odkazem na církev není "smrtelným hříchem", jak, zdá se, někteří naznačují. V předcházejících generacích, kdy probíhala žhavá a vytrvalá "válka" proti církevnictví, vytvářeli někteří kazatelé z kritiky výrazu "připojit se k církvi" velkou záležitost (a se značným úspěchem přiváděli spoluvěřící ke stejnému kritickému pohledu). Kdyby se ovšem tito kazatelé stejně usilovně věnovali vyučování práce a organizace místní církve, byli bychom dnes v daleko menších potížích.

Nicméně jejich kritika zmíněné terminologie má svůj opodstatněný základ. Denominační svět považuje Církev za jakýsi "přídavek" ke spasení či ke křesťanství. Je to představa, že někdo se může stát křesťanem - a pak se "připojí", nebo "nepřipojí" k Církvi. V boji proti této chybné koncepci poukazovali kazatelé na fakt, že Církev je "tělem" Kristovým (Efezským 1:22-23), jež tvoří všichni, kteří jsou v Kristu (Efezským 4:11-16). Znamená to tedy, že nikdo nemůže být křesťanem odděleně od Církev. V okamžiku spasení jsme "přidání" k Církvi (Skutky 2:47). Naše děti se "rodí" do naší rodiny - svým narozením se stávají členy rodiny. Není tomu tak, že by

*V církvi baptistické členové hlasují o přijetí nového člena. **Zde autor nehovoří o obecném těle Kristově, ale o konkrétních sborech toho jména. (Pozn. vydavatele.)

se nejprve narodily a někdy později se "připojily" k rodině. Naprosto stejným způsobem se Boží děti stávají členy Boží rodiny, Církve (1.Timoteus 3:15; Efezským 2:19). "Rodíme se znovu" (1.Petr 1:23; 2:2) a tímto okamžikem se stáváme součástí Pánovy Církve. (Viz Skutky 2:37-41.) Církevnictví (tj. množství různých církví) je dílem lidí, ale Církev Boží je dílem Boha a od Boha pochází.

Hovoříme zde tedy o Církvě, jež je lidem smlouvy neboli lidem žijícím ve smluvním vztahu s Bohem. Jsou to svatí, sromáždění pouze obrazně. Stává-li se kdo křesťanem, stává se okamžitě částí "všech křesťanů", tedy částí všesvětové Církve. "Členství" v tomto společenství nastává, aniž by byl v dané chvíli zvažován osobní vztah k ostatním členům Církve. (Viz příběh etiopského dvořana, Skutky 8:26-39.)

Avšak Bůh vytvořil i taková opatření, díky nimž ho jeho následovníci mohou uctívat společně a mohou se tak navzájem vzdělávat, věnovat se dobročinnosti a kázání evangelia. Jedná se právě o místní církve, kde lidé dobrovolně připojují své síly a vytvářejí si konkrétní vztah jeden ke druhému, aby mohli naplňovat Pánovu vůli. (1.Korintským 1:2; Filipským 4:15). Člověk, který je již křesťanem a členem Církve v jejím univerzálním smyslu, se může "připojit" ke svatým (bratřím) místního společenství.

Všimněme si, že hovořím o "připojení" k dalším svatým. Ve Skutcích 9:26 čteme, že Saul (Pavel) se "pokoušel připojit k učedníkům", a později se tak i stalo. Církev, a to i církev místní, není nějakým subjektem odděleným od svých členů, ale je tvořena konkrétními svatými, kteří žijí v určitém vztahu jeden ke druhému. Od každého křesťana je očekáváno, že se "připojí" k dalším křesťanům, je-li to možné. (Viz Hebreům 10:25)

Snad nám jazykové možnosti dovolují hovořit o "připojení" k místní církvi. Avšak vždy bychom si měli být jisti, že víme, o čem hovoříme.

PODSTATA CÍRKVE

Význam správného konceptu "církve"

Víceméně všichni církevní historici spojují vývoj systému papežství (papež je vlastně biskup neboli starší s pravomocí nad celým světem) s mnohem ranějším "metropolitním systémem" a s diecézním konceptem církevní správy. V praxi se jedná o rozšíření původního konceptu struktury církve, které ovšem automaticky vyžaduje i rozšíření správy. Tedy vytvoření otěží, které budou ovládat "celé spřežení" církví. Kdyby k tomuto propojení jednotlivých církví nedošlo, nebylo by pochopitelně zapotřebí širšího dozoru než toho, jaký náleží jedné místní církvi. Poučení z toho plynoucí si dnes musíme stále připomínat.

Co se týče proměněné struktury Církve, musíme se vrátit zpět k něčemu, čemu bývá věnována jen malá pozornost. Musíme se ptát, PROČ rané církve (počínaje II. stoletím) rozšiřovaly Bohem dané uspořádání a dohled? Byla to pýcha nebo hlad po moci, jak je to mnohdy vysvětlováno? Myslím, že naše myšlení je ovlivněno určitými předsudky. Je více než pravděpodobné, že raní křesťané měli stejně nebo i více horlivosti konat práci pro Pána, jako mají bratři dnes, a z toho důvodu "konali více" právě rozšiřováním organizačního řádu. Ačkoli jistě ctíme dobré úmysly, musíme se ptát, zda je možno ospravedlnit úmysl, jenž proměnil organizační strukturu a vedení Církve. Mohli mít tenkrát lidé takovou představu o podstatě Církve, která je prostě k těmto změnám přivedla?

Já sám vím, že dnešní „organizátoři“ církevních aktivit ospravedlňují své jednání nesprávnou koncepcí podstaty obecné Církve. Bratr Woods ve své debatě s bratrem Codgillem argumentoval takto: "1.) Velké přikázání klade na "Církev" povinnost jít do celého světa; 2.) bez vzájemné spolupráce (kolektivního jednání) není možné přikázání naplnit; 3.) jelikož apoštolská "Církev" kázala všemu stvoření (Koloským 1:23), musela v tomto úsilí existovat spolupráce" (slovo spolupráce je zde užito ve smyslu kolektivního jednání, pozn. autora).

Není zapotřebí otevírat argumentaci k této debatě, a ani o to neusiluji. Avšak chtěl bych, abychom si zde povšimli konceptu "Církev". Tento koncept pojímá všechny křesťany (jedno tělo) jako jeden funkčně propojený celek. A pak už lehce sklouzneme k nesprávnému konceptu "jednoho těla všech církví". TAKOVÁ "Církev" má údajně jít do celého světa kázat evangelium. K Woodsově argumentu je proto nutné říci, že kázání evangelia je určeno každé církvi jednotlivě (a současně každému jednotlivci). Je to práce a úsilí každého člena jednotlivého sboru, který své povinnosti naplňuje nezávisle na jiných sborech. Bratr Woods evidentně pojímá "Církev" jako nějaký druh univerzální vyučovací společnosti neboli celosvětově koordinované instituce.

Toto je "katolický" koncept Církev. (Rozhodně však nepředpokládám, že bratr Woods jej přijímá v celé jeho šíři.) Katolická encyklopedie říká: "Církev je ... společenství založené naším Pánem Ježíšem Kristem", "je to Církev, jíž Kristus předal ty způsoby milosti, skrze něž jsou lidem předávány dary, které získal pro člověka. Církev sama uděluje svátosti. Sama činí viditelným světlo zjevené pravdy..." (sv.III., str.744,752 angl. vydání.). Podle tohoto názoru není tedy tím, kdo "udílí" milosti a schvaluje učení Kristus, ale společenství, a proto je toto společenství vnímáno jako věčná a živá instituce.

Tato představa přivedla Augustýna k tvrzení: "Neuvěřil bych evangeliu, nebýt autority katolické církve, jež na mne zapůsobila..." (ze spisu Proti manichejským). Totéž přimělo Savonarolu (v jisté kritice papeže, který přikázal něco protikladného evangeliu) k těmto slovům: "...Nikoli církve katolické, ale Váš omyl." Totéž zabránilo Martinu Lutherovi, Britskému parlamentu i většině reformátorů dojít k pravému konceptu reformy Církev. Nedokázali se vzdát vazby na historickou "viditelnou Církev". Tyto představy i dnes záludně přetrvávají v myšlení bratří, kteří zastávají ideu, že "ono veliké období středověku" přece nemohlo být mylné. I zde jakoby se "Církev" stávala jakousi věcí samou o sobě, věcí oddělenou od těch lidí, z nichž ve skutečnosti sestává. Je to nesprávná domněnka, že lidé se mohou mýlit, ale "Církev" nikoli.

Teprve po mnoha stoletích římského institucionalismu zasáhl John Wycliff svou zcela novou definicí podstaty Církev jádro katolictví. Peter Schaff o tom říká: "Sotva by se nám dostal do rukou spis z Wycliffova pera, v němž by nediskutoval tento námět; v jeho vyjimečném pojednání o Církví, pravděpodobně napsaném r. 1378, definuje [Církev] stručně, jako tělo všech vyvolených ... Kristus výhradně je hlavou tohoto těla." (Sv.VI., str.331) Ačkoli bychom se od Wycliffa lišili pohledem na "vyvolené", jako reformátor viděl v Církví duchovní tělo, nezávislé na poutech k historickému a viditelnému společenství. Ano, Boží lid je "viditelný", a při své službě jedná ve fyzickém těle, avšak souvislost s konkrétní místní církví rozhodně není důkazem, že patříme k té obecné Církví Boží a že skutečně sloužíme Bohu k jeho libosti.

Anabaptisté ve Švýcarsku této myšlence rozuměli. P. Schaff tvrdí, že "podle principu dobrovolnosti vytvářeli vybrané sbory pokřtěných věřících, jež byly oddělené od světa i státu. ... Svým požadavkem nového křtu [odtud "ana-baptisté"] doslova odkřtili a odkřesťanštili celý křesťanský svět a dovršili rozchod s historickou církví." (Sv.VIII., str.71-77) P. Schaff, veliký církevní historik, s anabaptisty nesouhlasil, avšak rozpoznal oživující roli, jakou tyto odlišující se koncepce měly pro historii Církev.

Když je psáno, že Kristus vykoupil "Církev", musíme rozumět tomu, co ve skutečnosti vykoupil. Nebyli to jednotliví muži a ženy, dříve ztracení v hříchu? Co Kristus postavil, postavil-li "Církev"? Nejedná se o obraz jednotlivých lidí, coby "živých kamenů ... v duchovním domě", jehož základem je Kristus? Kristus očišťuje Církev, stejně jako pastýř koupe své "stádo" oveček. Církev tedy (stejně jako stádo) není očištěna odvisle od aktu koupele, jímž procházejí jednotliví lidé či ovečky. Naopak, jedná se o proces identický. Když jsou pokorní lidé plni víry osvobozeni od hříchů "koupelí vody skrze slovo" (Efezským 5:25-27), tehdy vždy Pán očišťuje svou Církev. Může se stát, že určitá skupina mužů a žen, kteří se společně zavázali k službě Bohu, zvolili místo setkávání a uctívání Boha po nějakou dobu, že tito lidé postupně opustili svou "prvotní lásku" (Zjevení 2:4-5). Mohou si nadále podržet totéž fyzické vlastnictví, mohou nést stejné jméno.

Církev Pánovu však netvoří tyto věci samy o sobě. Podstata této církve se změnila! Vše začíná, prohlubuje se a trvá pouze tehdy, pokud v našich srdcích kraluje Kristus.

Vypadá to jako zavrhování "církve"? V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ. Pouze se pokoušíme definovat její podstatu, aby Kristus mohl být oslaven.

JEDNODUCHÉ PRAVDY O CÍRKVI

V naší zemi jsou stovky církví, a většina z nich se odvolává na nějaký vztah k Církvi Nového zákona. Přesto však kupodivu zjevné pravdy o novozákonní Církvi nebývají brány s příliš velkou vážností. Podívejme se na některé z nich.

CÍRKEV PATŘÍ KRISTU. Kristus sám to prohlásil při svém slibu o zbudování Církve (Matouš 16:18). Kristus ji vykoupil svou vlastní krví, což znamená, že údy Církve získaly své postavení před Bohem díky Kristově oběti (Skutky 20:28). Byl to Kristus, kdo vydal sebe sama za Církev (Efezským 5:25).

Není to tedy MÁ církev, není to ani VAŠE církev. Neměli bychom si nikdy přivlastňovat výsady cizího vlastnictví. Už tento jediný fakt, pokud na něj pamatujeme a respektujeme jej, by nás měl ochránit před mnoha náboženskými chybami.

KRISTUS JE HLAVOU SVÉ CÍRKVE. Jeho slovo je autoritou, a všechny věci náležející k Církvi jsou poddány "pod jeho nohy" (Efezským 1:22-23; Koloským 1:13-20). Proto musí být vše, co Církev charakterizuje, stanoveno a rozhodnuto samotným Kristem. Odpovědi na své otázky musíme hledat v Kristových slovech, a řešení problémů musíme nacházet v jeho učení. Při rozhodování o věcech víry, Kristova autorita jednoduše odnímá autoritu všem synodům, konferencím, tradicím, rozhodováním většiny, atd. Pokud je nějaká záležitost natolik závažná, aby se stala diskutovaným problémem, pak jistě musí být Kristem zmíněna a již vyřešena. Znamená to, že chceme-li dojít k závěru u jakéhokoli závažného tématu, musíme si jej vytvořit na základě autority Nového zákona.

KRISTUS JE CESTA, DVEŘE. Pouze ti, kteří vcházejí skrze Krista, mohou vstoupit do jeho Církve (Jan 10:7 a dále; 14:6). Kristovým výhradním právem je rozhodovat o tom, co musí člověk udělat, aby byl Bohu přijatelný. Ani mé pocity, názory předků, ani víra tisíců jiných lidí neznamena pro získání přístupu ke Kristově Církvi naprosto nic. Kristus vyslal apoštoly do světa, aby k němu přiváděli lidi. Přitom jim nařídil, aby kázali víru, pokání a křest (Matouš 28:19 a dále; Marek 16:15 a dále; Lukáš 24:46 a dále). Když Petr poprvé použil "klíče" ke Kristovu království (Matouš 16:19), kázal naslouchajícím lidem, aby "činili pokání a byli pokřtěni ... na odpuštění hříchů" (Skutky 2:38). Pokud jste vy osobně neprošli těmito "dveřmi", pak jste nevstoupili do Kristovy Církve. Tato skutečnost je prostá (viz Galatským 3:26-27).

KRISTUS JE KONEČNÝM SOUDCEM. Někdo nám může tvrdit, že tyto věci nemají příliš velký význam. Pamatujme však na to, že Kristus nás všechny bude jednou soudit. A bude tak činit na základě slova, které nám dal (Jan 12:48-50). Musíme být *činiteli* slova, nikoli jeho soudci (Jakub 4:10-12). Pokud o těchto věcech hovořím, konám pouze to, co ode mne Kristus žádá (2.Timoteovi 2:2), protože si hluboce přeji, aby každá duše byla spasena. "Stal jsem se tedy vaším nepřítelem, když vám říkám pravdu?" (Galatským 4:16). Co si o této záležitosti myslím já, to nemá příliš velký význam, avšak Kristova přikázání jsou nesmírně důležitá. Přeji si, abyste skutečně následovali Krista. **NOVOZÁKONNÍ CÍRKEV JE CÍRKVÍ KRISTOVOU.** Působí takový závěr podivně? Hovořím s plnou vážností, když říkám, že Církev není MOJE, ale je JEHO. Církev patří Kristu. A vy sami, chcete být součástí Kristovy Církve?

STÁT SE SOUČÁSTÍ CÍRKVE

Po léta se zdůrazňovalo, že "člověk se nepřipojuje k Církvi sám, ale je k Církvi přidán". Činit tento rozdíl má smysl pouze tehdy, pokud mu opravdu správně rozumíme. Obávám se však, že obecně není tento problém chápán správně, a že se z těchto slov stávají často jen vžité pojmy. Kristus dává tomu, kdo ho přijímá "moc stát se" Božím dítětem (Jan 1:12). Robertson na toto téma uvádí, že "člověk se stává tím, čím předtím nebyl". K novorozenci se "nepřidává" status dítěte, novorozenec se "stává" dítětem a členem rodiny. O novém životě Pavel píše: "Proto, jestliže je někdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, vše je nové!" (2.Korintským 5:17) Přicházejí ke Kristu, člověk se stává částí či údem Kristova těla (Efezským 2:13,16). "Stává" se součástí Kristovy Církve (Efezským 1:22-23). Přečtěte si, prosím, tyto pasáže Písma velice pečlivě.

Není tomu tedy tak, že by se člověk stal křesťanem a pak, někdy později, by se připojil ke Kristovu tělu. Člověk se stává současně křesťanem i členem Církve Kristovy - ve stejném okamžiku. "Církev", o níž zde hovoříme, je pochopitelně ona nezměřitelná a univerzální obec svatých, těch, kteří byli evangeliem povoláni z temnoty. Tato Církev není nějakým svazkem sesterských církví. Tato Církev nepředstavuje ani množinu všech církví ani vymezený počet církví. Je to zkratka obrazné (nebo "duchovní", chcete-li) společenství či shromáždění svatých, jehož součástí se může stát každý člověk.

Avšak stáváme-li se údy Kristova těla (Církve v obecném smyslu), pak bychom se měli, je-li to možné, "připojit" k ostatním učedníkům ke společnému uctívání a službě Bohu. Pavel například usiloval o připojení k učedníkům v Jeruzalémě (Skutky 9:26). Později se zjevně "přidal" k učedníkům v Antiochii, nebo již přinejmenším nebyl považován za část jeruzalémského společenství (Skutky 15:22, 35).

Tato místní společenství (jako například svatí ve Filipech) jsou též označována jako "církve" (1.Korintským 1:2; Římanům 16:16) a jsou nám jediným novozákonním příkladem vnitřní organizace. Pokud tedy používáme výrazu "připojení" k místní církvi, jistě nejednáme nesprávně. Avšak musíme mít na paměti, že se jedná o "připojení" k ostatním učedníkům, s nimiž pak společně tvoříme místní církev. Řecké slovo *kallao*, které překládáme jako "připojit se" ("přidat se"), znamená doslova "slepit, tmelit, pojit dohromady", tedy sjednotit se, spojit se pevně.

Pravá Církev Kristova, jež je přítomna nyní zde na zemi, není skupinou více sborů spojených v jakýsi svazek svým názvem, krédy nebo praktikami. Ta pravá Církev je dnes, stejně jako vždy, tělem povolaných lidí, kteří uznávají Krista jako svou hlavu a věrně mu slouží. Pokud jsou tedy kdekoli praví učedníci "spojeni" v zachovávání Pánových příkazů, pak společně tvoří místní "církve Kristovu". Nesmíme se však orientovat pouze podle jména. Musíme prozkoumat jejich učení i jednání na základě Božího slova. Pravá církev náležející Kristu takovou výzvu jen vítá. A skuteční učedníci naléhají na všechny, aby se i oni stali křesťany a "připojili" se k nim.

MŮŽE SE CÍRKEV MÝLIT?

Je možné, aby se někteří, nebo dokonce všichni členové místní církve (včetně starších) mýlili v nějaké nauce i v jednání, či dokonce v obojím? Mohou se některé sbory mýlit? Může se mýlit většina sborů?

Jedním ze základních omylů římskokatolické církve je představa Církve "neomylné". Pokud by někdo namítl: "Církev Nového zákona se přece mýlit nemohla!" zeptal bych se: "KTEROU církev byste použil jako příklad svého tvrzení? Tu v Korintě? V Efezu, v Laodikeji?" "Já poukazuji na 'celou' Církev, na tělo Kristovo", mohla by znít odpověď. Pak bych musel připomenout, že takovýto organismus, který by byl jakousi jednotně fungující organizací, neexistuje nikde v Novém zákoně. Charakteristiku dokonalé církve musíme sbírat kousek

po kousku z celého Božího zápisu. Podle přikázání, příkladů a nezbytných závěrů poznáváme, jaké nás chce Kristus mít a co musíme jako místní církve dělat. Boží záměry a úmysly jsou dokonalé. Ve všech fungujících církvích - a Nový zákon nám dovoluje hovořit pouze o jednotlivých sborech - je přítomen lidský prvek. A proto by bylo velmi nesprávné používat jako celkového modelu jen jednu místní církev (2.Korintským 10:12 a dále).

Nová smlouva neboli zákon Kristův je to, co bylo poprvé vysloveno o prvních Letnicích po vzkříšení (Izajáš 2:1-2; Jóel 2; Skutky 2). Lidé, kteří tento zákon přijali a následováním instrukcí vytvořili jeruzalémský sbor, tito lidé byli výslednicí - nikoli tvůrci - Božích ustanovení. Stejně tak je tomu až dodnes. Jednotlivé církve I. století, stejně jako církve XXI. století, mohou chybovat, a víme, že skutečně chybují (viz Zjevení 2. a 3. kapitolu).

Ve všech stoletích, ve všech generacích musí každá jednotlivá církev prokázat, že má právo nosit jméno Kristovo. Musí prokázat, že její duchovní a mravní charakteristika je totožná s Bohem danou charakteristikou Církve, kterou nalézáme v Novém zákoně. Tomuto principu musíme sloužit více než jen ústním přitakáním. Ve chvíli, kdy začneme myslet způsobem, který považuje určitou věc za správnou, protože "Kristova církev", nebo většina "Kristových církví", či třeba i všechny "Kristovy církve" tak učí nebo konají, pak jsme upadli do sektářství a své pojetí Církve potřebujeme přehodnotit.

Skutečným modelem, podle něhož musí být církev "vyřezána", je Boží slovo. Zkoušeli jste někdy nařezat větší množství latěk stejné délky? Pokud bychom první latku uřezali podle přesného vzoru, pak jej odložili a druhou latku uřezali podle té první, třetí podle druhé, a tak dále - za chvíli bychom zjistili značný rozdíl v délce latěk. Nepatrný rozdíl u druhé latky byl přenesen na třetí, pak se chyba opakovala, a tyto rozdíly (chyby) se postupně sčítaly. Jestliže chceme cokoli vytvořit přesně, musíme u každého jednotlivého dílu měřit podle původního modelu. A pro církev platí pravidlo úplně stejné.

Je tedy naprosto nutné stanovit pravdu pevně a čistě na základech pravdy Boží. A nespoléhat se na většinový, dávno definovaný, tradiční či oficiální názor církví Kristových.

KTERÍ LIDÉ JSOU CÍRKEV?

"Vím, že církev není budova," řekl mi jeden přítel. "Církev je tvořena lidmi, ale KTERÝMI, JAKÝMI LIDMI?" To je otázka.

Pokusme se nalézt odpověď. Veliké množství lidí se o Letnicích po Kristově vzkříšení shromáždilo kolem apoštolů. Z tohoto množství bylo okolo tří tisíc lidí "zasaženo v srdcích" zvěstovanou pravdou a uposlechlo přikázání: "Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí" (Skutky 2:37-41). Tedy pouze "ti, kteří ochotně přijali jeho slova" a "byli pokřtěni" (verše 41, 47) vytvořili Církev.

Co tedy všichni ti dobří občané, otcové a matky, kteří věřili, avšak neuznali konkrétní poslušnost za nutnou? Co ti, kteří byli pokřtěni, ale pak nevytrvali "v apoštolském učení" (verš 42 a dále)? Nemusíme si znovu a znovu klást tyto otázky, abychom věděli, že takoví lidé nejsou považováni za věrné Bohu. Ale další otázka, kterou bychom si zde položit měli, je, zda tuto skutečnost dokážeme přijmout.

Stejně tak v Antiochii, která byla velkým a početným městem, byli Církví pouze ti, kteří se po kázání o Ježíši "obrátili k Pánu", a poté "z předsevzetí srdce zůstávali v Pánu" (Skutky 11:20-26). Je tedy nasnadě, že vně Církve byli všichni lidé, kteří se "neobrátili", nebo ti, kteří "v Pánu nezůstávali".

Pokud pozorně pročítáme knihu o historii rané Církve - knihu Skutků, vidíme, že pro existenci Pánovy Církve je nezbytně nutné "setkání" dvou prvků. Jedná se o setkání LIDÍ a Boží PRAVDY. Lidé jsou Církví pouze tehdy, pokud přijmou, uposlechnou a zůstávají v PRAVDĚ.

Abychom v nějakém společenství lidí mohli vidět Církev našeho Pána, máme právo, ne-li povinnost, očekávat, že tito lidé budou jednat podle biblických zákonů. Stejně jako není důvod nazývat člověka křesťanem, pokud jako křesťan nejedná, tak není žádného důvodu nazývat skupinu lidí církví, pokud se nechovají jako církev, podle Božích měřítek zapsaných v inspirovaném slově.

Ani vzájemné schválení či podobnost různých společenství neprokazují jejich identitu se skutečnou Církví. Všechna společenství (skupiny) věřících podléhají stejným měřítkům a pravidlům, jako společenství raných křesťanů. Tak jako rozumíme tomu, že církev není budova, tak by nám mělo být jasné i to, že setrvávání v nějaké významné budově nečiní nikoho přijatelným Bohu.

Čistotu církve nelze prokázat skrze jméno, které nosí, skrze budovu, v níž se shromažďuje, ani skrze lidi samotné. Musíme zkoumat jejich (a svou) víru a jednání ve světle Božího slova. (To je pochopitelně nesnadný úkol pro ty, kteří odmítají studovat slovo Boží.) Zároveň můžeme očekávat bratrskou diskuzi těch, kteří se liší ve svém porozumění Písma. Avšak jiné cesty není. Jen tento způsob (kde rozhodující autoritou je jen Písmo) ponechává kontrolu křesťanských záležitostí v rukou Božích, do nichž výhradně náleží. A pravá církev Kristova jistě tento způsob rozsuzování věcí vždycky vítá.

VĚRNÍ ČEMU?

Věřím, protože Písmo to zřetelně říká, že křesťané mohou "ztroskotat ve víře", "odpadnout od milosti" či dokonce "zapírat Panovníka, který je vykoupil" (1.Timoteovi 1:19; Galatským 5:4; 2.Petr 2:1). Proto bychom se hluboce mýlili, pokud bychom považovali za plně obrácené k Pánu všechny, kteří byli pokřtěni a zůstávají věrnými v očích "svého rodného městečka".

U nás ve Státech se často setkáváme s tím, že "věrní křesťané" putují daleko za prací, a v místě svého nového pracoviště pak nikdy nenavštíví shromáždění. A lidé to považují za "věrnost domovské církvi". A to je přesně ten problém. Tito lidé byli skutečně (očividně) "věrní své církvi", avšak nebyli věrni Pánu. Mnozí z nich "vyrostli v církvi", aniž však opravdu poznali pravdu. Neznají pravdu přímo a osobně. Mohou být seznámeni se správným učením o křtu, o večeři Páně, o instrumentální hudbě, atd., atd. Jenže nikdy si nevytvořili osobní a opravdový zájem o studium Božího slova, nikdy se celým svým srdcem neodevzdali Kristu.

Nejprve rodiče, později i přátelé "tam u nich doma" od nich očekávali "věrnost" (což znamenalo chození na bohoslužby). A tak na bohoslužby chodili. Avšak daleko od domovských vazeb a formujících vlivů se náhle vyjevil nedostatek pevných pout k samotnému Kristu. To, co je odvedlo od Boha nebyla "světskost" země, do níž přicestovali, ale prostě skutečnost, že ani ve svém rodném prostředí nebyli svázáni láskou k Bohu.

Stejně špatně se snažíme řešit problém mladých lidí, kteří opouštějí Církev. Cesta rozhodně nevede přes všechny ty společenské, "zábavné" a přitažlivé aktivity, jež mají mladé lidi připoutat ke Kristu. Efekt je zcela opačný. V okamžiku, kdy tito lidé opustí domov a jsou vrženi do prostředí, které prověřuje jejich duchovní síly, dochází k odpadnutí. Hladové duše jsme nasýtli hamburgery ze společenských aktivit. Ale nepřipravili jsme je pro skutečný svět, pro zápas světla s temnotou, jemuž jako dopělí musíme trvale čelit.

Je tedy představa "Církve-spasitelky" skutečně tolik zodpovědná za duchovní slabost, jež mnohé vede k odpadnutí? Věřím, že ano - a věřil jsem tomu po celých těch dvacet či více let, kdy kážu o zlu ukrývajícím se v tak zvaném "náboženství stranické linie". Rozhodně to neznamená, že bych zpochybňoval Bohem daný význam místní církve a popíral důležitost vnitřní spolupráce. Hovořím o sektářství, které mezi křesťany nastává ve chvíli, kdy začnou sami sebe považovat za standard zdravého křesťanství (a název "církev", "skupina" či "společenství" na tom nic nemění). Žádná církev není stranickosti (sektářství) blíže než právě ta, která propadá podobným myšlenkám.

Církev nepotřebuje dalšího SPASITELE. My (tedy každý jednotlivec tvořící Církev) jednoduše potřebujeme zachovat věrnost Spasiteli, kterého již máme. Výhradně tímto pohledem a objektivním anti-sektářským postojem, který rozsuzuje naše vlastní jednání světlem Božího slova, budeme schopni vyučit příští generaci, jak a proč se obrátit k našemu Pánu, a jak k němu i skutečně a trvale přilnout (Skutky 11:20 a dále).

POVINNOSTI CÍRKVE

V dnešní době se svobodomyšlně rozšiřuje představa o tom, že křesťan nemá žádné povinnosti vůči církvi. Zcela chápu potřebu zdůrazňování povinností vůči Pánu - pokud to používáme jako zbraň proti oddanosti "společenství", která má často větší váhu než oddanost Kristu. To je opravdu nebezpečné, a je viditelnou skutečností, že mnozí se starají více o "věrnost církvi" než o věrnost našemu Pánu. Avšak lidé, kteří z těchto důvodů připisují povinnostem k církvi druhotný význam, by měli zcela ujasnit, co mají na mysli.

Někteří se však ve své horlivosti (nebo svým řečnickým uměním) nechali unést příliš daleko, a to až k ignorování podstaty sborových aktivit. Místní církev můžeme nazvat "týmem" křesťanů, kteří se zavázali ke společné, jednotné práci a uctívání. Jak víme, místní církev "slyší" a "hovoří" (Matouš 18:17), platí kazatele (2.Korintským 11:8), ukázněje (1.Korintským 5:4-5), má své služebníky (Římanům 16:1-2) a vyslance (Filipským 2:25), jako jeden celek může něco (někoho) vyslat (Filipským 4:15,16) i přijmout (Skutky 11:29, 30), církev "píše" dopisy (1.Korintským 16:3), je nazývána "stádem" majícím své pastýře (1.Petr 5:2 a dále). Toto vše, a mnoho dalších charakteristik, svědčí o skutečnosti, že každá jednotlivá církev má Bohem daný statut pro kolektivní, týmovou práci. Tuto pravdu rozhodně nesmíme popírat.

Společná práce nesnímá odpovědnosti z jednotlivce. Ve skutečnosti k individuálním odpovědnostem přidává - a to odpovědnost vytvořit kvalitní společné dílo. Pokud se spojím s několika křesťany v podpoře kazatele, jenž učí evangelium tam, kde je toho zapotřebí, naplňuji tím: 1) svou původní povinnost vyučovat pravdu (coby jednotlivce) A ZÁROVENŤ: 2) přispívám svým dílem ve společném úsilí. Budu souzen jako jednotlivce, a to na základě toho, jak jsem naplňoval své povinnosti v obou těchto oblastech.

Pokud někdo (pod vlivem mylné představy, že "tým" vykoná veškerou práci) inklinuje k přehlížení svých individuálních povinností, pak je to chyba. Avšak zneplatnit Boží záměry ohledně kolektivního jednání jednotlivých církví, je chybou stejně velikou.

Starší každé církve mají právo očekávat od každého člena, že ponese svůj díl společného nákladu. To zahrnuje závazky vzhledem ke shromažďování, pomoci ve vyučovacích programech, financích, i upřímnou podporu všech evangelizačních aktivit organizovaných sborem. Jednoduše řečeno, je nutné být dobrým a skutečným SPOLUpracovníkem.

Vždyť toto vše jsou naše povinnosti vůči Pánu! Vzájemná spolupráce je ustanovena Bohem, a pokud se uskutečňuje ve shodě s Jeho záměry, pak ji rozhodně můžeme nazývat službou Pánu. Společné vztahy vyžadují odpovědnosti, které by bez těchto vztahů neexistovaly - a TOTO jsou právě "povinnosti vůči církvi", o nichž zde hovořím.

Jedna z možností, jak může církev pracovat, je i vyslání "zmocněnce, zástupce". Ti, kteří tuto možnost zavrhnou, nechápu problematiku zcela správně. Sbory mohou a velmi často také uskutečňují práci (k níž Bůh pověřil církev kolektivně) skrze jediného zmocněnce. Epafroditus sloužil Pavlovi jako vyslanec církve ve Filipech (Filipským 2:25 a dále; viz též Koloským 4:12; 2.Korintským 8:19-23; 11:8). Skutečnost, že Pavel byl některými církvemi finančně podporován znamená, že jako "vyslanec" sloužil těmto církvím, stejně jako sloužil Pánu. Budeme-li snižovat kterékoli z Božích ustanovení ohledně křesťanské práce, rozhodně tím nepřispějeme k Jeho dílu.

CÍRKEVNÍ KÁZEŇ (Její dopad na společenství svatých)

V jednom dřívějším pojednání na téma "kázeň" jsem se zaměřil na prvotní poslušnost a její vztah ke společenství s Bohem. Avšak disciplína není jen prvotní uposlechnutí evangelia. "Sborové" dílo svatých přináší do společenství s Bohem další rozměr. Je jím spoluúčast, vzájemnost, společné úsilí bratrů při službě Bohu. A toto také vyžaduje určitý druh kázně.

"Budováním se v lásce" (Efezským 4:16), "vyučováním a napomínáním se" zpěvem, studiem, modlitbami a společnou "obětí rtů", tímto vším napomáháme jeden druhému k věrnosti Pánu. Potřebujeme se navzájem (1.Korintským 12:14 a dále). Čím více tuto potřebu chápeme a naplňujeme, tím bližší bude naše společenství a tím účinnější bude naše každodenní "ukázňování se podle příkladů". Svých bratrů si musíme vysoce cenit a jejich souhlas či nesouhlas pro nás musí znamenat mnoho. Jen hluboké a blízké společenství dává smysl těm pasážím Písma, které hovoří o ukázňování.

Odmítnutí společenství MÁ smysl pouze tehdy, pokud společenství pro nás opravdu MÁ význam. Dovolili byste raději, aby lidé z vašeho okolí skončili v pekle, než aby byli uvedeni do rozpaků pravdou? Stydíte se vy sami za pravdu? Stydíte se za odlišnost křesťanů od lidí ze světa? Má ve vašem životě vztah ke Kristu a svatým druhotný či ještě nižší význam? Pokud "ano", pak obcházíte církevní kázeň. Sami z ní nečerpáte a nemůžete ani pomoci druhým, aby z jejího uplatňování těžili. Disciplína funguje pouze u těch, kteří se snaží sloužit Pánu.

A jako bych slyšel námitku: "Ti, kteří se skutečně snaží sloužit Pánu nepotřebují ukázňování." Obávám se, že to mohou vyslovit bratři, kteří vnímají disciplínu jako donucovací prostředek ke službě Pánu. Ale "zbraně našeho boje nejsou tělesné" (2.Korintským 10:4). Nemůžeme nikomu vnucovat kázeň evangelia nebo křesťanské služby. Jednáme s dospělými muži a ženami, jejichž srdce musí být zajata Kristem.

Uvažte tento příklad: "Kdyby tvůj bratr proti tobě zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi svého bratra" (Matouš 18:15-17). Tady se jedná o získání člověka, nikoli o prosazování vlastních názorů. Poučení je zřetelné v tom, že jeden bratr chybí, a vy, další bratři nebo nakonec celá církev hovoří ve snaze přivést dotyčného zpět do společenství s Bohem. Církev nemůže takového člověka přidat ani vyloučit z Božího společenství. Záleží jen na jeho přesvědčení o vlastním jednání. Pokud však neuposlechne, pak se pro církev stal tím, kým chce sám být - "ať je pro tebe jako cizí". Ani nenávisť, pohrdání či nevráživost by zde neměly být vůbec přítomny. Pokud nežádáte nečlena (návštěvníka) sboru o veřejnou modlitbu či jinou službu, také to jistě neznamená, že jej "nenávidíte" nebo jím "pohrdáte".

V 1.Tesalonickým 4:10-12 Pavel žádá bratry, aby žili v pokoji, aby se starali o své věci a pracovali vlastníma rukama. Někteří to však evidentně nevzali vážně. V 2.Tesalonickým 3:6 tedy Pavel "přikazuje", aby se "vyhýbali každému bratru, který se chová neukázně a ne podle ustanovení" apoštolského učení. "Takového označte a nesměšujte se s ním, aby se zastyděl. Nemějte ho však za nepřítele, ale napomínejte ho jako bratra" (verše 14, 15).

"Aby se zastyděl" - tato slova ukazují, že účinek jednání církve bude závislý na kvalitě dřívějšího společenství. Pokud to je tomu člověku "úplně jedno", pak mu nesouhlas a odepření společenství nikterak neprospěje. "Nemějte ho však za nepřítele" - zde je výslovně řečeno, že žádná nenávisť by neměla být součástí ukázňování. A "napomínejte ho jako bratra" - popisuje postoj, který by měl být zachován. Nesouhlas, jako prostředek mravního ukázňování, ztrácí veškerý účinek, pokud žalovaný nechápe podstatu a důvod ukázňování nebo pokud je to provázeno osobním nepřítelstvím. Pokud církev nedokáže dát najevo patřičný postoj, pak je neschopna biblického ukázňování.

Je k naší vlastní hanbě a nedobré pověsti, že následný příklad přímo popisuje současnou situaci v církvích. V 1.Korintským (5. kapitola) Pavel nejprve poukazuje na hříšníka v korintské církvi. Pak kárá ty, kteří jsou sice nevinní zmíněným hříchem, ale nevyvinuli žádné úsilí, aby jej

napravili. "A vy jste nadutí" ("Jsme příliš svatí na to, abychom o takových věcech debatovali."), "než abyste se raději dali do truchlení" (obvyklá záležitost - "Pohřební nálada ničí naše nadšení."), "aby ten, kdo spáchal takový skutek byl vyloučen z vašeho středu" ("Ach, to by bylo zasahování do jeho osobního života!"). Neslyšeli jste to už někde?

Pavel říká: "když se scházíte v církvi...". Společný zájem, péče, "společný tah za jeden provaz" - to vše ztratilo, kvůli nezájmu lidí, svou původní úroveň. A týká se to všech členů každého sboru, ne jen starších (ačkoli ti by měli vést). Pasáž v 2.Korintským 2:6 hovoří o trestu, "jehož se mu dostalo od mnohých". V Matouši 18:17 čteme: "... řekni to církvi". V 2.Tesalonickém, 3. kapitole Pavel přikazuje společně všem "bratrům". "Duchovní" bratři mají povinnost přivádět provinilce na pravou cestu v duchu mírnosti (Galatským 6:1 a dále). ŽÁDNÁ PASÁŽ nekládá tyto záležitosti do rukou nějakého biskupstva, které reprezentuje "církve". Nemůžeme se vyhýbat odpovědnosti tvrzením, že "naši starší s tím nechťejí nic udělat". Starší mají odpovědnost za vedení, ale jejich úsudek nemá božskou platnost.

"Vydejte takového Satanovi" znamená veřejně označit a prohlásit hříšníka tím, kým skutečně je. Prohlášení z něj nečiní syna ďábla, to udělaly jeho skutky (Jan 8:44). Pavel "odevzdal Satanovi" Hymenea a Alexandra (1.Timoteovi 1:20) a neváhal to vyslovit. Cílem tak radikálního jednání je, "aby se odnaučili rouhat" nebo, aby byli vydáni "k záhubě těla, aby duch byl spasen...". Když přicházíme ke Kristu, hříšný, "starý člověk" musí zemřít a musí být pohřben. Proto viditelný důkaz "starých", tedy hříšných způsobů nemůže být v církvi tolerován. Pokud "povolání evangelia" neukáznilo, "neusmrtilo" hříšné jednání, musí nastoupit nápravné ukáznění. A má-li obžalovaný jen "jiskřičku" zájmu o společenství s Bohem, pak odmítnutí společenství těmi, kteří se snaží "chodit s Bohem" může způsobit, že se jiskra rozhoří a člověk uvidí svou ztrátu a vlastní duchovní zanedbanost.

A konečně - pokud k tomu nedojde, zlý kvas musí být odstraněn ze středu církve. Odmítnutí společenství církve není prvním krokem v úsilí o záchranu bratra. Ale je-li to nezbytné, nesmíme se tomuto kroku vyhýbat a ignorovat jeho význam. **DUCHOVNÍ PODSTATA KAŽDÉ MÍSTNÍ CÍRKVE, JEJÍ DUCHOVNÍ KVALITA A SMĚR, KTERÝM SE BUDE UBÍRAT, VELMI ZÁVISÍ NA UPLATŇOVÁNÍ BOHEM URČENÉHO UKÁZŇOVÁNÍ.**

AUTORITA STARŠÍCH

Bratře Turnere:

Co je základem pro autoritu starších v církvi?

Bůh je základem pro veškerou autoritu (Římanům 13:1; Jan 19:11). Tím ovšem neříkám, že si Bůh sám vybral Piláta, že ho osobně pověřil autoritou, ani že Pilátova rozhodnutí měla božskou platnost. Funkce starších mezi svatými ve sboru je v souladu s Boží vůlí. V tomto smyslu svatý Duch "ustanovuje" starší. To však neznamená, že konkrétní muži jsou jmenováni Bohem nebo že jejich rozhodnutí mají božskou váhu.

Tradiční pohled na Církev říká, že Bůh založil instituci a v ní určil "kolegium apoštolů" či jakousi "školu biskupů" obdařených "autoritou", kterou mohou sami předávat svým následovníkům. Podle této koncepce zastávají tyto lidé "úřad" a v nejhlubším smyslu jsou podstatou Církve. Jsou vyučováni, že oni jsou zástupci (náměstky) Kristovými, uplatňujícími Jeho autoritu. Na tomto základě pak argumentují, že "hovoří za (namísto) Boha" a že "neuposlechnutí jejich výnosů znamená neuposlechnutí Boha". Ale nebudme příliš pohotoví присoudit toto pojetí pouze římské církvi. I ve spisech "našich bratrů" lze nalézt články, které zmiňují "náměstky našeho Pána". Katolíci hovoří o "neomylnosti", a z Církve učinili "Matku Bible". Ale někteří "z našich bratrů"

se domnívají, že názory "velké střední vrstvy" (staršovstva - pozn.překl.) jsou standardem k určování správného výkladu Písma. Je v tom snad nějaký podstatný rozdíl?

Toto je nesprávná představa o autoritě dané lidem. Bůh se své autority nikdy nevzdal, a člověk nemůže nikdy konat za (namísto) Boha. Apoštolům byla dána "moc" či "autorita" v osobě svatého Ducha (Skutky 1:8). Pravomoc dostali k "budování" věřících, Církve (2.Korintským 10:8; Lukáš 24:48-49). Byl to však Duch, kdo hovořil a vše ustanovil. Ani lidé ani nějaký sám o sobě trvajícím "úřad" neurčují nic ohledně duchovní pravdy a zákonů.

Potřeba dozoru v místní církvi i forma, kterou toto vedení má mít, jsou předepsány Bohem. Typ mužů, kteří jsou nejlépe způsobilí k této práci, je definován "seznamem" požadavků v 1.Timoteovi 3. a v Titovi 1.kapitole. Jiné pasáže vymezují jejich povinnosti a respekt, jež si zaslouží ti z nich, kteří pracují věrně. Avšak mezi Božími měřítky a konkrétním vybraným mužem zůstává prostor pro lidský úsudek. Sbor rozhoduje o těch, kteří splňují dané požadavky, a konkrétní muži "vládnou", protože k tomu byli vybráni ostatními členy sboru. Sbor tyto muže jmenuje a sbor je může odvolat. Může se stát, že je zvolen nesprávný člověk a naopak vhodný člověk je odvolán - v obou případech je to chyba sboru, tedy sborová odpovědnost, z níž se budou všichni jednotlivě zodpovídat Bohu.

Ano, zvolený člověk má vůči Bohu odpovědnost "dohlížet na stádo", ale "stádo" je Bohu odpovědné za volbu starších podle biblických měřítek. Nezáleží na tom, jak "dobří" jsou starší, jejich rozhodnutí nejsou slovem Božím. V oblasti lidského úsudku (v oblasti, která k tomu byla vymezena) nabízí správně kvalifikovaný muž to nejlepší, co má a na tomto základě by měl být respektován. Avšak žádný člověk ani skupina nestojí mezi svědomím jednotlivce a tím, co bylo zjeveno v Písmu, které nám dal Duch svatý .

ABSENCE STARŠÍCH

(Rozhodování mužů, kazatelé...)

Jeden bratr píše:

Při absenci starších, přebírají společná rozhodnutí mužů dozor ve sboru? Při společném rozhodování mužů - má kazatel místní církve omezená práva, nebo vůbec žádná práva?

Co se týče dozoru ve sboru, nejlépe bude, prozkoumáme-li nejprve funkci staršovstva. Protože mnozí na starší pohlížejí jako na nějakou "svatou třídu", jistý druh kněžstva, které stojí nad "obyčejnými" členy a má "oficiální" postavení. Ježíš to vyslovil zcela zřetelně: existuje jediný Pán, Kristus, a "vy všichni jste bratři" (Matouš 23:8). Myšlenka čehokoli "oficiálního" (v současném významu slova) zcela opomíjí pasáž v 1.Timoteovi 3:1. Marshallův doslovný překlad zní: "Usiluje-li někdo být starším, touží po dobré práci." Překlad Krále Jakuba používá slova "úřad"*, ale ve smyslu funkce, nikoli hierarchie.

Ani evangelista není "úředníkem církve s širší působností", jak někteří lidé tvrdí. Pečlivější pohled ukáže, že všechny podobné "oficiální" posty jsou převzaty z hierarchického systému katolické církve. Ta vidí svou "autoritu" v posloupnosti biskupů, tedy v "božské" autoritě předávané vkládáním rukou, a údajně datované zpět až ke Kristovu jmenování apoštolů (což je další nepochopení a zneužití). Celá tato idea, vytvářející zvláštní skupinu "kněží" uprostřed Božího lidu, je chybná. Jsme přece Písmem vyučováni, že každý svatý je knězem (1.Petr 2:5,9) v Kristově kněžství (Hebreům 7:21, 24). Na starší není nikdy poukazováno jako na svévolné vůdce či pány (jako v Matouši 20:25-26). Takový způsob "vlády" je naopak výslovně zakázán (1.Petr 5:3).

*Podobně v českých překladech: "Usiluje-li někdo o biskupství, touží po dobré práci." (NS) "Dychtí-li někdo po úřadu biskupa, touží po dobré práci." (NBK) (Pozn. vydavatele)

Společná práce svatých však vyžaduje nějakou formu "otěží", někoho, kdo vede sbor a "dohlíží" na něj. Slovo *vést* v Hebreům 13:17 poukazuje na "vůdce"; *mezi vámi* v 1.Tesalonickém 5:12 odkazuje na ty, kteří "stojí před"; a *pást* nebo *sytit* v 1.Petrovi 5:2 hovoří o těch, kteří "dohlížejí, pečují, směřují" neboli jsou "pastýři". Svatý Duch nám přesně zjevil, jakou kvalifikaci tito muži potřebují (1.Timoteovi 3; Titovi 1). Ale je zcela přirozené, že je přímo na svatých každého sboru, aby usoudili, kdo (pokud vůbec někdo) splňuje dané kvalifikace. Pokud si sbor takové lidi zvolí, pak je má uznávat a jednat podle jejich vedení. Autoritu (právo vést a očekávat podřízenost, která odpovídá danému vedení) získávají starší od členů sboru, podle jejich rozhodnutí. Pokud sbor dojde k názoru, že jmenovaný biskup už nadále nesplňuje kvalifikace vyžadované svatým Duchem, pak může, stejným procesem, tomuto staršímu odejmout jeho postavení s danými povinnostmi.

Všimněte si, prosím, že neříkám, že sborový souhlas "vytváří" z určitého muže biblicky kvalifikovaného staršího. Může se stát, že bratři ve svém úsudku učiní chybu a ustanoví muže nedostatečně kvalifikovaného, a naopak přehlídí muže kvalifikované plně. Sbory tedy (v této záležitosti, stejně jako v jiných) jednají správně či špatně (lépe či hůře), a to podle toho, s jakou pečlivostí a odpovědností splňují Boží požadavky.

Napomínání k "poslušnosti" vůči starším (Hebreům 13:17) a k tomu, abychom si jich "v lásce nesmírně vážili kvůli jejich práci" (1.Tesalonickém 5:12,13) ukazuje nutnost respektu vůči těm, kteří byli vybráni jako dozorcí. Je zcela zřejmé, že sborová práce by neustále kolísala, kdyby postavení starších bylo přezkoumáváno a zvažováno při každém jejich rozhodnutí. Starší, "kteří dobře vedou sbor", by měli být chráněni před rozsmarnou a nezodpovědnou kritikou, a měli by být "pokládáni za hodné dvojí cti" a podpory (1.Timoteovi 5:17-20). Tito muži však současně podléhají pokárání za své hříchy stejně, jako kterýkoliv jiný křesťan.

S tímto na paměti se pustíme do otázky, co dělat, když ve sboru nejsou žádní muži s kvalifikací staršího. Místní církve může existovat a fungovat i při absenci starších (Skutky 4:21-23), ačkoli pak ještě něco "zbývá" uvést do pořádku (Titovi 1:5). Nenalézám nic, co by naznačovalo, že v takových případech je pravomoc svěřena evangelistovi. Je ovšem přirozené, že v církvích, kde jsou pouhá "nemluvnata" v Kristu (a zvláště v době, kdy Nový zákon ještě nebyl dostupný všem), by odpovědnost za vedení a instruování skupiny padla na znalejší a zkušenější muže. To by bylo nezbytné (a přípustné) řešení, aby skupina mohla naplňovat své odpovědnosti před Pánem.

"Společné rozhodování mužů" je pouhým lidským prostředkem nemajícím žádnou jinou "pravomoc" než kterékoli jiné prostředky. Pokud sbor zvolí tuto cestu, měl by mít na paměti, že se jedná jen o metodu, jak se mohou bratři vyjádřit k zajištění řádného společného jednání svatých ve sboru. Nemělo by to být považováno za rovnocenné staršovstvu, protože zkušenost, duchovní zralost a prozíravost kvalifikovaných starších v tomto případě může scházet. Tito muži nemusí být zralí ve víře, mohou být svéhlaví, mohou snadněji ztratit trpělivost, atd. Nejsou přesně tím, kým má být kvalifikovaný starší, jinak by byli za starší jmenováni. Proto nelze na systém "společného rozhodování mužů" automaticky aplikovat všechno, co v Písmu pojednává o starších.

Ten, kdo se plným časem věnuje kázání a vyučování (a je za tím účelem podporován bratřími) je rovnocenným členem sboru. Církve i kazatel jsou v omylu, když se kazatel stává "námezdníkem", který pouze odvádí "určitou sumu vyučování za určitou sumu peněz". V každém "společném rozhodování mužů" má mít jeho hlas váhu podle jeho vlastního poznání, zkušeností a moudrosti. Což stejně tak platí pro všechny ostatní bratry ve sboru. (Pokud ne, jaké argumenty může někdo proti této rovnoprávnosti nabídnout?)

A konečně, musíme se naučit poddajnosti, podřízenosti "jedni druhým v Boží bázni" (Efezským 5:21). To neruší Bohem ustanovenou „hlavu“ nutnou k řádnému fungování domova nebo Církve, (následující verš říká: "Manželky, poddávejte se svému mužům jako Pánu"), ale zabraňuje to "svéhlavému povyšování", které je v jakékoli oblasti práce i života svatých velmi

destruktivní. Pokud se nedostává pokorného ducha lásky a vzájemného zájmu, pak žádná pravidla, řád ani dozor nemohou vytvořit sbor, který bude pracovat pro Pána tak, jak by měl.

"ORGANIZOVANÁ" CÍRKEV

Jednou mi někdo zaslal tyto otázky:

- 1.) Je správné hovořit o místní církvi jako o organizaci?
- 2.) Hovoříme-li o místní církvi, je možné používat tyto termíny: a) "nebiblicky organizovaná", b) "biblicky neorganizovaná", c) "biblicky organizovaná"?
- 3.) Když se církev začíná scházet a fungovat, je "neorganizovaným uspořádáním", a teprve když ustanoví své starší a diakony, stává se "uspořádáním organizovaným"?

Místní církev může být nazvána "organizací", pokud zachováme jasný a základní význam tohoto slova. ("Organizace", z řeckého základu: účelné pořádání, uspořádání, řízení, správa; organizování; účelně upravený řád - Slovník spisovného jazyka českého. Církev sama by jistě nevyhovovala plné definici slova "organizace", jež má celou škálu odstínů. Stejně jako nevyhovuje celé definici tohoto slova žádná z uznávaných organizací.)

Místní církev jako celek posílá (Filipským 4:15,16), jako celek přijímá (Skutky 11:29), jako celek slyší a hovoří (Matouš 18:17) - toto vše vyžaduje kolektivní subjekt. Místní církev má své dohlázele - starší (1.Petr 5:2), kteří přijímají určité věci pro celou církev (Skutky 11:30). Pokud se sbor za určitých okolností rozhodne, že záležitosti starších budou rozhodovány na setkáních všech mužů daného sboru, nemění tím samotnou "organizaci", ale pouze formu jejího vykonávání. Dále pak má místní církev služebníky (Římanům 16:1) a vyslance (Filipským 2:25). Toto vše (ale i mnohé další) ukazuje svaté, kteří v místní církvi "fungují jako jeden". Mají tedy určitou sborovou "organizaci". Zde tedy vidíme jednoduché znázornění možného užití slova "organizace", které se týká duchovně správného jednání církve.

"Biblicky neorganizovaná" církev je trochu hra se slovy, a dříve než bychom použili takového výrazu, měli bychom zvážit jeho vhodnost v daném kontextu. Domnívám se, že při aplikaci na místní církev se výraz stává protimluvem a pravděpodobně pochází z neporozumění významu "organizace" v místní církvi.

Ve chvíli, kdy určité množství křesťanů začíná fungovat jako celek, začíná tedy jednat kolektivně, pak nějaký druh "organizování" již nastává. Může to být organizování velmi volné a během času proměnlivé, avšak je již přítomno. Později, když jsou k dispozici biblicky kvalifikovaní muži, mělo by dojít k uvedení "do pořádku toho, co ještě zbývá" (Titus 1:5-9). Měl by to být důsledek duchovního růstu daného sboru, stejně jako když zralost nahrazuje mládí a je od ní očekáváno přijmout odpovědnosti dospělých a "smýšlet jako muž". (Viz 1.Korintským 13:11.) Příklad místní církve, která měla Boží schválení, avšak nebyla ještě takto plně vyvinuta, nacházíme ve Skutcích 14:23.

Obávám se, že jsme si právě vzhledem k církvi vytvořili příliš zmechanizovanou a jaksi umělou definici "organizace", což nám nyní zabraňuje vidět její prostý a přirozený smysl. Místní církev, to jsou svatí v konkrétním vztahu jeden ke druhému. Mimo ně zde už neexistuje nějaká oddělená "církev", nějaká jiná správní, organizovaná jednotka. Tito lidé používají se vzájemným souhlasem společných finančních zdrojů, a pro uskutečnění vytyčeného díla jednají jako jeden celek. Jejich společné jednání, vyžadující dozor, posly, služebníky, společnou pokladnici, atd., tvoří základní ingredience "organizace" - a výhradně v tomto smyslu aplikuji tento termín na církev.

OSLAVA BOHA V CÍRKVI

V Efezským 3:21 čteme: "...tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše ve všech dobách na věky věků. Amen."

Když jsem před třiceti lety začínal kázat, bývala tato pasáž často používána ke zdůraznění významu církve, a pokud si vzpomínám, poukazovalo se vždy na místní, organizovaný sbor. Červenám se při vzpomínce na vlastní použití pasáže v kázání o "darech", v němž jsem přinejmenším naznačoval (pokud jsem to přímo nevyslovil), že chceme-li "vzdávat slávu Bohu", musíme používat společné peníze pro každou práci církve.

R. L. Whiteside mě dávno z tohoto omylu vyvedl, když mi ukázal, že pasáž hovoří o obecném těle Kristově, tedy o svatých individuálně (Efezským 3:10,15). Všechna Boží zaslíbení jsou v Kristu "a proto skrze něho zní i naše 'Amen' k slávě Boží" ("naše" v tomto textu náleží všem křesťanům obecné Církve, 2.Korintským 1:20). Pravá služba Bohu skrze Krista zahrnuje jak společné aktivity místní církve, tak i práci individuální. Bůh je oslavován v díle církve i v díle jednotlivce.

Bohu je vzdávána sláva například tehdy, když se schází "celá církev najednou" (1.Korintským 14:23-25) a probíhá vyučování, díky němuž se nevěřící může stát věřícím, který sám začne oslavovat Boha. Církev ve Filipech zase poslala Pavlovi pomocníka, což byl rovněž způsob oslavy Boha (Filipským 4:18). A jistě je Bůh oslavován i v církevní pomoci "opravdovým vdovám" (1.Timoteovi 5:16), ačkoli samo slovo "sláva" není v těchto případech vysloveno. Jednotliví svatí však mohou, pochopitelně, oslavovat Boha i službou mimo společné (či sborové) aktivity. V 1.dopise Korintským (10. kapitola) Pavel rozebírá otázku masa obětovaného modlám. V této záležitosti, ani v nejmenším nesouvisející se sborovými aktivitami, Pavel říká: "Ať už tedy jíte nebo pijete nebo děláte cokoli, dělejte všechno k Boží slávě" (verš 31). Svatí, jedinci všesvětové Církve, mohou svým individuálním jednáním oslavovat Boha. Pro další porozumění viz Titus 2:5,10; 1.Petr 2:12; Koloským 3:17 a další.

Ve skutečnosti mnozí bratři dovolili, aby jim "stranická" pýcha a uměle vytvořená koncepce církve pokřivila vnímání tohoto námětu. Hovoří o "oslavování CÍRKVE". Jsou pak zmateni ve svých snahách specifikovat "práci církve", protože nevidí rozdíl mezi všesvětovou Církví a církví místní.

Promíchané a zmatené chápání významu slova "církev" pak vede k absurdním a žalostným závěrům, jakým je například úvaha, že "cokoli mohou jednotliví křesťané, to může vykonávat i celá Církev ze společných peněz".

Další zmínku o "oslavě Boha" nacházíme, například, v díkyčinění mnohých za Pavlovu práci (2.Korintským 4:15). Také vyslanci církví nesoucí potřeby svatým do Jeruzaléma sloužili ke slávě Boha (2.Korintským 8:19,23). A Filipští "byli naplněni ovocem spravedlnosti" ke slávě a chvále Boha (Filipským 1:11). SLUŽME BOHU VĚRNĚ a "oslava" Boha v tom bude přirozeně zahrnuta.

SLAVNÁ CÍRKEV (I.)

"Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, ABY (řec. hina - "z toho důvodu, aby") ji posvětil, když ji očistil..., ABY ji postavil před sebou jako slavnou církev..." (Efezským 5:25-27). Tato slavná Církev je následně popsána jako "nemající poskvru ani vrásku nebo cokoli takového", neboť je to Církev "svatá a bez úhony". Takový je obraz nevěsty Kristovy.

Láska byla motivací, která přivedla Krista k oběti - a nástrojem posvěcení a očištění jeho následovníků je "koupel vody skrze slovo" (verš 26). Pro porozumění této pasáže (Efezským 5:25-27) bychom si měli odpovědět na dvě otázky: 1) JAK je Církev posvěcena a očištěna a: 2) KDY se

tak děje? Zdá se, že někteří se domnívají, že Kristus očistí svou církev (nyní údajně ještě špinavou a hříšnou) někdy v budoucnosti, nějakým nedefinovaným způsobem. Tím se i omlouvají současné nedostatky a nedokonalost jednotlivců v církvi. Je to poměrně tradiční interpretace, kterou však rozhodně nesmíme přijímat. Nechci v žádném případě zpochybnit budoucí přijetí církve coby nevěsty Kristovy (2.Korintským 11:2-3; Zjevení 21:2). Ale věřím, že "oddělení" (tj. posvěcení) a "očistění" probíhá NYNÍ, a to trvale, od chvíle, kdy Kristovo evangelium bylo poprvé kázáno. Abychom mohli být ve slavné a věčné církvi, (která bude jednou jako nevěsta Kristem přijata), musíme být posvěceni a očistěni již NYNÍ.

Ano, Kristus zemřel za církev (Matouš 16:18). Avšak s tímto aktem se váže určitá podmínka. Kristus "vykoupil svou vlastní krví" všechny ty, kteří jej přijímají s radostí, ať už se narodili v prvním nebo kterémkoli pozdějším století. (A ve smyslu stejně reálném Kristus vykoupil všechny, kteří svou důvěru vložili v Jehovu Boha ve stoletích předcházejících.) Církev nikoho nespasí - nikdo není spasen proto, že je v církvi. Církev JE SPASENÁ. Na základě odpuštění hříchů minulosti je člověk připojen ke Kristově církvi. Spasitelnou mocí je Kristus (nikoli církev). Církev je nutno vidět jako "jednu podstatu, jeden útvar" všech, kteří jsou spaseni. Písmo hovoří o posvěcení a očistění "koupelí vody skrze slovo". Věřím, že se to vztahuje na křest vodou, tedy na akt, kdy "oblékáme Krista" (Galatským 3:27). Křest je platný pouze tehdy, pokud se uskuteční podle Božího příkazu, tedy v souladu s jeho slovem neboli "skrze slovo". Jen v takovém případě jsme posvěceni pravdou (Jan 17:17).

Každému člověku individuálně jsou odpuštěny jeho vlastní hříchy ve chvíli, kdy uposlechne evangelium Kristovo. Člověk vchází do církve očistěn a obmyt. Hříchy, jichž se dopustí poté, však musí být také odpouštěny, a proto "máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista, spravedlivého". V 1. dopise Janovi (1:5 a dále) jsme ujistěni, že Kristus je naším pomocníkem v zachovávaní společenství s Bohem (pokud o něj trvale usilujeme). Kdykoli se ze svých hříchů vyznáváme, modlíme se k Bohu skrze Krista a prosíme tak za opětovné očistění z každého hříchu, jehož jsme se dopustili (Skutky 8:22-24).

Docházím tedy k závěru, že církev je čistá v každém jednotlivém svatém, jenž den ze dne činí pokání a obrací se k Pánu. Slavná církev jsou svatí, kteří slouží Kristu věrně již NYNÍ, a NYNÍ jsou připraveni na příchod velikého dne, kdy se Pán vrátí pro ty, kteří jsou jeho.

SLAVNÁ CÍRKEV (II)

Slova "slavná církev" (Efezským 5:27) jsou zneužívána těmi, kteří "oslavují" instituci a přitom přehlížejí důvody, které Boha vedly k tomuto označení. Myšlenkou této pasáže je, že Kristus sám sebe vydal na kříži, aby jednotliví lidé mohli být očistěni a posvěceni "koupelí vody skrze slovo". Zachránění jsou seskupeni či shromážděni v "církvi", která je "slavná", "svatá a bez úhony" a nemá "poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového".

Od počátku dopisu Efezským se o BOŽÍ "slávě" hovoří v souvislosti s jeho věčným záměrem vzhledem ke všem věcem. Bůh vyvolil věřící v Kristu, aby byli "před jeho tváří svatí a bezúhonní ... ke chvále slávy své milosti" (Efezským 1:4-6). Verš 12 říká: "abychom ... byli ke chvále jeho slávy" a verš 14 opět: "ke chvále jeho slávy". Bůh je nazýván "Otcem slávy" (verš 17), dále se hovoří o "bohatství slávy jeho dědictví ve svatých" (verš 18). O Pavlově soužení je řečeno, že "se to obrátí k slávě" věřících (3:13, odkaz se týká jejich konečného požehnání, ne dočasného stavu). Závěrečný verš 3. kapitoly říká: "Tomu (BOHU) buď sláva" - církev tedy spíše dává, než přijímá chválu, slávu. Bůh je oslavován, když mu jeho stvoření prokazuje víru. Tato víra má smysl pouze skrze odpuštění, jež je v Kristu. Proto tedy věrná církev, která je v Kristu, je tou pravou duchovní sférou ke vzdávání chval Bohu.

"Slavná církev" jsou lidé, kteří se ve svém myšlení i jednání navrátili k tomu, co bylo Božím záměrem od počátku (Efezským 4:23-25). Tito lidé "svlékli starého člověka s jeho skutky a oblékli toho nového, jenž se obnovuje k plnému poznání podle obrazu Toho, který ho stvořil" (Koloským 3:9,10). Byli jsme stvořeni k tomu, abychom oslavovali Boha, ale hříchem jsme v tom strašlivě zklamali. Nyní máme v Kristu možnost obnovy "v duchu své mysli". (A změna jednání by měla tuto obnovu provázet.)

"Slavná církev" je kolektivem lidí, kteří přišli ke Kristu pro posvěcení a očištění skrze vodu a slovo, trvale oslavují Boha a vše konají k Jeho slávě (1.Korintským 10:31).

MÍSTNÍ CÍRKEV NENÍ LIDSKÝ VÝMYSL

Pokusím se opět něco říci o existenci místní církve a její správy. Pavel se chtěl "připojit k učedníkům" v Jeruzalémě (Skutky 9:26). Znamená to, že "chtěl být v Jeruzalémě přijat a poznán svatými coby učedník, a že toužil sdílet všechna požehnání jejich vzájemného a blízkého společenství?" Ano, ale tento názor, který vyslovil jeden bratr, vyjadřuje jen část pravdy.

Co je tedy, kromě již zmíněných vztahů, místní církev? Je nutné si uvědomit, že Pavel BYL svatým, a to bez ohledu na to, zda jej jeruzalémští bratři jako svatého rozpoznali a přijali, či nikoli. Tento vztah byl ustanoven mezi Pavlem a Bohem ve chvíli, kdy Pavel uposlechl evangelium. Avšak nyní Pavel chtěl, a to zcela oprávněně, ještě něco jiného. Chtěl být přijat a rozpoznán spolusvatými. Z jakého důvodu? Kvůli požehnání vzájemného společenství svatých. Bezpochyby s nimi chtěl uctívat Boha. Toužil s nimi spolupracovat a povzbuzovat je ke společnému dílu, jako to dělal i v jiných církvích (Filipským 4:15; 1.Tesalonickým 5:12). "Společenství" má tedy význam, a znamená, že křesťané "mají všechno společné" (Skutky 2:44, 45), prodávají majetek, vytvářejí společnou pokladnici pro konkrétní účely (Skutky 4:32, 35), a tak dále. Toto je prostě kolektivní jednání podle veškerých měřítek definice "kolektivnosti".

Prvotní odmítnutí a pozdější přijetí Pavla v Jeruzalémě ukazuje, že v této záležitosti jednali křesťané podle vlastní vůle (Skutky 9:26 a dále). (Avšak znovu si připomeňme, že Pavel již před přijetím v jeruzalémské církvi BYL svatým.)

Shrneme-li si to, pak Pavel "sdílel společenství" v Jeruzalémě (což v biblickém smyslu neznamená nic víc, než být jedním ze skupiny svatých, kteří uctívají a pracují společně).

Vytvářet si jakési předsudky vůči místní církvi a popírat její vnitřní uspořádání - organizaci (třeba jen proto, že nám nevyhovuje slovo "organizace"), by znamenalo ničit viditelný obraz funkční církve. Ti, kteří zastávají mylnou představu o "neoprávněnosti (neplatnosti) existence místních církví", by ji měli domyslet do důsledků, a také podle svých závěrů jednat. Je ovšem nepochybné, že důsledné závěry by byly absurdní a pouze destruktivní.

Slovo "církev" jistě bylo a je zneužíváno, stejně jako všechna jiná dlouho používaná slova. Pokud by řecké slovo "ekklesia" nebylo nikdy přeloženo a my bychom jej tedy běžně používali v jeho původním znění, pak by se zneužití týkalo právě tohoto řeckého slova. Náhrada za používané slovo bude jen mizivou pomocí. Používejme slova, na něž jsme zvyklí, ale vyučujme jejich původnímu, pravému a přesnému významu, jak ho poznáváme z textu Nového zákona.

MŮŽE BÝT CÍRKEV OBNOVENA?

"Obnovení" je prominentním slovem v terminologii mormonů (Církev Ježíše Krista svatých posledních dnů). Mormoni vyučují reformaci neboli obnovení církve, které je nutné kvůli jejímu "odpadnutí" (takzvaná "Velká apostasie"). Podle jedné z mormonských knih ("Obnovení

evangelia" od O.J.P. Widtsa) potřebují obnovu dvě věci - autorita a církev. Tato obnova se tedy uskutečňuje pomocí Josefa Smithe a jeho spisů, a pomocí kněžské skupiny. Pro existenci pravé Církve je podstatná pravda (Boží zjevení) a lidé, kteří tuto pravdu poslouchají a zůstávají v ní. Mormoni jednají tak, jako by pravda sama byla ztracena: "...hle, vzali mnohé části z evangelia Beránkova, jež jsou prosté a nanejvýše cenné..." (1.kniha Nefi, 13:24 a dále). Zlaté desky, vize, vkládání rukou, a tak dále a tak dále - to vše jsou "kouzla", jimiž má být pravda obnovena. Avšak celá podstata mormonismu je falešná. "Nepřerušené následnictví" (Mormony zastávané) je základní, avšak falešnou koncepcí právě té odpadlické církve, kterou Mormoni tolik napadají. A Sinajský rukopis* (nalezený patnáct let po napsání knihy Mormon) dokazuje, že Joseph Smith byl podvodník. Tento rukopis, datovaný zhruba na r. 320 n.l., je evidentně opisem rukopisu mladšího a prokazuje totožnost textu současné Bible s textem původním, což je jistě velmi nepříjemné pro veškerá Smithova tvrzení o porušenosti biblického textu.

Jedna ze dvou výše zmíněných věcí (potřebných pro pravou Církev) ovšem žádnou obnovu nepotřebuje - a to je Boží pravda. Ta je "živá a navěky zůstávající" (1.Petr 1:23). Kdo potřebuje "obnovování", jsou lidé. My děláme změny, ve víře i jednání, a musíme být přitahováni, vraceni zpět na cesty Páně. Pavel psal, že někteří lidé odpadnou od víry, odpadnou od předané pravdy (1.Timoteovi 4:1; Juda 3).

Církev (v jejím univerzálním aspektu) je tvořena lidmi shromážděnými pouze metaforicky. V tomto významu zahrnuje všechny svaté. Obecná Církev není ustanovena jako jeden fungující celek nebo instituce. (Nemá tedy ani žádný organizační řád či systém, který by byl postupně pozměněn a porušen.) Touto Církví myslíme skutečně svaté - a proto tato Církev nepotřebuje žádné obnovení, neboť je "slavná a bez poskvrny". Kristus je "pastýřem" svého stáda, je vládcem v srdcích všech jednotlivých svatých, kteří jsou jeho Církví (srovnej Efezským 5:26).

Místní církev může být pojímána jako jednotlivci (každý svatý viděn individuálně), jindy jako kolektiv, který je schopen společného jednání. Jak už jsme viděli, místní církev má své starší, služebníky, "slyší", "hovoří", vysílá, atd. Pokud tito svatí jednají způsobem nehodným Kristova jména, může Kristus "pohnout jejich svícem z jeho místa" (Zjevení 2:5). Místní církev jedná správně, pokud svatí společně slouží Pánu podle jeho vůle. Chybným jednáním je, když lidé dané církve společně konají proti Kristově vůli. Tehdy je třeba "obnovení", které však mohou učinit pouze daní lidé, a to tak, že se obrátí zpět k Bohu. Neznám žádný způsob, jak oddělit "církev" od "lidí". Bez lidí žádná církev neexistuje, a proto nevím, jak by mohlo být "obnoveno" cokoli jiného než lidé samotní a jejich vztah k Bohu.

Co tedy skutečná (vnitřní) obnova obnovuje? Obnovuje lidská srdce, oživuje ten pravý respekt k autoritě Pána tak, jak je vyžadován v jeho nezměnitelném slově. Lidé s tímto postojem, hladovíci a žízňící po spravedlnosti, jsou nasyceni. Hledají pravdu a nacházejí ji. S takovým postojem se lidé stávají následovníky Krista. A zůstávají jeho Církví, dokud si takového ducha zachovávají.

"RÁMEC" MÍSTNÍ CÍRKVE

Jaký je "vymezený rozsah" či jaká je "stavba" místní církve? Není to snad Bohem schválená organizační struktura daná k tomu, aby Boží lidé mohli společně pracovat jako "jeden"? Písmo ustanovuje starší, avšak výhradně na místní úrovni. To znamená, že tito starší mohou působit pouze v rámci jedné "místní církve" neboli "Božího stáda, jež je mezi vámi" (1.Petr 5:2). Starší jsou určeni "v každé církvi" (Skutky 14:23), což (z hlediska staršovstva) staví každou jednotlivou církev do rovnocenného postavení. "Rámec" této organizace je tedy "místní", ani větší,

*Jeden z nejranějších dochovaných opisů celého Nového zákona. (Pozn. vydav.)

ani menší. Je více způsobů, jak prokázat toto tvrzení, avšak výše uvedené je postačující. A jistě to není věc složitá k pochopení.

Avšak postupně se role místních (a jiní původně nebyli) starších proměnila. Evangelijní, charitativní, propagační či jiné společnosti jsou zakládány s koncepcí práce pro "společenství církvi". Představitelé (vyslanci?) určitého počtu církví z nějaké oblasti se shromáždí a rozhodnou o určitém projektu. Tento projekt je pochopitelně mezi-církevní, ale tím, že je pak předán na starost jen jedné skupině starších, je to považováno pouze za "práci v rámci místní církve".* Biblický princip, který pověřuje starší výhradně pro místní církve, je zde zapomenut. Organizační jednotka je rozšířena na "oblast", či ještě dále, a "projekt" čerpá z pokladny daleko větší, než jakou je pokladna místní církve. Určení starší jsou pověřeni dohlížet na projekt a kontrolovat výdaje fondu s ohledem na všechny zapojené církve - stále se však hovoří o "rámci jedné místní církve". Někdy je až těžko uvěřit, jak snadno mohou lidé oklamat sami sebe.

Pokud by okresnímu šerifovi byla dána pravomoc nad americkými vojenskými silami, takže by řídil jejich akce a měl pod kontrolou výdaje z peněz daňových poplatníků celého národa, tvrdili bychom, že nemáme žádnou národní armádu? Jednalo by se jen o místní policejní sílu, protože velitel je stále nazýván šerifem? To je přece směšné! Každému by bylo jasné, že jsme pouze přesunuli označení okresní úřadovny na federální úroveň. A tak se to má i s "rámcem místní církve"!

Náš "federální" šerif by stále mohl dohlížet i na záležitosti svého okresu a v jejich rámci by byl pořád okresním šerifem. Stejně tak mohou starší nějaké církve stále jednat jako místní starší, avšak v úkolech společného projektu se navíc stávají "oblastními" staršími neboli staršími "společenství církvi".

"Rámec" - vytčený rozsah, který Bůh zamýšlel pro svůj lid, je něco jako postroj - je zhotoven tak, aby mohl ukočírovat jednu místní církve. Bůh nevytvořil žádné postroje pro obří sprežení. Skutečnost, že v Písmu žádná opatření (směrnice) pro "řízení a dohled" nad týmovou prací mnoha církví nenacházíme, znamená, že Bůh nic takového neměl v záměru. A to by mělo být postačujícím důkazem pro všechny, kteří chtějí konat "Boží dílo podle Božích cest". Podle Božího plánu je každá nezávislá, samosprávná církve vybízena, aby konala podle svých schopností. Zůstaneme-li výhradně v tomto "rámci", můžeme žít v ujištění o Božím schválení.

“PODLE SCHOPNOSTÍ”

Bratře Turnere,

na základě čeho někteří vyučují, že církve musí fungovat "podle svých schopností", a jak tyto "schopnosti" mohou být vymezeny?

2.Korintským 8:12 říká: "Je-li totiž pohotová ochota, je vítaná podle toho, co člověk má, ne podle toho, co nemá." Tento princip, týkající se jednotlivců, objasňuje tentýž princip, který je v následujícím verši uplatněn na církve v Korintě.

Pavel zde píše o štědrosti několika "církví", která je vedla k tomu, že dávaly více, než Pavel očekával (8:1 a dále). Pak Korintským připomíná, že k nim přijde Titus, aby u nich "dovršíl" závazek, který vyslovili před rokem (jde o zřejmý odkaz na dřívější slib nebo záměr církve v Korintě; 8:10-11; 9:2). V 2.Korintským 8:11 čteme: "Nyní tedy vykonajte i ten skutek, aby tak, jak bylo pohotové chtění, bylo také vykonání sbírky z toho, co máte."

Skutečným základem pro tvrzení, že každá církve by měla jednat podle svých schopností

*Například: několik církví zašle své prostředky na projekt "rádiové evangelizace". Tyto prostředky zašlou starším jedné církve, kteří dohlížejí na jejich využití v rámci daného projektu. (Pozn. vydav.)

(a důvod, proč mohl Pavel ukázat, že jednotlivec i církev stojí v této záležitosti na stejném principu) je nezávislost daná každému jednotlivci i každé církvi. Každý jednotlivý křesťan je vnímán jako nezávislý, a proto je jeho jednání nahlíženo ve světle jeho osobních schopností. Každý máme nějaké schopnosti, a právě z toho, jak těchto schopností využíváme, nakonec vydáme počet (Matouš 25:14-30). Hovoříme-li o společném jednání svatých, o jednání místní církve, pak je zřejmé, že i zde je zapotřebí využít všech "schopností", modle jejich míry. A to je pochopitelně možné jen tehdy, pokud se skutečně jedná o skupinu nezávislou.

Pokud je tedy v souladu s Božím záměrem, aby místní církev byla nezávislým funkčním celkem, pak také musí každá z církví jednat podle úrovně "svých schopností". Bez skutečné nezávislosti místní církve, bez opravdové samosprávy, kdy organizační uspořádání začíná a končí uvnitř sboru, to ovšem nefunguje.

"Nezávislost" znamená "vlastní kompetence, soběstačnost, nezávislost na druhých". Když v jeruzalémské církvi počet potřebných a chudých svatých přesáhl hmotné (zaopatřovací) možnosti tamní církve, stala se tato církev závislou z hlediska materiálních potřeb. A proto byly vykonány sbírky, aby byla obnovena její nezávislost (2.Korintským 8:13-14; Skutky 24:17; Římanům 15:25 a dále).

Jistě rozumíme tomu, že každý svatý je nezávislý, a proto posuzujeme jeho individuální schopnosti a jejich využití. Můžeme posoudit jeho materiální "nedostatky" či "potřeby", na základě jeho vlastní zodpovědnosti a velikosti jeho osobních prostředků. Když někdo vyčerpá zdroje svých základních životních prostředků, dáváme "almužny", abychom mu pomohli obnovit jeho soběstačnost. STEJNÝ PRINCIP UPLATŇUJEME NA "NEZÁVISLOU" CÍRKEV. Pokud budeme tomuto principu pevně věřit a budeme jej i praktikovat, pak se nebudeme podřizovat různým projektům "společenství církví", v nichž je nezávislost sborů spíše jen tradiční terminologií než živým biblickým učením.

"NAŠE" NOVÉ JMÉNO

Před časem jsem psal cosi o zvyku "společných podpisů" v novinových člancích a o billboardech s pozdravy "církví Kristových". Větší množství církví, jednajících nezávisle, se může rozhodnout "pozdravit" širokou veřejnost svatým pozdravem. Avšak otázkou je, nakolik je to vhodné a nakolik biblické. Navíc mnoho jednotlivých sborů, oslovujících veřejnost, naznačovalo svým společným "podpisem", že se jedná o určitou skupinu "Církví Kristových".

Od té doby se tento zvyk prohloubil, a já jsem v tisku či jinde zaregistroval několik výroků, které naznačovaly, že o "Církvích Kristových" se smýšlí jako o denominaci. Ovšem tomuto smýšlení se nelze divit, neboť novináři o "nás" vědí jen to, co vidí. Jedno z periodik prezentovalo "práci jedné církve" (konkrétního sboru v Abilene) pod korouhví "Církví Kristových". V jiné brožuře je o Společnosti s.r.o. "Křesťanská dobročinnost" řečeno, že se jedná o neziskovou organizaci Členů "Církví Kristových". Velké Č a velké C v sobě již zahrnovalo určitou myšlenku. Pokud tím autoři mínili pouze členy několika církví, k čemu ta velká písmena? Přestože tedy někteří bratři používají termíny "Církev Kristova" a nyní i "Církev Kristovy" (s velkými písmeny), nesmíme zapomínat na skutečnost, že tyto výrazy nejsou nějakou stranickou nebo denominační nálepkou.

Je již značně nesprávné zavádět výrazy, jako "společenství církví", a podobně. Pokud se označujeme jako "Církev Kristovy", činíme ze sborů jednotlivé součástky univerzální Církev - a to jak podle jména, tak i podle pojetí. A pak už nemáme daleko ke kazatelům, naukám a zvykům "Členů Církví Kristových"!

Možná, že to je právě řešení pro mnohou sektářskou mysl. Tak jako se mne zeptala jedna sestra: "Jestli se církev rozdělí, kdo si ponechá jméno?" Zdálo se mi, že je více zaujata tím, kdo

ponese "jméno" než tím, kdo zůstane v Pánově pravdě. Prozatím máme dostatečně o čem přemýšlet.

Pánův lid náleží Bohu, v Kristu. Je tedy plně v souladu s Písmem, hovoříme-li o Boží nebo Kristově nebo Pánově církvi. (Církev je povoláný lid patřící Bohu, Kristu.) Jediným funkčním celkem je sbor, církev v určité lokalitě (Filipským 4:15). Neměli bychom proto připouštět přijetí nebiblického konceptu Pánovy církve, jen na základě nějakých zvyků či dobových praktik. Naše chápání "bratrství" ("společenství bratří") se nikdy nesmí zúžit na nic menšího než na "všechny svaté v Kristu Ježíši". A základem tohoto "společenství" nesmí být nikdy nic jiného než Bohem zjevená pravda - světlo, v němž kráčíme a žijeme.

JMÉNO CÍRKVE

Bratře Turnere,
má Církev JMÉNO? Pokud ano, kde je mohu najít?

Websterův slovník uvádí jako synonyma ke "jménu": "označení, pojmenování, název, titul". Jméno je tedy obecný termín, který v sobě volně zahrnuje všechny výše uvedené významy. Boží lid je označen výrazem "církev Boží" (1.Korintským 1:2); tam, kde se jedná o množství sborů, hovoří se o "církvích Kristových" (Římanům 16:16). V těchto případech vztahuje inspirovaný autor "povoláný lid", Církev, k jejímu vlastníku nebo hlavě. Ve volném a obecném smyslu zde tedy nacházíme "jméno", ve skutečnosti více než jen jméno, jímž je označen Boží lid.

Dále je Boží lid označen také jako "rodina víry" (Galatským 6:10), v Hebreům 12:23 jako "církev prvorozených", nebo "prvorození" (ve smyslu narozených znovu, NE ve smyslu "prvorozenství" Ježíše Krista). Zde je zdůrazněna charakteristika těchto lidí. Avšak v žádném z těchto zmíněných "jmen" nenalézám nějakou oficiální značku nebo chráněný název, který by Boží lid musel nést.

Ohledně "značky" bychom tedy měli dojít pouze k závěrům, že za prvé, musíme označovat Boží lid přesně a "nazývat" jej pouze podle toho, čím je a čím je (tedy ne Lutherův, Jana Křtitele*, atd.). A za druhé, Bůh pro Svou Církev neurčil nějaké jedno konkrétní jméno. "... protože lidem není dáno jiné jméno pod nebem, v němž bychom měli být spaseni" (Skutky 4:12). Znamená například tato pasáž, že lid Boží musí nést jméno "Církev Kristova"? V kontextu (verš 10) je však uvedeno jméno "Ježíš Kristus Nazaretský". Měla by to tedy být "Církev Ježíše Krista Nazaretského"? Ve skutečnosti pozdější kontext ukazuje, že se hovoří o "moci" (nebo zdroji moci), nikoli o nějakém vyslovovaném jméně (verše 7, 9). Tato pasáž rozhodně neurčuje jméno Církve.

"Všechno čiňte ve jménu Pána Ježíše..." (Koloským 3:17). Dává snad tato věta Církvi "jméno"? Pokud ano, pak by to byla "Církev Pána Ježíše". Kontext ovšem poukazuje na a) nutnost, aby v nás přebývalo Kristovo slovo, b) abychom s vděčností zpívali svým srdcem Pánu, c) aby se manželky poddávaly svým mužům, d) děti aby poslouchaly své rodiče, neboť to je příjemné Pánu, e) služebníci aby pracovali s Boží bází, jako by pracovali pro Pána. Tato pasáž nás zkrátka vyzývá k tomu, abychom žili celé své životy, jako bychom je žili "Pánu", "k jeho slávě". Komunikace, zvláště v naší době "církveních" zmatků, vyžaduje nějaké prostředky k identifikaci. Já hovořím o lidu Božím jako o Církvi (povoláném lidu) Kristově nebo Pánově (Církev patří Kristu, Pánu). Věřím, že to je pojmenování nejpresnější. "Boží" či "patřící Bohu" by bylo také

*Baptisté odvozuji své jméno od angl. překladu Jana Křtitele = John Baptist. U nás je podobným příkladem "Husova církev". (Pozn. vydav.)

biblické, avšak pro ne-křesťanskou veřejnost by to již tolik přesné nebylo. Proto ani nepoužívám střídavě různá biblická označení, neboť to by pro veřejnost znamenalo pouze další zmatení. (Uvážíme-li poštovní doručování na určitou adresu, veřejné plakáty, inzerci veřejných přednášek, atd.) A pokud vyučuji na toto téma, zdůrazňuji identitu Církve, ne nějaké její jméno.

O LOAJÁLNOSTI CÍRKVE

Již jsme dali značný prostor článkům zdůrazňujícím individuální odpovědnost vůči Kristu a varujícím před "stranickostí" a takovou loajalitou vůči církvi, která staví Krista na druhé místo. Je to současný a trvalý problém, který si žádá neustálé pozornosti.

Nemělo by to však uspokojovat ty, kteří odsouvají církev stranou jako něco, co nemá žádný význam. Problém "stranickosti" zvyšuje potřebu přesnější definice "Církve", a lepšího pochopení povinností, vyvěrajících z našeho vzájemného společenství v místní církvi. Rozhodně bychom nemohli být věrnými následovníky Krista, kdybychom ignorovali, co o Kristově Církvi říká Nový zákon.

Kristus je dán "Církvi jako hlava nade vším. Ona je jeho tělem, totiž plností toho, který naplňuje všechno ve všem" (Efezským 1:22-23). Bůh je oslaven "v Církvi skrze Krista ve všech dobách na věky věků. Amen." (Efezským 3:21) Písmo dále říká: "Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval Církev a vydal sám sebe za ni" (Efezským 5:25). "... Boží Bírkev, kterou získal svou vlastní krví" (Skutky 20:28). Tyto verše pojednávají o Církvi v jejím univerzálním významu. Míni všechny svaté po celém světě, veliké společenství bratří, jež máme milovat a ctít (1.Petr 2:17).

Když jsme jednou kázal o "nezávislosti sborů", řekl mi jeden návštěvník tamní Kristovy církve, abych "nezacházel příliš daleko, protože pak by církve spolu neměly vůbec co dočinění." S vědomím o nutnosti "lásky" a "společenství", i s vědomím možného "oddělování se", které ohrožuje vzájemnost, jsem odpověděl, že "společenství bratří" neznamena či nutně nevyžaduje organizační pouta mezi sbory. Vždyť bratři mohou spolupracovat, aniž by v těchto aktivitách byly zapojeny jejich domovské církve. (Viz Galatským 6:6; Hebreům 13:1-3; Římanům 12:15)

Loajalita vůči Pánu (trvalá a prvotní) nesnímá odpovědnost z žádného člena sboru. Vždyť přece jedná-li bratři společně, klade to na každého "partnera" či "člena týmu" odpovědnost vykonat svůj díl práce (1.Korintským 16:1-2; 5:4-5; 14:27-33). Oddanost jeden druhému i společnému cíli je v tomto případě v souladu s oddaností Kristu. Zde se nejedná o záměnu či zatlačení Krista do pozadí.

Korintští zamýšleli (přáli si) zajistit dar pro potřebné svaté v Jeruzalémě (2.Korintským 8:10-11; 9:2-4). Každý z nich byl tedy povinován podle toho, "kolik mohl nastřádat" (1.Korintským 16:1). Stejně tak i dnes, pokud nějaká církev naplňuje a schválí program zaměřený (například) na šíření evangelia, každý z dané církve přijímá vlastní odpovědnost v této "týmové práci". A to je plně v souladu s loajalitou a službou Kristu. (Zde máme pochopitelně na mysli práci, která je dle Pánovy vůle a nařízení.)

Nemůžeme se považovat za věrné křesťany, pokud bychom přehlíželi příležitosti ke společnému dílu, pokud bychom ignorovali společné snahy a úsilí našich spolukřesťanů. Jinak řečeno, pokud bychom ignorovali snahy a úsilí církve (Hebreům 10:24-25).

O ROZDĚLENÍ CÍRKVE

"Pokud se církev rozdělí, zůstanu s tou zdravou částí." "Pokud se církev rozdělí, kdo si ponechá jméno?" ... Podobné myšlenky ukazují na nedostatek poznání o církvi, ať už jednotné či rozdělené.

OBEČNÁ CÍRKEV je celé (celosvětové) tělo svatých, bez organizačního řádu. Narůstá podle množství lidí, kteří uposlechli evangelia a "rozděluje se" kdykoli, kdy jedinec opouští Krista. K tomu docházelo od počátku Církve a bude se tak dít až do konce věků.

MÍSTNÍ CÍRKEV je jediným celkem křesťanů, jemuž byla dána vnitřní organizace. (Jakékoli větší celky v Novém zákoně nenalzáme.) "Rozdělení", ve smyslu vytvoření dvou skupin z původní jedné, se týká pouze daných členů a dané místní církve. Podobné rozdělení předpověděl Pavel církvi v Efezu (Skutky 20:29-30).

Nesprávnou koncepci "Církve", jakési společenství či sdružení církví, si vymysleli lidé. O tomto společenství pak hovoří jako o funkčním celku a určují mu společnou práci, nauky a vytvářejí institucionální "dodatky k Církvi" (dětské domovy, nemocnice, misijní společnosti). Tato "církev" tedy koná společnou práci. Z toho pak vychází představa, že "církev" se může rozdělit. Touha po naplnění "velkolepých" plánů také často ignoruje námitky bratří, kteří s podobnými projekty plně nesouhlasí. Denominační koncept v "křesťanském" světě převažuje.

Než tedy začneme hovořit o nějakém "rozdělení", musíme si přečíst historii křesťanství s větší pozorností. (Z minulosti známe například rozdělení způsobené potřebou vytvářet církevní misijní společnosti či potřebou používat instrumentální hudbu při bohoslužbě). Taková dělení se pochopitelně neodehrávají během jediného dne, jako by si někdo hodil mincí "panna nebo orel", ale zpravidla se k nim schyluje pozvolně a nenápadně. Musíme být proto ostražití.

"Zdravé učení" je poznamenáno mnoha stíny a skvrnami, které jej zasahují ve všech dobách. Nikdy bychom se proto neměli nechat zmýlit většinovým názorem, protože ten nerozhoduje o tom, co je a není přijatelné v Božích očích. Filosofie "střední cesty" v tomto směru zaslepila i jinak dobré kazatele. Jedinou pravou cestou ke zdravému křesťanství, jak v individuálních, tak kolektivních (sborových) záležitostech, je lpění na Božím slově (2.Korintským 10:12 a dále). Všechny sbory se v průběhu času ocitají blíže či dále od pravdy. Kvůli vzájemným vlivům mohou být sbory v některé oblasti krajně liberální, v jiné krajně konzervativní. Ani jeden z těchto extrémů, stejně jako obecný konsensus, nejsou bezpečnými vůdci. Pokud se necháme jakýmkoli podobným způsobem ukolébat a ošálit, tak jsme již jednou nohou v denominačním myšlení, které nás od Boží pravdy může jen ještě více vzdálit.

Mezi církvemi je dnes například velmi módní podpora sociálního evangelia, horečné budování dobročinných organizací a další společné projekty navzájem propojených sborů. Církve, která před tím NYNÍ nevaruje a nedokáže tomu NYNÍ čelit zdravým a pravým učením, taková církev se již odloučila od pravdy, protože podporuje nepokorné smýšlení, které nezůstává v mezích Božího slova.

CO CÍRKEV ROZDĚLUJE?

V jedné knize o historii Církve (název jsem si, bohužel, nepoznamenal) se píše: "Zatímco mnoho sborů se rozděluje ... Církve se nerozděluje". (Kniha sama není podstatná, jelikož vychází z mylné koncepce Církve, která je trvale opakována jak liberálními, tak i konzervativními bratřími.) Tvrdošíjně vytváříme představu "Církve" jako jakéhosi druhu sjednoceného těla církvi, které může zůstat jednotné, nebo se může rozdělit.

Je to čistě denominační, biblicky nepodložený koncept, který se stává základem pro následné chyby, jakými je například organizace a práce "společenství církví". Otázka tedy zní: "Která či jaká Církev "se nedělí"? Celistvé (univerzální) tělo Kristovo, Církev, jež je jeho nevěstou

a pro niž zemřel, je tvořena všemi, kdo jsou svatí. Je to společenství bratří, nikoli společenství církví. Údy či "částmi" tohoto "jednoho těla" jsou jednotlivci, ne sbory (1.Korintským 12:12 a dále; Jan 15:1-6). Pokud člověk opustí pravdu, zapře víru, pak tento člověk sám sebe odděluje od věrných - a v tomto smyslu se "Církev" rozděluje.

Pokud si někdo představuje, že jedna univerzální Církev se může rozdělit na dvě či více částí, z nichž každá je Bohem přijímaná jako "Církev", pak mohu pouze říci, že tato představa je v naprostém kontrastu k biblickému učení o "JEDNÉ CÍRKVI". Církev je přece znázorněna jako lidské tělo, 1.Korintským 12:20: "Nyní pak je vskutku mnoho údů (jednotlivců - pozn. autora), avšak jedno tělo." Veliké části "údu" Církve mohou přestat chodit ve světle, avšak ono "mystické" tělo Pánovo přetrvává jako "JEDNO". A je stále tvořeno všemi, kdo věrně následují Pána, ať už je jejich počet veliký či malý. Tito lidé jsou Jeho Církví, což vůbec nesouvisí s tím, v jaké budově Boha uctívají nebo s kým zachovávají společenská pouta.

Mnohokrát jsme říkali (mne nevyjímaje), že se "Církev rozdělila" z důvodů, například, misionářských společností, instrumentální hudby, a vytvořila se tak "Církev Kristova", "Křesťanská Církev", a podobně. Jsou to však špatně formulovaná tvrzení. Opakovaně přicházejí období, kdy se mezi bratřími objevují sporné otázky, ohromné množství bratří je pak vtahováno na cesty, po nichž kráčí svět a následkem toho opouštějí pravdu. Jestliže se rozdělí sbor, znamená to, že to, co bylo původně jedním "týmem" (který pracoval a uctíval v souhlasné jednotě), se nyní stává dvěma či více "týmy", na sobě nezávislými skupinami. Avšak tyto "týmy" před tím nevytvářely nějaké propojené "společenství církví" (tedy "Církev" v jejím širším smyslu), a proto ani nemohlo dojít k rozdělení "Církve".

Denominace jako "Církev Kristova" nebo "Křesťanská Církev" mohou být důsledkem nějakého druhu rozdělení "společenství" z rozhodnutí lidí. Ale Církev, která náleží Kristu, nezačala a nikdy nezačne existovat takovýmto způsobem.

Není vůbec snadnou záležitostí zachovat ne-denominační koncept Pánovy Církve. I když celé problematice plně rozumíme, žijeme v prostředí, které zachovávání této čisté pravdy trvale ohrožuje. A když si navíc uvědomíme, že tisíce lidí zmíněnému problému buď nerozumí, nebo je nijak vážně nezajímá, pak není vůbec s podivem, že k "dělení" dochází. Má naděje je ovšem u Pána, ne v "našem" společenství.

OČIŠŤOVÁNÍ CÍRKVE

Během mých dřívějších kazatelských let jsem byl účasten mnoha debat a slyšel jsem mnoho nesprávných závěrů založených víceméně na hře se slovy. Ohledně ustanovení Církve bylo běžné tvrzení: "Kristus zemřel, aby získal Církev, což znamená, že Církev musela existovat už předtím, než Kristus zemřel. Jinak by nebylo co získat." (S odkazem na Skutky 20:28) Samozřejmě, "Církev Boží", na kterou mají "dohlížet starší", je tvořena lidmi. A Kristovasmrt "zaplatila dluh", "získala" odpuštění hříchů i pro generace ještě nenarozené - pro jednotlivce, kteří přicházejí ke Kristu skrze víru (Galatským 3:26-27) a společně utvářejí Církev. Církev není něčím odvislým od svatých. To by mělo být naprosto zřejmé všem, kdo rozumí Božímu schématu vykoupění. (Proto jsem byl opravdu zklamán, když jsem nedávno opět slyšel dedukce stejné staré hry se slovy, týkající se "očišťování" Církve.)

Bylo mi řečeno, že "Církev je nyní nečistá, ale těsně před soudným dnem Kristus odstraní každou poskvrnu a vrásku." (S odkazem na Efezským 5:25-27) A tak, údajně: "Jednoho dne očistí svou Církev." Raději si text v Efezským přečtěme ještě jednou. Zde se nejedná o nějaké celo-očišťování jakési instituce, viděné jako přepravní prostředek. Nesmíme si představovat církev jako již zmíněný "kočár". Kočár, který prostě projíždí okolo, je naložený většími či menšími hříšníky,

a těsně před soudem zajede do "myčky", odkud vyjede čistý a vypulírovaný, přichystaný dovzít všechny pasažéry domů, do slávy.

"Očištění" přichází "koupelí vody skrze slovo", což zahrnuje pravdu a poslušnost. Očištění nastává vždy, když kterýkoli člověk, kdekoli na světě, pochopí, že je ztracen a přichází ke Kristu pro záchranu ze svých hříchů. Když jednotlivě, každý osobně uvěří Kristu a je pokřtěn na "odpuštění hříchů". (Srovnej Matouš 28:19.20; Marek 16:16; Skutky 2:38) Toto očišťování probíhá po celý čas života těchto lidí (na základě plně individuálním), pokud tito lidé činí pokání ze svých hříchů a skrze Krista se modlí k Bohu za odpuštění (Skutky 8:13, 18 a dále).

Nikdo nebude očištěn, protože je jeho jméno zapsáno v církevní matrice, ani proto, že má "zlatou hvězdu" za docházku na shromáždění. Jediné, co platí, je věrnost Kristu. Zhřešíme-li, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého (1.Jan 1:8 - 2:6). Musíme se však kát a vyznávat své hříchy, což je věc čistě individuální. To je obsahem slov, která říkají, že Kristus "vydal sám sebe za církev" a je "zachránce těla".

Slovo církev je podstatné jméno hromadné, asi jako "stádo" nebo "hejno", atd. Slovo odkazuje na "povolaný" lid, shromážděný doslovně či obrazně, spojený ctností společného vztahu a společenství s Bohem. Je-li celé "stádo" oveček očištěno od nějakých parazitů, musela být každá jednotlivá ovce ponořena do nádrže s čistící tekutinou. Je-li očištěna Církev, je to proto, že lidé, kteří tvoří shromáždění, byli obmyti krví Ježíše Krista. A je nutno mít trvale na paměti, že Spasitelem je Kristus, nikoli Církev!

CO KRISTUS ZBUDOVAL?

Kristus vybudoval svou Církev. (Matouš 16:18) Co všechno to znamená? Mohl by se nám vybavit obraz stavby chrámu (1.Korintským 3:10-17), v němž jsou "živé kameny" (1.Petr 2:5) položeny na "základ", na pravdu, že Ježíš je Kristus - Bohem pomazaný. Pokud jsou Kristovi vyslanci ohodnoceni také jako "stavitelé" (1.Korintským 1:3), či dokonce jako "základ" (Efezským 2:20-22), podstata pravdy zůstává zachována, protože takto Kristus buduje svou církev. Znamená to, že On přivádí dohromady ty lidi, kteří slyší jeho volání a jako "povolané" tělo jsou, coby celek, PŘIPODOBŇENÍ KE STAVBĚ.

Co znamenají slova: "Kristus vykoupil církev"? (Skutky 20:28) Zde se jedná o obraz propuštění: je zaplacená cena za otroka, aby mohl být svobodný (1.Korintským 6:20; 7:22-23; Galatským 5:1). Byli jsme otroky hříchu, dokud jsme "ze srdce neuposlechli ten způsob učení" - evangelium. Naše osvobození bylo umožněno díky Kristově smrti (Římanům 6:1-18). Kristus tedy "zaplatil cenu" za mé i vaše hříchy. Svou smrtí "získal" lidi, jednoho každého zvlášť. Když se tito jednotliví lidé pokorně podvolují Kristově vůli, On je zachraňuje z hříchů. Obraz KUPOVÁNÍ SVOBODY PRO OTROKA mohl být vzat z běžných zvyklostí prvního století, které jsou nám v různých zápisech dochovány dodnes. Mějme tedy na paměti, že Kristus vykoupil lidi, kteří jsou - všichni společně - nazváni "Církví".

"Kristus očistil církev" (Ef.5:25-27). Očistil ty lidi, kteří podstoupili "koupel vody skrze slovo". Je to běžný obraz: odstranění hříchů je přirovnáno k vyprání šatů či umytí těla od špíny (Skutky 22:16; 1.Petr 3:21). "Koupel vody skrze slovo" se týká jednotlivců, tak jak každý z nich uslyšel, pochopil a uposlechl pravdu. Opět zde vidíme, že Kristovo očišťování Církvě je odpuštěním hříchů každému člověku zvlášť. Společně jsou tito lidé nazváni "Církev".

Pokud si tedy shrneme vše, co Kristus vykonal a koná, pak víme, že: vybudoval svou Církev, vykoupil ji a očistil. Základ byl pevně položen, výkupní cena zaplacená, očišťující krev prolita. Jeho osobní oběť byla vykonána "jednou provždy" (Hebreům 10:10), a už nikdy ji není třeba opakovat. A ve velmi živém smyslu stavba stále pokračuje, a další a další "živé kameny" jsou pokládány na základ. "Cena" za osvobození z hříchů má stálou hodnotu a je schopna bohatě

zaplatit za všechny, kteří přijímají Kristovu obdiv budící nabídku. Očistná moc Kristovy krve je zde pro mne i pro vás. Je zde ve chvíli, kdy k němu přicházíme, stejně jako v každém okamžiku, kdy při své službě Kristu klopýtáme. (Viz 1. Jan 1:7 - 2:3)

Kristus nezhotovil, nevykoupil či neočistil nějakou mašinku, do níž budeme usazeni a pak se jen povezeme do nebeského domova. Kristus zbudoval a vestavěl NÁS do své stavby, NÁS vykoupil z otroctví hříchů a NÁS očistil od duchovní špíny. Takto jsme součástí těla, součástí těch, kteří byli spaseni jeho milostí a stali se Církví Kristovou.

IDENTIFIKACE "PRAVÉ" CÍRKVE

Bratře Turnere,

mohl byste vyjmenovat ty věci, které tvoří zdravou církev?

Toto je ve skutečnosti žádost k vytváření lidských hledisek, různých "vyznání víry" atd., tedy k vytváření sektářských měřítek, podle nichž se "my" ("ti praví", pochopitelně) můžeme pohotově identifikovat. Nevěřím, že tazatel si uvědomuje, že žádá právě toto, ale za podobnou otázkou nevidím jiné vysvětlení.

"Krédo" (souhrn názorů) je v nejlepším případě vyjádřením toho, čemu daný pisatel věří ohledně Božího učení. Já také věřím, že slovo Boží učí určité věci a také chci, aby i ostatní věřili, že tyto věci jsou v Písmu takto vyučovány (a myslím, že je to běžný způsob myšlení společný všem učitelům Bible). Avšak každý člověk by měl mít na paměti, že on sám má osobní zodpovědnost vůči Bohu a jeho slovu, nikoli vůči spoluvěřícím a učitelům (Římanům 14:4, 5, 12).

Každá generace má své vlastní problémy a nauky, které se zdůrazňují. Mohl bych vzpomenout některou ze sporných otázek současnosti a pak vysvětlit, co Bůh k dané záležitosti říká - podle toho, jak tomu věřím já. Avšak bylo by patrně možné nalézt církev, která vyučuje a praktikuje každou z těchto věcí stejným způsobem jako já, a přesto by tato církev mohla být před Bohem "nezdravá". A to ze dvou důvodů: 1) jakýkoli seznam zkrácené či "celé" Boží zjevení vůle bude vždy nedostatečný. A 2) Jakýkoli lidský soud o tom, co je správné a co špatné, je nepřesný a není chráněný před možným omylem.

Institucionalismus, sociální či jiné "světské" důrazy, mylné představy (například o jednání Ducha svatého), "stranickost" nebo třeba denominační pojetí Církve, to vše jsou hlavní problémy dneška. Nejsou však o nic významnější než problém nedostatku svatosti mezi věřícími nebo problém liknavosti v práci pro záchranu duší všude ve světě. Ideál dokonalosti máme stále před sebou. Na tomto světě neexistuje žádné místo odpočinku, nelze se zastavit, je třeba neustále postupovat dál.

Každá sekta má svůj seznam "článků víry, které tvoří pravou církev". Rozdíly mezi sektami tvoří právě rozdílnost jejich "seznamů" (ať už psaných či předávaných ústně). A právě tak i ekumenické "přijetí a společenství všech různých vyznání a rozdílů" je pouze další lidskou filosofií, založenou na převráceném a nebiblickém pojetí tolerance a lásky. Toto pojetí popírá autoritu Boha.

Pokud tvrdošijně lpíme třeba jen na jediné nauce, která neodpovídá Božímu slovu a jsme hluší k biblickým pasážím, které nás z omylu usvědčují, pak to stačí k tomu, abychom byli označeni jako "nepraví, falešní". Ani svatí, ani církve nemohou být "pravé či zdravé", pokud jim schází pokora a poddanost k Bohu, pokud dostatečně nerespektují Boží vůli a pokud společně nebojují "ve víře evangelia" (Filipským 1:27 a dále). Chut' na dobrý pokrm je známkou zdraví, "zdravá" církev má proto "hladovět a žíznit po spravedlnosti" a neustále přijímat pokrm přímého biblického učení (Matouš 5:6; 2.Timoteovi 4). Ne bezdůvodně je dobrá církev spojena s pevným

vyučováním a staršími biblických kvalit. Avšak i v takové církvi mohou být lidé, kteří zdravé zvyky nepodporují ani teoreticky, ani v praxi - a starosti jsou na obzoru.

Závěrem tedy: konkrétní učení a jednání určují naši "pravost" či "nepravost". Jsou odrazem kvality (dostatku či nedostatku) naší lásky, víry a podřízenosti Bohu v Kristu.

JAK DOKÁZAT "NEZÁVISLOST"?

Jak můžeme z Písma prokázat, že každá místní církev má být nezávislá a samosprávná? Já sám jsem tuto otázku kladl mnoho let a často jsem se divil, jak byla zodpovídána. Samozřejmě, že někteří bratři nabídli kvalitní odpověď, někteří však prokázali malé pochopení problému nezávislosti a autonomie církví.

Autonomie znamená "samosprávu, správní samostatnost". Jistě je nám ovšem jasné, že zde nehovoříme o legislativní, zákonodárné a výkonné pravomoci, která náleží jen Bohu. Církve (veškerý lid Boží) je podřízena Kristu. Přímá podřízenost je tou zásadní skutečností, která z církve činí Kristův lid. Samosprávou se zde proto rozumí ty záležitosti, v nichž má člověk právo vlastního úsudku a rozhodování.

Je Boží vůlí, aby každá jednotlivá církev došla k vlastním nezávislým závěrům, nebo by mělo více církví záviset na někom, kdo rozhoduje a ručí za ostatní? TUTO otázku může zodpovědět pouze BŮH. Pokud Bůh vyžaduje NEZÁVISLOST, pak nemáme svobodu jednat jinak a obracet se při rozhodování záležitostí sboru na "někoho jiného".

Snad se někteří domnívají (na základě jistých argumentů), že Bůh nám dal právo, abychom sami rozhodli o své závislosti, nebo nezávislosti. Nuže, jak se dívá na tento problém Bůh? Odpověď nacházíme v definici hranic nebo rámce, který je dán staršovstvu a také ve vymezení prostředků společného jednání.

Pokud by Boží vůlí bylo, aby celé univerzální "tělo" fungovalo jako jeden celek, museli bychom mít univerzální staršovstvo (pro záležitosti, jejichž rozhodnutí je ponecháno na člověku) a také společnou pokladnu (prostředek k jednotné práci více církví). Římskokatolická církev, například, tento princip jednotné spolupráce celosvětové církve zastává, a proto má celosvětového biskupa a společnou pokladnu.

Pokud Božím záměrem bylo, aby církve pracovaly společně, jistě by vyslovil své požadavky ohledně dohledu (správy) v rozsahu "společenství církví", a ve stejném měřítku by autorizoval společnou pokladnu. Tento koncept a organizaci "společenství církví" nacházíme u protestantských denominací.

Bůh však určil starší pouze v rozsahu místní církve. "Starší v každé církvi" se mají starat o "stádo, jež je mezi vámi" (Skutky 14:23; 1.Petr 5:1-3). Bůh neschválil existenci staršovstva ve "společenství církví", a to ani pro jeden či více společných projektů. Taky do společné pokladnice mají být stříhány finanční dary jedné místní církve (1.Korintským 16:1-3). Všimněme si, že adresátům v Jeruzalémě Pavel doručil finanční dar Korintským. Tento dar neztratil svou identitu v nějaké společné pokladnici církví. Jednalo se o přímý dar jednoho sboru pro sbor druhý. POKUD byl Pavel zplnomocněným doručitelem "fondu společenství církví", jak někteří lidé tvrdí (podle 2.Korintským 8:19), pak bychom jistě neměli obhajovat "nezávislost a samosprávu" jednotlivých církví. POKUD máme pravomoc k mezi-církevním aktivitám, pak bychom měli zavést denominační systém (a někteří tak i učinili).

Ale dostatečným důkazem k obhajobě samosprávy a nezávislosti církví je samo Boží slovo, v němž nenacházíme oprávnění k vytvoření dohledu (staršovstva), ani pokladnice v jiném rozsahu než místním.

CÍRKEVNÍ BUDOVY (I.)

Šalomoun postavil "dům pro Jehovovo jméno" (1.Královská 8:17-20), přitom však dobře věděl, že Bůh "nepřebývá v chrámech vystavěných lidskýma rukama" (1.Královská 8:27-30; Skutky 7:47-49). Svatostánek, a později chrám byl Božím domem pouze v rámci předobraznosti věcí starého Zákona. Byl to Bůh, kdo z těchto věcí učinil svůj dům, nikoli nějaká "zasvěcování".

Dnes je Božím domem jeho lid, jako chrám "zasvěcený" Bohu a postavený na pravém základě (Efezským 2:20 a dále; 1.Petr 2:5; 1.Korintským 3:9-11). Ani sebevážnější "zasvěcování" nemůže z nějaké budovy, z hromady cihel a malty, udělat "Boží dům".

Co jsou tedy místa, kde se svatí scházejí ke společnému uctívání? Jsou pouze fyzickým místem, vyhraněným prostorem, ničím víc. Aby Ježíš a jeho učedníci mohli slavit Pasach, bylo nutné, aby měli místo, kde mohlo být vše potřebné připraveno (Lukáš 22:7-14). Možná za místnost zaplatili ze společné pokladny (Jan 13:29). Ale ať zaplatili, či nikoli, místnosti ani zařízení nebyla propůjčena jakási trvalá "svatost". Ježíš s učedníky prostě použili běžných věcí pro svůj účel (včetně omývání nohou). Později bezpochyby použili tytéž věci a prostory jiní lidé pro své vlastní účely.

Slovy "ani na této hoře, ani v Jeruzalémě" Ježíš "rozvázal" určení místa uctívání. Naše "svaté" místo je v nebesích (Hebreům 9:24), a tato svatyně není "udělaná lidskýma rukama" (Hebreům 8:2; 9:11). Na církevní budově není nic, co by mohlo být "zneuctěno", není tam nic svatého, co by mohlo být "znesvěceno". Budova je běžná, obyčejná věc, kterou svatí používají.

Je tedy v pořádku, když sbor vlastní budovu? V Písmu máme principy společné podpory těch věcí, jejichž záměr i vykonání má Boží schválení. Církev by měla znít "Pánovým slovem" (1.Tesalonickým 1:8). Pavel požádal církve podílet se na pomoci pro chudé svaté v Jeruzalémě (Římanům 14:25 a dále) a dává přímé pokyny pro "sbírku" (1.Korintským 16:1-2). Jelikož jsou svatí pověřeni shromažďovat se (Hebreům 10:25; 1.Korintským 14:23) a společně uctívat Boha (1.Korintským 11:20; Skutky 20:7), věřím, že neopouštějí Boží princip, pokud dávají dohromady peníze k zajištění místa a potřebných náležitostí (a k financování jiné Bohem schválené práce).

Církev, která se nechává vést Boží autoritou, nebude budovat například basketbalová hřiště*, protože basketbal není něco, co by měla konat církev. To pochopitelně neznamená, že "církev je znevěcena", když si někdo hraje s basketbalovým míčem za církevní budovou. Znamená to prostě, že bychom neměli financovat věci, k nimž nemáme pověření. Pokud se někomu na shromáždění udělá špatně a my mu poskytneme základní pomoc a staráme se o něj, dokud nepřijde lékař, neznamená to, že jsme vytvořili jakousi církví financovanou stanicí první pomoci. Náhodné či nutné použití věcí, které byly zakoupeny z církevních prostředků, neznehodnocuje základní biblický princip, že církev je výhradně duchovním společenstvím, které se má soustředit na duchovní záležitosti. Mnoho věcí, které si věřící domýšlejí ohledně "budov", jsou pouze výplodem lidských úvah a domněnek, a měly by být prozkoumány a změněny. Raději změňme svůj původní názor, než abychom trváním na něm zapírali Boží vládu.

CÍRKEVNÍ BUDOVY (II.)

Jeden bratr se mě zeptal: "Může sbor vykonávat svatební a pohřební obřady?" Odpověď zní: "Ne". Svatby a pohřby jsou společenské záležitosti. Sňatek je záležitostí spojenou s Bohem, ale církevní "posvěcení" sňatku není v Božím slově ani požadováno, ani naznačeno. "Pak tedy," (a mnozí již vědí, jaká otázka bude následovat) "může být církevní budova používána ke svatbám a pohřbům? Nevím, nejsem si jist!"

*Některé církve v U.S.A. financují i sportovní aktivity a budují sportovní areály. (Pozn. vydav.)

Nahodilé využívání budov a jejich zařízení (to znamená využívání, které není přímo spojeno s jejich původním účelem) je snadno vystaveno nebezpečí zneužití. A mezi bratry tento problém vyvolává mnoho sebekritických otázek. Existují tři stupně užití: nevyhnutelné, bezděčné (neuvážené) a úmyslné. Použití věcí (řešení konkrétní situace) je jen lidskou záležitostí, a proto by nemělo být základem pro další závěry, ani pro zásady ohledně víry.

Přístřeší, které nás chrání před vlivy počasí, přináší všem jisté fyzické pohodlí. Je mnoho sociálních potřeb a přirozených věcí, které nelze ze shromáždění odstranit. Měli bychom snad zakázat dětem (a starým lidem, kterým se to taky stává) usínat v místnosti? Neměly by se v církevní budově odehrávat žádné osobní telefonické hovory? Něco takového by si žádalo dohled národní policejní gardy!

Záměrné použití církevního majetku pro účel, který není Bohem "autorizován", nemusí být nic "dábelského". V době nějaké pohromy (tornádo, záplavy a podobně) se může solidně postavená a dobře situovaná budova stát jediným vhodným útočištěm pro potřebné. Jedná se o využití dočasné, nikoli nahodilé. Ačkoli budova nebyla pro tyto účely postavena, nevěřím, že bychom si v podobných případech měli klást otázku "oprávnění nebo neoprávnění". Jednou dorazil jeden mladý pár, po mnoha hodinách cesty, do malého městečka v Arizoně, kde jsem právě byl. Objeví se na konci bohoslužby a požádali mne, abych je oddal. Církevní budova "byla po ruce", bylo tam příjemně chladno, tak jsem je pozval dál a oddal je. Po mnoho let byla ona budova nejvhodnějším místem ve městě pro poslední rozloučení s některými milovanými bratry. Tyto příklady ovšem nedokazují vůbec nic. Mohou pouze ilustrovat, jak doufám, normální, přirozený způsob myšlení.

Naše volba (úspěch) závisí na okolnostech, a rozdílné okolnosti vyžadují rozdílné závěry. Nevěřím však, že by církev měla zajišťovat zvláštní výdaje pro podobné události, které by také neměly zasahovat do řádných povinností církve. (Pak už by to také nebyly "nahodilosti".) Některé věci jsou nepatřičné, některé by vedly ke kompromisům v úsilí církve vyučovat pravdu. V dnešní době, kdy mnoho sborů zařizuje pod hlavičkou "církevního díla" různé "zábavné akce", zdá se být nutností vyhybat se čemukoli, co by takovýmto chybám poskytovalo omluvu. (My jsme se snažili být všem těmto lidem správným příkladem. Zda jsme jednali správně, či nikoli, je na soudu Boha, který vidí do našich srdcí.) Zdá se ovšem, že někteří lidé mají velmi chybný (téměř římskokatolický) pohled na "posvátnost církevních sňatků". Já osobně bych něco takového nerad podporoval.

Někteří to cítí tak, že je lépe zakázat veškeré náhodné používání církevních věcí, než aby museli vysvětlovat "proč ne", v určitých nechtěných případech. Toto řešení se mi zdá trochu zbabělé a také nespravedlivé v okamžicích skutečné potřeby. Možná je právě teď čas na hledání nových pohledů v otázkách "církevního majetku" a "svatebních obřadů" a všeho, co s tím souvisí. Ale ať si vytvoříme úsudek jakýkoli, měli bychom mít trpělivost a lásku ke všem bratrům, kteří budou zastávat jiné hledisko.

VÝZNAM KRÁLOVSTVÍ

Bratře Turnere,

znamená někdy slovo "království" vládu a kralování Krista v srdci člověka, jak lze patrně usoudit z Lukáše 17:21?

Jak já tomu rozumím, tak slovo "basileia" (království) vždy odkazuje na "vládu, kralování" a pouze v širším slova smyslu na občany, území či panství - tedy sféru, jakou máme asi na mysli, když říkáme, že "Církev" je Kristovým královstvím. Moultonův a Milliganův "Slovník novo zákonní řečtiny" říká: "Ačkoli královská vláda nebo svrchovanost jsou, čistě teoreticky,

podstatou významu slova [basileia], je snadné vidět pasáž v konkrétní smyslu buď jako vyhranění našeho dominia ... nebo i ve vnějších a viditelných znacích královské moci."

Při slově "království" bychom tedy měli myslet "vládu, kralování". Pokud máme tuto myšlenku pevně usazenou v mysli, můžeme se pustit do studia kontextu a zkoumat, zda je slovo použito v nějakém širším významu, který označuje sféru vlády, lidi pod touto vládou, podstatu této vlády (fyzickou či duchovní) nebo, zda se jedná o některý z dalších širších významů. Není dobré a správné říkat, že "Církev a království jsou totéž", pokud to nedoplníme adekvátním výkladem. Rozšířenost chybné koncepce Církve jako instituce, může chápání této problematiky zkomplikovat či rovnou přivodit omyl. R.L. Whiteside o tom velmi dobře píše: "V širším smyslu je Církev "množinou" těch lidí, kteří byli povoláni z hříchu ke službě Kristu. Jelikož Ježíš nad touto "množinou" lidí vládne, je to jeho království." ("Zaslíbení a proctví o království", str. 177.)

"KRÁLOVSTVÍ JE JAKO..."

Je Církev (Boží lid) "tělem Kristovým" (Efezským 1:23), nebo je "tělem" JAKO (v určitém smyslu)? A je-li Kristus "hlavou" svého lidu, je hlavou něčeho, co je JAKO jeho tělo? Jsme doslovně jeho rukama, nohama atd., nebo jsme jeho tělem obrazně? Na tyto otázky může odpovědět jen zdravá mysl. Bohužel, mnozí se při zvažování obrazného jazyka Bible zdráhají používat zdravého rozumu.

Nejběžnější a neúčinnější způsob, jak vysvětlit něco neznámého, je porovnat to s něčím známým. Obyčejné přirovnání nám říká, že něco je jako... . "Jeho poznámka tála jako nůž" - tála obrazně, odhalila jádro problému, trefila se do černého. Přesné použití závisí na mluvčím a je obvykle podmíněno kontextem. Když je přirovnání použito na nějakou událost nebo skutečnost, je nazýváno podobenstvím či bajkou (závisle na druhu ilustračního "příběhu"). V některých obrazech je slovíčko "jako" vynecháno ("řekni té lišce", Lukáš 13:32), nebo se jedná o úmyslně přehnaný výraz (běžet "jako blesk"). Každá taková myšlenka je ohraničena svým kontextem a záměrem autora. Metaforický jazyk je natolik běžný, že je od lidské komunikace prakticky neoddělitelný. Používáme ho neustále - a právě jsem jej použil. (Skutečně používáme metaforický jazyk "neustále", nebo jen často?)

Abychom mohli pojmy a významy slov použitých v obrazech správně používat a vykládat, musíme jim dobře rozumět. Není příliš těžké pochopit, že někdo nevypil "sklenici" nebo že Ježíš neříkal, že chléb, který držel v ruce, je doslovně jeho "tělo" (1.Korintským 11:23 a dále). Chléb a plod vinné révy symbolizují či reprezentují tělo a krev Kristovu. Avšak symbolika - forma obrazného jazyka je také závislá na hranicích určených autorem. Nemáme právo měnit prvky symbolismu použité Pánem a svatým Duchem. Stejně tak nemáme právo přisuzovat důležitost pouhým okolnostem či detailům, jimž Bůh žádnou důležitost nepřisoudil.

Zdá se, že některé obrazy lákají k neoprávněným (příliš nespoutaným) výkladům více než jiné. Obraz "království" je zneužíván především přejímáním židovského (materialistického) pojetí. Někteří lidé očekávají, že Kristus se posadí na doslovný Davidův trůn, z něhož bude vládnout nad tímto světem. Učení o podstatě Jeho království (Marek 12:23,24; Lukáš 17:20-21; Jan 18:36-37) i odkazy na současnou existenci království (Skutky 2:30-33; Koloským 1:13) jsou v materialistické koncepci plně přehlíženy. Také obraz "dítěte Božího" je mylně vykládán v učení o právu na společenství u nenarozeného dítěte* nebo v učení, že ten, kdo se jednou stane "dítětem", zůstává v Boží rodině navěky*. Protože dítě skutečně v rodině zůstává a protože král má skutečný

* 1) Učení ekumenického typu, které akceptuje nepokřtěné - tedy ne "znovuzrozené" - věřící jako Boží děti. 2) Učení "jednou spasen, navždy spasen", které začal hlásat J. Calvin. (Pozn. vydav.)

honosný trůn, mnozí neváhají tvrdit totéž o obrazných pasážích Bible. (Měl snad král Herodes liščí ocas?)

Stejná ilustrativní látka může být použita ve více obrazech s rozdílnými významy. Stáváme se Božím dítětem "zrozením" (nebo adopcí), ale obraz "dítěte" může být také použit k ilustraci významu a podstaty "otcovství" našeho Boha (Jan 8:38-47; Matouš 5:43-45). V každém případě určuje význam obrazu autor sám, a my se musíme spokojit s aplikací danou kontextem.

Božími lidmi jsou ti, kdo slyší, uvěří a uposlechnou hlas evangelia Kristova (2.Tesalonickým 2:14; Skutky 2:37-41). V zásadě jsme buď v temnotě (v hříchu, nepřijatelní Bohu), nebo jsme ve světle (v pravdě, Bohu přijatelní). Ti, kteří jsou přijímáni Bohem jsou popisováni v mnoha obrazech, z nichž každý zdůrazňuje nějakou konkrétní charakteristiku svatých. Boží lid je popsán JAKO dělníci na Boží vinici, JAKO vojáci Jeho vojska, JAKO ovce v Jeho stádu. Nejedná se o rozdílné vztahy, ale o jeden vztah těchto lidí k Bohu. Když se člověk stává ratolestí na vinném kmeni (Kristu), stává se současně živým kamenem postaveným na Kristu, jenž je základem. Vstupuje do jediného vztahu, variačně vykresleného těmito obrazy.

Každý obraz má svůj vlastní jazyk. Člověk je postaven na základ - Boží lidé jsou PŘIPODOBŇENÍ ke stavbě. Člověk je zrozen - PŘIPODOBŇENÍ k rodině. Bylo by jistě matoucí hovořit o zrození na vinném kmeni, zapsání do stáda či vestavení do rodiny. Čteme-li o "zrození z Boha", o "dělnících na Boží vinici" nebo o "běžcích v závodech", cítíme, že zde se jedná o mystický, jinak těžko vyslovitelný proces.

V každém z těchto obrazů je Kristus na nejvyšším místě. Je králem v království, pastýřem stáda, nejstarším bratrem v rodině, hlavou těla. Nejedná se jen o "čestné tituly". Význam těchto obrazů spočívá ve skutečné výkonné funkci, kterou dané postavení představuje. Jako hlava těla ovládá veškeré pohyby, jako král vládne všem, kteří se mu poddali a kteří tak utvářejí jeho království. Je vinným kmenem, který dává život všem svým výhonkům a bez něhož by nebylo žádného ovoce. On ochraňuje ovečky, on řídí a vyplácí dělníky pracující na vinici. Kristus je základem, na němž je každý stavební díl plně závislý.

Také je důležité si povšimnout, že "předměty" každého obrazu představují jednotlivce. Jestliže si člověk nezachová víru, bude vyhozen jako "uschlá ratolest". Údy těla jsou svatí, nikoli sbory. Boží rodina je "společenstvím bratří", ne "společenstvím církví". Jeho království je tvořeno občany, ne "komunitami" (jak se domníval např. Campbell). Je to velmi významé. Vytváří to přímý vztah svatých ke Kristu. Naši prvotní povinností je věrnost Kristu, nikoli věrnost Církvi. Pravá Církev není předmětem víry, ale plodem, důsledkem víry v Krista. Je povinností každého svatého zachovat Kristu věrnost. Výslednicí této stálosti a vytrvalosti bude věrná Církev.

Většina metafor má nějaké ústřední téma a slouží k pochopení jedné konkrétní myšlenky. Když jsou Boží lidé přirovnáni ke království, pak je tématem VLÁDA - Bůh vládne skrze Krista v srdcích svého lidu. Také nám je řečeno: "Království je jako... poklad" - svou hodnotou, jako "kvas" - který narůstá, jako "hořčičné semínko" - které z malého vytvoří něco velikého. Nikdy bychom z daného obrazu neměli dělat více, než co je zřejmé z kontextu.

A závěrem: žádný obraz nás neučí o trvalém (provždy daném) vztahu. Naše postavení je ve všem závislé na stálosti naší věrnosti.

PRAVDA O KRÁLOVSTVÍ

(Se zamyšlením nad nesprávnými názory ohledně království)

Navzdory Pánovu trpělivému vyučování, učedníci jeho učení o království nerozuměli (Matouš 20:20 a dále; Skutky 1:6-8). Teprve poté, co jim byl dán Duch svatý a "veškerá pravda" (Jan 16:12 a dále), dokázali podstatu království pochopit. A my dnes můžeme podstatě království porozumět z jejich inspirovaných zápisů. Díváme-li se však zpětně na celý obraz, můžeme vidět

i proč učedníci, v určité době, nebyli schopni tomuto tématu rozumět. Proroctví o království byla vyučována historickými termíny Židů, jimiž byl protkán život celého národa. Díky obecně rozšířeným, avšak nesprávným představám, které si národ vytvořil na základě starých proroctví, podléhali Židé předsudkům.

Izajáš říká: "A kdyby Hospodin zástupů nám neponechal hrstku těch, kdo přežili, byli bychom jako Sodoma, Gomoře bychom byli podobni" - to znamená zcela zničení (1:9). V jistém čase Izrael ztratil svou svrchovanost, ale Bůh zaslíbil dalšího krále, který usedne na Davidův trůn (Izajáš 9:[6]-[7]). Izrael byl rozprášen, avšak Bůh slíbil, že pozůstatek (nikoli všichni) se k němu navrátí (10:20-23). Izrael pak trpěl v zajetí, ale proroctví slibuje, že "v onen den ještě podruhé vztáhne Panovník ruku, aby získal pozůstatek svého lidu" (11:10-16). Později Izajáš říká, že Ten, který má "přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni", bude zároveň "světlem pronárodů" (49:5 a dále). Vzhledem k tomuto textu (hovořícím o národech v množném čísle) lze jen stěží omluvit současné badatele, kteří by setrvali v předsudcích a zaslepenosti judaismu I. století. V jednom svém kázání prochází Pavel židovskou historií (Skutky 13:14 a dále) a říká, že Kristus naplnil tento slib (verš 23), když byl vzkříšen jako "svatá a jistá požehnání Davidova" (verše 32-34), a že skrze Krista přichází odpuštění hříchů (verš 38).

Petr tomu všemu velice dobře porozuměl o Letnicích následujících po vzkříšení. Citoval proroctví o tom, že Kristus bude přiveden k životu, aby usedl na Davidův trůn. Pak dosvědčuje Kristovo vzkříšení a svou řeč uzavírá slovy, že Kristus byl "Boží pravici vyvýšen...". Pak přikazuje věřícím "pokání a křest ve jménu Ježíše Krista" (Skutky 2:30-39). V dopise Koloským zase Pavel píše: "On nás ... přenesl do království svého milovaného Syna, v němž máme ... odpuštění hříchů" (Koloským 1:12-14).

Učení o království není jen jakýmsi křesťanským prvkem vyjadřovaným "židovskou" terminologií. Ale původně doslovným a fyzickým aspektům učení o království byl dán duchovní význam. Židé měli kněze z kmene Lévi, kteří sloužili při oltáři. V Izajáši 66:18 a následujících verších čteme nejen, že "všechny pronárody" budou shromážděny, ale také že Bůh si z nich vezme "kněze a lévijce". Žádný pohan není skutečným "levitou", avšak všichni křesťané jsou "svatým" a "královským kněžstvem" (1.Petr 2:5,9). Jsou svatí a královští, neboť Kristus je nejvyšším "knězem navěky podle Melchisedechova řádu" (Hebreům 7:17). Melchisedech byl současně králem i knězem (Hebreům 7:1-3). Židé byli "svatým národem", Božím lidem, "zvláštním vlastnictvím" (2.Mojžíšova 19:5-6; 5.Mojžíšova 7:6 a dále), a stejně tak jsou i křesťané (1.Petr 2:9-10). Není tedy divu, že jsou též nazváni "Abrahamovým semenem" a "Božím Izraelem" (Galatským 3:29; 6:16). Doslovné (fyzické) bylo jen předobrazem či stínem duchovního (Hebreům 10:1 a dál)

"Království" je pouze jedním z obrazných popisů vztahu svatých k Bohu, skrze Krista. Jsme dětmi v jeho rodině, vinaři na jeho vinici, ovce jeho stáda, části jeho těla, a podobně. Obraz "království" zdůrazňuje Kristovu roli a naši podřízenost jeho autoritě.

Mylné představy o království lze rozdělit zhruba do tří kategorií: nacionalistické, materialistické a futuristické. Není neobvyklé setkat se s kombinací dvou či všech třech představ jako jednoho pojmu. (Ve skutečnosti představy nacionalistické a materialistické mají k sobě velmi blízko.)

Židé byli vybráni za určitým účelem - aby byli tělesnými předky Krista (Římanům 9:4-11; Hebreům 2:16). Slib, jenž byl dán Abrahamovi a jenž je i základem hebrejského národa, obsahuje navíc tato slova: "V tobě budou požehnány všechny národy" (1.Mojžíšova 12:1-3; Galatským 3:8,16). "Vylomení" nevěřících Židů a "naroubování" věřících pohanů (podle ilustrace o dvou olivách v Římanům 11:16-24) ukazuje ztrátu národního a rasového významu "Abrahamova semene". Ať dnes Židé ve svých národnostních cílech zažívají úspěchy či neúspěchy, jako "národ" nestojí na jiném základě, než na jakém stojí všechny ostatní národy.

Ježíš řekl (Jan 18:36 a dále): "Mé království není z tohoto světa." A když se Pilát otázel: "Takže jsi král?", Ježíš odpověděl: "Ty říkáš, že jsem král" - což je odpověď souhlasná. Pak Ježíš

pokračuje: "Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět..." (pamatujme, že Ježíš stále odpovídá na Pilátovu otázku, když vysvětluje podstatu svého království) "... abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas." Kristus kraluje v srdcích těch, kteří ho respektují a důvěřují mu.

Abychom mohli vstoupit do království Boha, musíme plnit jeho vůli (Matouš 7:21 a dále). Čím lépe rozumíme jeho učení, tím blíže jsme jeho království (Marek 12:28-34). Slova v Markovi se musí týkat podstaty království, ne "dne" jeho ustanovení. Pouze pokorní (Lukáš 18:17), zrození z vody a Ducha (Jan 3:3-5) mohou království spatřit. Jen ti, kteří dokáží vidět, tedy ocenit význam království, do něho mohou vstoupit. Království "nepřichází viditelně", avšak je "uvnitř" nebo "mezi" těmi, jimž Ježíš zjevil sebe sama a připravil je pro svou "vládu" (Lukáš 17:20-21). Království je duchovní vztah!

A všechno, co čteme v 2.kapitole Skutků svědčí o tom, že království bylo ustanoveno v oněch dnech. Petr prohlašuje: "A toto je to, co bylo předpovězeno..." (Skutky 2:16 a dále). Vidíme naplnění Izajáše 2:1-3 a Jóele 2:28-32: Pánův zákon, signalizován příchodem svatého Ducha, vyšel z Jeruzaléma v "posledních dnech".

Kristovo království mělo přijít ještě v generaci lidí žijících v I. století (Marek 9:1; Matouš 16:28). Mělo "přijít v moci", která skutečně přišla s Duchem svatým (Skutky 1:8; 2:1 a dále). A Pavel zřetelně vyučuje (Koloským 1:12-13), že křesťané jeho doby byli v království Ježíše Krista.

Zachariáš 6:12-13 prorokoval, že Kristus "bude na svém trůnu knězem". (Trůn symbolizuje královské postavení.) Židovští kněží museli být z kmene Lévi, zatímco králové z kmene Judova. Ježíš je však knězem "podle řádu Melchisedechova". Vzpomeňme si, že Melchisedech byl knězem a současně i králem (Hebreům 7:1 a dále). Bez Krista jako našeho velekněze jsme ztraceni (Hebreům 7:23-25), avšak prohlašovat Krista veleknězem a neuznávat jej jako krále, je hrubě nedůsledné. V pravdě, Kristus je NYNÍ naším veleknězem i králem, a jeho království existuje a žije NYNÍ. Je to duchovní, nikoli fyzické království a je pro kohokoli, kdo po něm touží. Amen.

"VLÁDA" KRÁLOVSTVÍ

Bratře Turnere,

je Církev a království Kristovo totéž? Myslel jsem, že odpověď na tuto otázku jsme určili již před léty, v nauce o tisíciletém království. MK

Dřív než se mladý kazatel (MK) stane kazatelem starým, měl by už mít za sebou poznání, že "my neurčujeme" nic - tečka. Je to sektářská koncepce zavánějící dogmatickými krédy, a je stejně chybná a nebezpečná mezi "námi", jako mezi baptisty, metodisty či kýmkoli jiným. Podobné myšlení se blíží vytváření ortodoxie "Církve Kristovy"* (kde ústřední místo zaujímá skupina lidí) a zpochybňuje Kristovo výhradní právo na určení svého učení. Pokud vznikne nějaké "naše" společenství církví (menší než celá obecná Církev) nebo pokud se nějaké "naše" učení ustanoví jinak než Božím slovem (například "většinovým názorem Kristových církví"), pak jsme právě "my" ve skutečných potížích.

Tato otázka byla rozebírána v jednom křesťanském periodiku ("Zaslíbení a proroctví o království"). V diskuzích o tisíciletém království a ve většině současných kázání mají kazatelé na mysli mesiášské království, a proto, z důvodů nanejvýš praktických, se spokojí srovnáním království a Církve. Výraz *království* odkazuje na Boží lid, viděný z pohledu vlády či "panování"

*Zde se jedná o sbory tohoto jména, nikoli o univerzální Církev Kristovu. (Pozn. vydav.)

(jsou to poddaní krále Ježíše Krista). Církev pak označuje tytéž lidi, s důrazem na to, že jsou "shromáždění" (eklesie), "povolání" či "oddělení od světa" evangeliem Kristovým.

Pokud královstvím myslíme nějakou vymezenou a viditelnou "skupinu", do níž "vstupujeme", pak je to nepochopení významu tohoto slova, jak jej poznáváme z Nového zákona. Výraz "království" zdůrazňuje "vládu" (Krista v srdcích lidí). Podívejte se do slovníků. Vineův slovník říká: "basileia (království) je primárně abstraktním podstatným jménem odkazujícím na suverenitu, královskou moc, panství ... pak, přeneseně, podstatné jméno konkrétní, odkazující na teritorium nebo lidi, nad nimiž vládne král." Všimněme si, že Vine uvádí význam "lidi" pouze "přeneseně", tedy v obrazném smyslu. Pokud tedy hovoříme o Kristově království, měli bychom mít na mysli tuto definici.

V Danielovi 2:44 má toto rozlišení nesmírně veliký význam. Bůh nebes dá povstat království, a to "království" nebude předáno jinému lidu. Americká standardní verze překládá: "vladařská moc nebude předána..." . Kdybychom zde měli na mysli "lidi" či "skupinu" či něco podobného, mohli bychom si vytvořit názor, že určitá skupina bude jaksi trvale odlišena, nezávisle na svém jednání. (Ve skutečnosti někteří komentátoři takové závěry vyslovují.) Avšak pasáž říká, že to, co se nezmění, bude "vladařská moc" neboli "panování".

Čtyři světové velmoci (vlády člověka na tváři země) jsou zde vyobrazeny velikou sochou ze zlata, stříbra, mědi, železa a směsi železa a hlíny. Pak Bůh dává povstat něčemu, co toto vše bortí na kusy. Znamená to rozboření podoby lidské vlády a ustanovení Jeho vlastní vlády na vrcholcích hor" (Izajáš 2:2) - neboli vlády vyvýšené nad všechny vlády lidské. A tato "vláda" či "svrchovanost" nebude předána nikomu jinému.

Peršané pokořili Babylóňany, Římané Řeky, avšak zde již nikdy nedojde k převzetí - předání vlády. Je-li třeba, přečtěte si, prosím, pasáž ještě jednou. Hovoří o tom, že VLÁDA NEBUDE NIKDY PŘEDÁNA JINÉMU LIDU. (Tato pasáž tedy, mimo jiné, popírá papežskou vládu a všechny podobné ideje.)

PÁNOVA CÍRKEV

Prostředek ke spáse, nebo důsledek spásy?

Následovníci Krista jsou připodobněni k fyzickému tělu, Kristus je hlavou a svatí jsou údy tohoto těla, Církve (Efezským 1:22-23). Podle tohoto obrazu jsou tedy všichni, kdo jsou v Kristu, považováni za údy Jeho těla. Pokud říkáme, že člověk se stává svatým tak, že se stane členem Kristova těla (jako by "členství" předcházelo "svatost"), pak přehlízíme priority. Obraz těla vykresluje určité charakteristiky Kristových následovníků, ale neříká nic o tom, jak se následovníkem stát. Obraz rovněž nenaznačuje, že "tělo" je nějakým prostředkem, jehož pomocí se člověk Kristovým následovníkem stává.

Církev není prostředkem k vykoupení z hříchů, Církev je výslednicí vykoupení. Církev nezachraňuje, ale je "tou zachráněnou, spasenou". Křesťanský život stojí na věrnosti PÁNU (Skutky 11:20-23), nikoli na věrnosti Církvi. Pokud tedy říkáme, že člověk nemůže být spasen, aniž by byl v Církvi, myslíme tím, že všichni spasení se v okamžiku svého spasení stávají údy Kristova univerzálního těla Církve.

Co bylo Božím "věčným předsevzetím, jež učinil v Kristu Ježíši"? Pavel říká, že tímto předsevzetím bylo, "že pohané jsou spoludědicové, součásti téhož těla a spoluúčastníci jeho zaslíbení v Kristu skrze evangelium" (Efezským 3:8-11; 3-6). Božím věčným předsevzetím bylo spasení z hříchů skrze Krista, pro každého, kdo touží. Boží moudrost, láska a milost jsou zjeveny v jeho díle: Židé a pohané společně slouží Bohu v Církvi.

Co mělo být ustanoveno v "posledních dnech"? Podle Izajáše 2., Daniela 2., Micheáše 4. a Jóele 2. kapitoly měla být ustanovena "Jehovova hora", to jest vláda Boha v Kristu. "Království"

(basileia) odkazuje prvotně na vládu, pak teprve, v širším významu, na občany království, atd. "Ze Sijónu vyjde zákon [instrukce], slovo Hospodinovo z Jeruzaléma." Ti, kdo přicházejí k hoře, ti, kdo následují Králův zákon, jsou ovocem neboli výslednicí díla, jež vykonal Ježíš Kristus, a On je prostředkem (cestou) ke spáse. Takto byla v Jeruzalémě ustanovena Církev.

Církev je nazvána Božím chrámem (1.Korintským 3:16-17), nevěstou Kristovou (2.Korintským 11:2; Efezským 5:23-32) a dalšími "jmény", které zdůrazňují různé znaky Božího lidu. V těchto obrazech musíme vidět lidi, ne nějaký institucionální koncept "Církve", jež existuje sama od sebe, nezávisle na svatých. V jistém smyslu snad Bůh ustanovil Církev tak jako manželství - posvěcením, pravidly a omezeními pro ty, kteří do daného vztahu vstupují. Avšak ani manželství ani Církev neexistují odděleně od či před tím, než lidé uzavírají daný vztah.

Proto odmítáme katolické, institucionální pojetí "Církve" jako jakési "společnosti", která je prostředkem k vykoupení. Katolické pojetí pohlíží na text Nového zákona jako na produkt Církve; my pohlížíme na Církev jako na produkt Nového zákona. Katolická encyklopedie (sv. III, str.752) říká: "... pouze vstupem do Církve můžeme mít podíl na vykoupení vytvořeném pro nás Kristem." My hlásáme: pouze podílnictvím na vykoupení vytvořeném pro nás Kristem, můžeme vstoupit do Církve. Katolický výklad dále říká: "Pouze začlenění se do Církve nás může sjednotit s rodinou druhého Adama." My říkáme, že skrze vodu a Ducha se rodíme do rodiny, kterou je Církev (Jan 3:5; 1.Korintským 12:13; Efezským 2:19; Hebreům 12:22-23).

Katolický koncept "Církve" (někdy nazývaný "historický" či "institucionální") vkládá mezi Krista a jeho lid nějakou společnost. Podívejme se na toto tvrzení do Katolické encyklopedie (sv.III, str.752): "Právě Církvi Kristus postoupil ty prostředky milosti, skrze něž jsou lidem předávány dary, jež Kristus získal pro člověka. Pouze Církev uděluje svátosti. Pouze ona činí viditelným světlo zjevené pravdy. Mimo Církev nemohou být tyto dary získány." Toto pojetí dává výhradně "Církvi" právo vyučovat pravdu, křtít a následně ustanovovat nové sbory. Zde také nacházíme vysvětlení, proč "historické" církve prohlašují poslušnost z římské (či jiné) "matky" církve. Popírají tak koncept "obnovy" Církve, podle něhož může každý jednotlivec poznat pravdu Božího slova, může tuto zachraňující pravdu přijmout, pochopit (aniž by nutně musela být přítomna jakákoli lidská autorita), a pokud pravdu uposlechně, stává se dítětem Boha.

V prvních dnech "obnovy" (počátek XIX. století) byla jako autorita přijímána pouze Bible, ale postupem času získala "obnovená Církev" nový statut. Na místo Písma se protlačilo slovo "my". Nyní pouze "my" můžeme biblicky křtít, "my" musíme vysílat (pověřovat) kazatele, "my" musíme schvalovat Pánovu večeři. Neúmyslně, bez dohlédnutí logických důsledků, mnozí přijali koncept katolický - institucionální. Na základě myšlenky, že bychom nevhodně snižovali "význam Církve, pro níž Kristus zemřel", příliš dlouho jsme otáleli postavit se tomuto problému. Kristus však nezemřel pro nějakou společnost či instituci, zemřel pro Sama, Volodu, Annu, Tianga a Ělenaru - tedy za **SVATÉ**. A je ironií, že nechť pokračovat v boji proti institucionálnímu konceptu pramení z naší vlastní "zinstytucionalizované" představy Církve.

Kdyby všechny čisté sbory postupně podlehly módní "názorové svobodě" a úplně by odpadly od pravdy, měl by jednotlivec právo studovat Bibli sám za sebe? Kdyby poznal, co musí učinit pro své spasení, mohl by to uposlechnout, aniž by se obracel na odpadlickou církev? Mohl by učit další, mohl by je křtít? Mohli by se lidé zformovat do místní církve a přijímat Pánovu večeři, atd.? Závísí zachovávání jakékoli Bohem předepsané služby na schválení člověkem nebo skupinou lidí? Já věřím, že kterýkoli člověk může poznat pravdu sám za sebe, nezávisle. Právě tak může pravdu poslouchat (zachovávat) a sloužit Bohu správným způsobem. Věřím, že sukcese* je v semeni, tedy slovu, a nikoli v rozsévaci - v lidech, kteří slovo káží. (Lukáš 8:11-15).

A toto pojetí je v plném souladu s obrazem Církve, který nám předkládá Nový zákon: lidé celého světa, kteří uposlechnou pravdu, se stávají údy Kristovy Církve - oni tvoří obecnou Církev

*Sukcese - "poslušnost, nepřetržitost, nepřerušovaný "řetězec" něčeho, co je předáváno z generace na generaci". Katolická i jiné církve považují sukcesí kněží za podstatný znak "pravé" Církve. (Pozn. vydav.)

na zemi. I místní církev jako organizovaný celek je v tomto konceptu obsažena, protože věrní následovníci Krista musí a jistě budou vytvářet společenství s dalšími svatými, podle toho, jak jim to možnosti dovolí. Budou společně uctívat Pána a střežit vše, co mu náleží (kolektivně i jednotlivě). Rozhodnutí o tom, co patří k Božím "věcem" přichází od Boha, ne od člověka.

Odmítáme myšlenku, že Bůh svěřil do rukou lidí (starších nebo "církve") zákonnou, výkonnou či soudní pravomoc. Kristus je absolutním vládcem, vládnoucím přímo skrze své Slovo naplněné Duchem. My jsme osobně a přímo odpovědní našemu Králi, abychom mu sloužili v dobrém svědomí. Modlíme se o Boží pomoc, abychom tak činili

SAMOSPRÁVA CÍRKVE

Autonomním sborem míníme, že si "vládne sám, bez vnější lidské kontroly". Slovo "autonomie" je slovo složené z řeckého autos, znamenající "samo-" a z nomos, znamenající "zákon". V každém běžném slovníku se dočteme, že význam slova je "samospráva, samostatnost".

Pro lidi, kteří odmítají Boha a jeho zjevení, by výše uvedené znamenalo, že plná (nejvyšší) autorita náleží člověku. S významem samosprávy by si nespojili žádná omezení. Většina našich čtenářů ovšem přijímá Krista jako svého krále, a proto je jim zřejmé, že církev, která by si chtěla vládnout úplně sama ve všech věcech, by nemohla být Kristovou církví. Avšak mnoho bratří zdaleka nemá jasno ohledně legitimních (biblických) pravidel samosprávy a jejich vlivů na vztahy mezi církvemi. Někteří se domnívají, že "autonomie" dává prostor k vytváření organizačních struktur, pro něž nemáme oporu v Novém zákoně. Jiní se naopak domnívají, že pokud poukážeme na chybnost určitých koncepcí "církve", pak sami zasahujeme do nezávislé samosprávy daného společenství.

Církev nemůže rozhodovat (vytvářet pravidla) ohledně významu Kristovy smrti, nutnosti víry, podstaty křtu, atd. Všechny tyto věci patří k odkazu pravdy, kterou dal Kristus světu a kterou jsme povoláni. Církev je produktem evangelia, ne jeho autorem. Nemůžeme tedy "zasahovat" do samosprávy jiné církve, pokud vyučujeme pravdu evangelia. A pravda evangelia říká, že v těchto věcech nedostala žádná církev nějaké výhradní právo na rozhodování. Dává Bůh místní církvi právo rozhodnout o dni "shromáždění k večeři Páně"? Může místní církev rozhodovat o tom, zda je, či není nutné se shromažďovat, nebo jaké prvky tvoří pravou bohoslužbu? Je zřejmé, že i v záležitostech sborového jednání je nutno rozlišovat mezi detaily podléhajícími lidskému úsudku, a mezi tím, co náleží k "víře, jednou provždy odevzdané svatým" (kde sbor rozhodovat nemůže). Prostor vymezený pro církevní samosprávu se týká pouze a výhradně lidských (nikoli duchovních!) záležitostí, lidských otázek a úsudků.

Například: Boží slovo udává den, v němž mají svatí přijímat večeři Páně - avšak čas specifikován není. Určení času bylo ponecháno lidské volbě a je tedy pod "vládou" bratří. Církev tedy demonstruje svou autonomii, pokud si zvolí vlastní čas shromažďování (navržený čas je v pravomoci lidské, nikoli božské). Každá církev má právo zvolit jakoukoli hodinu. Snažit se ovlivňovat volbu jiných, by znamenalo zasahování do jejich "samosprávy".

Pokud by se však nějaká církev rozhodla vyhlásit čtvrtek dnem přijímání Pánovy večeře, pak by se měly ostatní církve pokusit lépe vyučit tuto církev o cestách Páně. Tím by se nezasahovalo do samosprávy dané církve, protože žádná církev nemá právo "vládnout" v otázkách, o nichž již rozhodl Bůh.

Někdy se bratři mohou rozcházet v pochopení toho, co Bůh říká v určité záležitosti, a přitom postojem obou "stran" mohou být plně upřímné. Může se například stát, že zatímco jedna církev v určité záležitosti věří v právo vlastního rozhodnutí, jiná církev by toto rozhodnutí viděla jako porušení či zásah do zjeveného Božího učení. Pokud obě strany dostatečně touží sloužit Bohu

správně, neuzavřou se do "svého přesvědčení", ale budou společně studovat Boží slovo, aby Bůh mohl vládnout plně, ve všech svatých.

ORGANIZOVÁNÍ CÍRKVE

Když T. A. Campbell začal psát svého "Křesťanského Křtitele" (v r. 1823), měl mnoho co říci k tématu přesouvání moci do rukou duchovenstva, koncilů, synodů a různých společenství. Campbell píše: "Církev Kristova je, ve své vlastní formě, jedinou Boží institucí, která má zde na zemi osvětlovat a obnovovat svět...". V době, kdy Campbell psal tyto zápisy, byl členem církve, jež patřila k jedné konkrétní baptistické společnosti. Později se stal členem církve, která se s jeho souhlasem připojila k církevní společnosti jménem Mahoning. Campbell dokonce publikoval (bez jakéhokoli komentáře) "Carsonovu odpověď Brownovi", kde je řečeno, že shromažďování církví za účelem udílení rad jiným církvím "povede k vytvoření ďábelského soustrojí". A později se Campbell postavil proti rozpuštění společnosti Mahoning. Jak si můžeme vysvětlit tuto zdánlivou kolísavost?

Campbellova odpověď naznačuje, že ve svých námitkách vůči církevním společenstvem uvažoval pouze v termínech církevní nadvlády (jakou vidíme např. v římskokatolické církvi, státních nebo protestantských církvích, jejichž členové jsou vázání svými kředy.) Zdá se však, že si neuvědomoval, že samotný mechanismus takového uspořádání (tj. více církví jednajících jako jeden celek, byť v omezeném rozsahu), že takový mechanismus vyžaduje nějakou "výkonnou radu" či dozor, který (moudře či nemoudře) "vládne" skupině církví.

Campbellův způsob uvažování nebyl chybný, pouze začal na falešném základě. Univerzální Církev viděl jako organizaci tvořenou jednotlivými místními církvemi. Písmo zobrazuje univerzální Církev v mnoha obrazech, ale ve všech těchto obrazech jsou samostatnými "prvky" Církve jednotliví svatí. "Tělo" je tvořeno údy (Římanům 2:4 a dále; 1.Korintským 12:12 a dále), "výhonky vinného kmene" představují jednotlivce (Jan 15:1-6), "rodina" je tvořena bratry a sestrami. Campbell dokonce řekl: "Království Ježíše Krista se skládá z množství komunit..." Zatímco Písmo říká, že království se skládá z občanů (Efezským 2:19). Na základě několika počátečních chyb v koncepci univerzální Církve (která měla podle Campbella fungovat jako organizovaný celek) vidíme, proč hledal nějaké možnosti ke kolektivnímu jednání církví. Bez obtíží rozeznal, že Písmo v tomto směru nepodává žádné instrukce, ale došel k závěru, že je to záležitost, o níž rozhoduje sám člověk.

Aby se (v souvislosti s dřívější vlastní kritikou "společností") vyhnul zjevné nedůslednosti, řekl, že jeho závěry mají být aplikovány pouze na "vnitřní" jednání církví. Písmo ovšem takový rozdíl ohledně práce strašich nedělá. Pavel děkoval místní církvi s její místní správou (Filipským 1:1) za jejich "podíl na evangeliu" (1:5; 4:15). Jako jednotlivce byl Pavel "svěřen Boží milosti k dílu", což znamená, že byl jedním (antiochijským) sborem vyslán k "externí" práci (Skutky 14:26-27). O této "externí" (osobní, individuální) práci referoval Jakubovi a starším v Jeruzalémě (21:17-19). Campbell se ve své argumentaci chystal stébla.

Trvalé zastávání tohoto názoru přivedlo Campbella ke "schvalování baptistických pravidel pro sdružení, které byly jen lehce očištěny od určitých..." běžných nešvarů. Campbell se v r. 1849 stal prezidentem "Americké křesťansko-misionářské společnosti" a později obhajoval dokonce ještě širší organizaci Církve. Poučí se dnešní generace z lekcí své vlastní historie?

MÍSTNÍ CÍRKEV

Její zvláštní role a funkce

Slovo "církve" je podstatné jméno hromadné. Povolává svaté dohromady, seskupuje je. Slovo může odkazovat na skupinu jako celek (Matouš 16:18), nebo na jednotlivé svaté (Skutky 5:11). Může být použito k označení univerzálního těla svatých (Efezským 1:22), nebo k označení vztahu jednotlivců k Bohu v Kristu. Může označovat entitu bez jakékoli organizace, nebo konkrétní skupinu svatých, kteří pracují v jednotě, mají starší a služebníky, a jednají kolektivně (Filipským 1:1; 4:15). Z jakéhokoli tvrzení nebo argumentu (jenž stojí na slově církev) musí být srozumitelné, jak je míněn, a současně musí být doložen důkazem, že je použit oprávněně. Jinak by se jednalo o tvrzení nejasné (dvojznačné), a tedy zbytečné.

Církev, ať už obecnou či místní, nevnímáme jako společnost, která "schvaluje" pravidla bohoslužby nebo jakékoli jiné duchovní záležitosti. Jsme si přesně vědomi nutnosti vyhýbat se postoji, který by mezi svaté a jejich Spasitele, mezi služebníky a jejich Pána vložil nějakou "instituci". "Kněžství věřících" - přímý vztah jednotlivců a Krista skrze slovo, musí být zachováno. Stále je však třeba vyjasnit úlohu místní církve a ozřejmit rozdíl, který je mezi ní a Církví v jejím univerzálním smyslu. Je naprosto nelogické vidět místní církev jako organizačního prostředníka, díky němuž funguje Církev univerzální.

V určitém smyslu je v Božím slově "církve" považována za organismus. Websterův slovník definuje organismus ve dvou významech, a to 1) biologicky: "Jednotlivec utvořený k vykonávání životních aktivit pomocí orgánů rozdílných svou funkcí, ale vzájemně na sobě závislých; každý živý tvor." Pochopitelně, že hovoří-li Pavel o svatých jako o údech těla, hovoří obrazně. "Vždyť tak jako je tělo jedno a má mnoho údů ... tak je tomu i s Kristem (1.Korintským 12:12 a dále) - v jeho těle jsou apoštolové, proroci, atd. (verš 28 a dále), jedná se zde o univerzální tělo Kristovo, o obecnou Církev. Jelikož je to záležitost obrazná, přečtěme si nyní druhou část definice organismu: 2) filosoficky: "Každá vysoce komplikovaná věc či uspořádání, jejíž části jsou natolik integrované, že jejich vzájemný vztah je ovládán jejich vztahem vůči celku." Tuto definici můžeme zcela jistě aplikovat na univerzální Kristovo tělo. Právě v takovém významu jsme ratolesti vinného kmene (Jan 15:6), děti jedné rodiny (Efezským 3:15), údy Jeho těla. Je to obrazný organismus a pouze v obrazném smyslu funguje organizovaně.

Svatí v místní církvi jsou, pochopitelně, ve vztahu ke všem svatým univerzálního organismu, a jejich touha i odpovědnost vůči společnému dílu vyrůstá z onoho základního vztahu společenství v Kristu. Avšak jejich vzájemné vztahy, jež jsou ohraničené - "místní", jsou vztahy přídatnými, závisejícími na sborové dohodě (jednomyslnosti). Nový zákon nám nepodává žádné svědectví o univerzální pokladnici ani o univerzálně organizovaném jednání či rozhodování (ani 15.kapitola Skutků není výjimkou). Na úrovni místních církví však vidíme tyto věci zcela zřetelně. Místní církev může slyšet a hovořit, může odesílat a přijímat, může konat finanční sbírky, dávat plat a starat se o "skutečné vdovy". Je nemožné popírat, že tyto církve jsou doslovně organizovanými "funkčními tělesy". Fungují jako organický celek, což vyžaduje formu vedení (starší) a služebníky (diakony), kteří jednají v zájmu celku (Římanům 16:1; Koloským 1:17). Jsme součástí těla Ježíše Krista, pokud mu prokazujeme plnou poslušnost. Účasti v Kristově obecné Církvi nemůže zabránit vůle žádného člověka. Ale vztahy v místní církvi podléhají vůli a úsudku člověka. Jeruzalémští učedníci odmítli přijmout Pavla do svého společenství, protože se ho báli. (Skutky 9:26-28). V Korintě zůstával jeden člověk v místním společenství, ačkoli mu to nemělo být dovoleno (1.Korintským 5:1 a dále), a na jiném místě byli lidé "vylučováni ze sboru" svévolně (3.Jan 9-10).

Sborová organizace je nástrojem k účinnému jednání. Je autorizována Bohem (viz výše uvedené pasáže) a je ustanovena (Titus 1:5) jako prostředek, skrze nějž svatí spojují své síly a možnosti k naplňování Božích záměrů. Místní církev vzniká z vůle svatých ve chvíli, kdy okolnosti vytvářejí tuto potřebu. Součástí naší věrnosti by mělo být i vědomí významu

"společných" aktivit. (Hebreům 10:23 a dále). Ty můžeme vidět jako důsledek věrnosti Pánu, podle daných možností. Neměli bychom je však považovat za prostředek ke spáse ani za objekt naší víry. Pokud se okolnosti změní, může místní církev zaniknout, aniž by to ovlivnilo život univerzálního organismu, z něhož sbor pochází. (Zde mám samozřejmě na mysli situaci, kdy nadále neexistuje dostatečné množství svatých, aby mohli společně pracovat.) Duchovní život jednotlivého křesťana neexistuje odděleně od organismu (těla) Kristova. Ale na existenci místní organizace (sboru) duchovní život jednotlivce nezávisí. Barnabáš povzbuzoval bratry, aby "zůstávali v Pánu", NIKOLI aby zůstávali "v církvi" (Skutky 11:20, 21, 23).

Předchozí definice "organismu" by v nás mohla vyvolat otázku: jsou mé vztahy ke svatým v místním sboru ovládnány poutem k této místní církvi, nebo poutem k univerzálnímu tělu Kristovu? Ze kterého "těla" čerpáme onen základní důvod pro společenství? Ke které hlavě musíme společně vzhlížet a hledat u ní vedení? Ke kterému vinnému kmeni se musíme všichni připojit, abychom nesli dobré ovoce? Odpověď na všechny tyto otázky spočívá v tom, že význam společné práce svatých v místní církvi vyrůstá a závisí na našem vztahu k Pánu. Naše prvotní oddanost musí patřit Jemu. Ve skutečnosti může být nedostatek věrnosti Hlavě (Kristu) platným důvodem pro vyloučení ze společenství místní církve.

Na závěr tedy můžeme vyslovit, že univerzální Církev je trvalým a obrazným organismem, zatímco místní církve je organizačním nástrojem určeným okolnostmi, nástrojem ke kolektivnímu jednání na daném místě.

PRINCIP DÁVÁNÍ

(vhledem k nezávislosti církve)

Ve Filipským 4:12 Pavel říká, že ví, co to je být sytý i hladový, že zná nadbytek i nedostatek. Z těchto protikladných podmínek lze snadno vyvodit, že musí existovat jakýsi střed, přiměřený dostatek. Hladina přiměřenosti je vlastně normou, od níž se odvozuje hojnost či nedostatek. Máme tedy

PODMÍNKY

NEDOSTATKU-----DOSTATKU-----NADBYTKU

Zmíněný střed neboli dostatek má jistě své hranice. Jinak by nemohlo existovat nic takového jako "nadbytek". Člověk žije v nadbytku, pokud má něčeho více než dostatečně čili má více, než sám potřebuje. "Dostatek" je tedy měřítkem základních potřeb živého tvora, jež jsou nezbytné pro zachování jeho života. Co se týče biologických potřeb organismu, základní metabolismus je popsán takto: "... ve stavu půstu a odpočinku je zapotřebí jen takového množství energie, které slouží k zachování životních aktivit buňky, dýchání a oběhového systému". Je to technické, avšak názorné.

"Nezávislá" jednotka NENÍ ve své existenci ani funkcích ZÁVISLÁ na žádné jiné jednotce. "Nezávislý" znamená "soběstačný, mající vlastní způsobilost (schopnosti), nezávisející na podpoře či zaopatření, ničemu nepodřízený, atd. atd." Všechny tyto podmínky jsou poměřovány od základní nutnosti sebe-zachování. Bylo by směšné tvrdit, že někdo trpí nedostatkem, protože si nemůže dovolit to, co "svět" považuje za potřebné. Nedostatek je odměřován od úrovně dostatku.

Přichází-li k vám člověk se strastiplnou historkou a říká, že trpí nedostatkem, pak -pokud věříte, že jeho žádost je oprávněná - dáváte "almužnu". Jestli se někomu nedostává jídla, oblečení, přístřeší či jiných nezbytností pro sebe-zachování, pak usuzujete, že ten člověk "má nedostatek". Jestli je však onen člověk plně schopen vlastního zaopatření (a jeho nedostatek vyplývá třeba jen z nedostatku odpovědnosti), pak jej nebudete považovat za oprávněného žadatele o "almužnu".

Princip se mi zdá natolik jasný, že se cítím poněkud pošetile, když tomuto tématu věnuji tolik prostoru.

Ale církve se také ocitají v "nadbytku" či "nedostatku", a to tehdy, když jsou v nedostatku či nadbytku jejich členové (kteří dávají do společné pokladny). (Viz 2.Korintským 8:14; Římanům 14:25 a dále; 1.Korintským 16:1-3). Nezávislá církev skutečně NEZÁVISÍ na jiných církvích nebo skupinách lidí, a to ani v dozoru, financích či jiných nezbytnostech. Má svou vlastní "kompetenci", dokáže se starat o vlastní záležitosti a zaopatřovat vše nutné pro svou funkčnost. Subjektem s nárokem na "almužnu" se stává pouze tehdy, když se jí nedostává možností uspokojit základní potřeby (ty, jež jsou nutné k sebe-zachování). Ostatně, proč by tomu mělo být jinak?

Rozhodnutí "dárců" se budou lišit podle posouzení podmínek, v nichž se žádající ocitl (at' je jím jednotlivec nebo církev). Jistě však můžeme být jednotní v chápání tohoto principu. Jednotlivci nebo církve, které se stávají závislými (neschopnými naplnit základní potřeby k vlastnímu zachování) mohou být zákonně zaopatřeny almužnami do té míry, která obnovuje jejich nezávislost (soběstačnost). Dále pak už nikoli.

Jaké jsou základní potřeby jednoho sboru? Co potřebuje k "sebe-zachování", bez čeho by se ocitl v "nedostatku" a čím by vznikl "nadbytek"? Řekněme, že odpovím, že nevím, že nemohu tyto hranice specifikovat. Mění to něco na skutečnosti, že základní potřeby musí existovat? Stejně jistě jako existuje "nedostatek" i "nadbytek" (2.Korintským 8:14), tak musí existovat nějaká míra "dostatku". Toto je neoddiskutovatelná charakteristika každé nezávisle fungující jednotky.

Pokud věříte, že takovou nezávislou funkční jednotkou je místní církev, pak současně musíte věřit, že daná církev může "sama" znát svou míru dostatku a může přijatelně fungovat podle svých schopností. Tedy že může (bez jakékoli pomoci jiné církve) vykonávat vše, co od ní Bůh požaduje. Jsem pevně přesvědčen, že Bůh si přeje, aby každý sbor existoval a fungoval právě takto. A dále jsem přesvědčen, že Bůh nikoho neoprávnil k vytváření jiných organizačních řádů, než jakým je organizace místní církve.

A co skutečnost, že několik církví zaslalo pomoc svatým do Jeruzaléma? Jistě tomu tak bylo. A přijetí pomoci (nejprve) "staršími" (Skutky 11:30) opravňuje k závěru, že pomoc může být zaslána místní církvi jakožto celku. Pomoc byla zaslána "potřebným" svatým neboli těm, kteří se ocitli v "nedostatečných" podmínkách (Římanům 15:25 a dále, 2.Korintským 8:14). Zaslání prostředky byly nazvány "almužnami" (Skutky 24:17). Příjemce (církve jako celek) měl méně, než jaká byla míra jeho "dostatku", a tím ztratil svou nezávislost. Tyto okolnosti neměly být trvalé (2.Korintským 8:14). Když se svatým v jeruzalémském sboru dostalo toho, co jim dočasně scházelo, nabyli zpátky svou původní nezávislost. A pokud měli později hojnost a nadbytek, jistě lze předpokládat, že zase pomáhali druhým.

Může i velmi chudá církev zaslat někomu almužnu? Ano, určitě (2.Korintským 8:2 a dále; Marek 12:44). Vidíme zde svobodnou volbu nezávislých sborů. Pavel však od velmi chudých sborů neočekával sbírky pro pomoc sborů jiných (2.Korintským 8:3,5).

Může církev trpět duchovním nedostatkem? Může mít "duchovní" dostatek? Aby se podobné otázky nestávaly jen sémantickými chytáky, musíme je uvádět v řádném kontextu a dokládat, jak mohou být správně aplikovány.

Pokud sledujete mé myšlenky, jistě vidíte, že vše, oč v tuto chvíli žádám, je souhlas na daném principu, že Písmo nás opravňuje zaopatřovat pouze tu církev, která nemůže být soběstačná, která se stala závislou díky okolnostem a nyní trpí "nedostatkem". Pokud s tímto principem souhlasíme, pak je mezi námi jednota, i když se můžeme navzájem lišit ve svých definicích "potřebnosti".

Zastánci trvalého sponzorování církví tento princip, tolik podstatný pro sborovou nezávislost, ignorují. Aplikují biblické "almužny" takovým způsobem, jako by se měly týkat zásobování bohatých církví.

ČLENSTVÍ V CÍRKVI

Bratře Turnere,
Čím je vymezeno členství v církvi?

Církev jako celek (v univerzálním smyslu) zahrnuje všechny následovníky Boha v Kristu. Je to kolektiv svatých, obrazně přirovnaný k fyzickému tělu, jehož hlavou je Kristus (Efezským 1:22-23). Lidé se stávají "údy" tohoto těla, když "byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho těla" a byli "napojeni jedním Duchem" (1.Korintským 12:13). "Pokřtění v Krista" (Římanům 6:3; Galatským 3:27) činí z člověka součást (člena) Jeho církve. Můžeme dodat, že to, co člověka vylučuje ze vztahu ke Kristu, to jej současně vylučuje z Kristovy církve. (Římanům 11:17-23; Zjevení 2:4-5)

Slovo "církve" je ale také používáno s odkazem na skupinu svatých, která jednotně pracuje jako "tým" (Filipským 4:15). Co tedy rozhoduje o vstupu či oddělení člověka z tohoto společenství? Videálním případem je místní církev tvořena jen svatými, kteří patří ke Kristovu tělu (k univerzální Církvi). Správně se člověk může stát součástí sboru pouze tehdy, když "oblékne Krista". Není-li Kristu věrný, neměl by být nadále za člena považován. Je však zřejmé, že sbory tohoto ideálu nedosahují kvůli své lidské přirozenosti. Žádný sbor, ani jeho úsudky a rozhodnutí nejsou ideální, protože je vždy přítomna lidská nedokonalost .

Korintská církev zachovala společenství (uznávala za "člena") člověka, který nebyl věrný Pánu. Byli za to ostře odsouzeni a bylo jim řečeno, "aby ten, kdo spáchal takový skutek, byl vyloučen z vašeho středu" (1.Korintským 5:1 a dále). Opačnou situaci nacházíme v 3.Janovi, kde čteme, že církev "vylučovala" (nadále nepovažovala za "členy") ty, kteří se snažili konat podle pokynů apoštola Jana. Z těchto příkladů je jasné, že členství v místní církvi spočívá na omylném lidském úsudku. Apoštol Pavel byl odmítán jeruzalémskými učedníky, dokud je Barnabáš nepřesvědčil, že Pavel je opravdovým svatým (Skutky 9:26-28).

Obojí bylo špatné: udržovat společenství s mužem, který žil v incestu nebo "vylučovat z církve" ty, kteří se snažili dodržovat příkázání. V obou případech církev nejednala správně, a rozhodně ne dokonale. Ke stejnému druhu omylů dochází v místních církvích i dnes. Místní církev Kristova je utvářena lidmi, kteří o sobě navzájem soudí, že jsou následovníky Boha v Kristu. Podle vzájemné úmluvy (vyjádřené či nevyjádřené) společně praktikují to, čemu věří, že je Bohem schválené církevní uctívání a dílo. Přísně řečeno, jsou "Kristovi" potud, pokud jsou jejich víra a skutky "v pravdě" z pohledu Krista.

Členstvím v místní církvi člověk vyjadřuje souhlas s daným společenstvím. Ostatní členové vyjadřují svůj souhlas s příchozím tak, že jej mezi sebe přijímají. To na ně společně ukládá "týmové" povinnosti, které, až po tu nejmenší, posilují (pomáhají zachovat) společnou víru v Krista. Naše prvotní oddanost musí patřit Kristu, ale tím neztrácíme svou vlastní individuální odpovědnost.

INSTITUCIONALISMUS

Přehlížená podstata problému

"Institucionalismem" míníme: podporování instituce, obhajování její užitečnosti, platnosti, pravomoci a nezrušitelnosti (posvátnosti). Slovníky pochopitelně definují institucionalismus obecněji, ale důraz je vždy kladen na instituci čili vysoce organizovanou společnost.

Co je opakem institucionalismu? Použijte slovníku a sami určete protiklad tohoto termínu. Pokud něco bylo institucionalizováno, čím to bylo předtím? Jestli se opravdu pokusíme na to přijít, můžeme získat zbrusu nový pohled na tento dlouhotrvající spor názorů. Je lidský vztah s Bohem

přímý a bezprostřední, nebo se jedná o vztah k instituci, která za nás přistupuje k Bohu? Představuje místní církev "spojení" mezi jednotlivcem a Bohem, nebo je to Bohem daný nástroj k užítku svatých, kteří jsou s Bohem "spojeni" individuálně, přímo a bezprostředně? Přemýšlejte o tom. V současných diskuzích mezi bratry bývá čistě institucionální problém obvykle odsunut stranou.

Pojetí tradiční Církve, dovedené k vrcholu římským katolicismem, tvrdí, že Pán ustanovil celosvětovou instituci, jíž pak byly dány určité "svátosti" k rozdělování. Požehnání jsou neoddělitelně spojena s touto institucí a nejsou "k mání", pokud nejsou předána "Církví". Katolická encyklopedie o tom hovoří jasně: "Církev samotná uděluje svátosti. Ona sama činí světlo zjevené pravdy viditelným. Mimo církev tyto dary nemohou být získány. Z toho si lze učinit pouze jediný závěr: sjednocení s Církví není jen jedním z mnoha prostředků, s jejichž pomocí může být získáno spasení; je to prostředek jediný" (sv.III, str.752). Podle tohoto pojetí musí jednotlivec vzhlížet k instituci jako k prostředku k získání Božího schválení. V Písmu je však Církev produktem, následkem spásy jednotlivců (Skut.2:47). Základní omyl institucionalismu přetrvává, ať vzhledem k "církví" místní nebo obecné.

Když Wycliff vyslal ve XIV. století "lolarity"* neboli "hloubavé kazatele", aby venkovany vyučovali Písmo, římská církev jim odmítala vysvěcení, protože byli hrozbou výsadních práv institucionalizované církve. Vyučování převratného konceptu o poměrování Církve Písmem, a nikoli poměrování Písma Církví znamenalo, že jednotlivci byli přímo zodpovědni Bohu. To byl princip reformace, který zlomil institucionalismu římskokatolické církve vaz. Položilo to základy pravomoci k naukové reformě Lutherově, Zwingliho a dalších. Jejich sepětí s konceptem "historické církve" však bohužel většině z nich zabránilo, aby se plně oddělili (osvobodili), a zároveň bylo základem pro vznik nových závazných "církevních" kréd. (Obnova může nastat jen v tom případě, že jednotliví lidé rozpoznají přímý vztah a závazky vůči Bohu skrze jeho slovo. Skutečná obnova spočívá v obnovení nezávislosti jednotlivce při studiu Božího slova a přijetí jeho přímé zodpovědnosti vůči Bohu.)

Švýcarští anabaptisté (XVI.stol) učinili odvážný krok k zavržení institucionálního konceptu. Když začali vyučovat, že každý člověk musí uposlechnout učení Písma ze svého srdce a že to není záležitost "církevního" souhlasu, tak tím "odkřesťanštili" celý tehdejší svět (podle historika P.Schaffa).

Jak tedy rozlišíme mezi pravou církví a člověkem ustanovenou denominací? Můžeme někde vystopovat nepřerušenu linku až ke dnům apoštolů? Je církev, jíž jsme členem, "pravou církví" proto, že z pravé církve "vyšla", nebo proto, že její vyznání a skutky harmonizují s biblickým učením? Skutky každé církve podléhají ověřování ve světle Bible. Nyní, kdo bude toto ověřování vykonávat? Věřím, že oním "nejvyšším soudem" je svědomí každého člověka, který (dříve než něco zavrhne či přijme) zkoumá svou víru a skutky skrze Písmo. Institucionalismus nahrazuje individuální oddanost Bohu za oddanost "straně" (společenství). Je to hledání spásy u instituce.

Pán dal všem svatým společné odpovědnosti. Jeho záměrem bylo, aby tito lidé společně pracovali a uctívali, pokud jim to okolnosti dovolí. Proto dal instrukce ohledně starších a ohledně záležitostí, které mají místní církve vykonávat. V plném smyslu je každá místní církev institucí a její členové mají vůči tomuto celku odpovědnosti. Avšak nikdy ne takovým způsobem, že by sbor na sebe přebíral přímou odpovědnost jednotlivce k Bohu. Ani se nemůžeme vzdávat svých osobních odpovědností, protože "církev" koná určitou práci za nás. Moje zodpovědnost vůči bratrům není zrušena tím, že podporuji církev, která se stará o potřebné svaté. Zodpovědnost učit mé bližní není odstraněna proto, že podporuji církevní evangelizaci přes rádio. Přijetí "institucionalismu" nastává tehdy, když se vzdáváme svých rodičovských povinností a necháváme vyučování a výchovu vlastních dětí "církevní" škole.

*Lolard - člen středověké náboženské společnosti v Nizozemí; v Anglii ve XIV.století stoupenec Wicleffův. (Pozn. vydav.)

Já osobně silně podporuji aktivní programy místní církve. Ale program, který by oslaboval individuální iniciativu, by jistě nebyl ve prospěch svatých. Jakýkoli duchovní, vyučovací "program" místní církve musí sloužit svatým, nikoli svatí programu. Věřím, že společné modlitby, zpěv, studium, Pánova večere - to vše slouží k vzájemnému budování svatých. Pomáhá a posiluje to k tomu, aby "každou minutu každého dne" žili s Bohem. Církev posílíme jen tehdy, když posílíme lidi, kteří ji tvoří. Musíme vyučovat a povzbuzovat k oddanosti Kristu, a ne k oddanosti "společenství". Věrnost a oddanost společenství je podstatou "institucionalismu".

PÁNOVO TĚLO

"Církev je tělem Kristovým, takže my jsme jen "rukama". Skrze nás koná Kristus své dílo." "Když někdo pomáhá církvi, pak pomáhá Kristu." "Rozdělit církev je totéž jako vbodnout kopí do jeho těla na kříži." Tato a jim podobná prohlášení jsou mezi "námi" běžná. Zvažujeme však předem, co říkáme?

Otázka první: KTERÁ církev, univerzální nebo místní, je tělem Kristovým? Obvykle citované pasáže (Efezským 1:23 a Koloským 1:18) hovoří jasně o Církvi univerzální čili o svatých souhrně. Text v 1.Korintským 12:13: "pokřtěni v jedno tělo" odkazuje na Církev obecnou, protože jsme "pokřtěni v Krista" (Galatským 3:27), ne do místní církve. Někteří ovšem tvrdí, že 1.Korintským 12:27 "Vy jste tedy Kristovo tělo" odkazuje na církev místní. Ale to není vhodný závěr. Všimněme si, jak text pokračuje: "A v církvi" (tedy v "Kristově těle", zmíněném v předchozím verši) "ustanovil Bůh jedny za apoštoly..." Ustanovil snad Bůh apoštoly jen v jediném sboru v Korintě? Jistě ne. Apoštolové byli ustanoveni pro celou, univerzální Církev. O této Církvi se zde hovoří, verš 27 nevyjímaje.

Otázka druhá: JAK jsme Kristovým tělem? Pochopitelně obrazně. To znamená, že svatí jsou přirovnáni k fyzickému tělu. Význam metaforické myšlenky je vymezen kontextem a my nemáme právo aplikovat danou metaforu mimo hranice kontextu. Například v 1.Korintským (12:12 a dále) je použito termínu "tělo" k vysvětlení principu společné práce - každý člen je nějak obdařen a každý je potřebný (verš 24 a dále). Kristus jako "hlava" v tomto obraze není zmíněn. (Členové jsou očima, ušima a tak dále.)

V Efezským 1:23 se hovoří o "církvi, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest." Zde je důraz kladen na Kristovo dílo konané pro nás (Církev sama zde není ústředním bodem). A v Efezským 3:6 vidíme Židy a pohany jako "spoludědice", jako "součást téhož těla" a jako "spoluúčastníky" evangelia. Zde "tělo" poukazuje na vykoupenou komunitu svatých.

"Tělo hříchu" (v Římanům 6:6) je pochopitelně obrazem zásadně odlišným. Zde se obecně hovoří o našem minulém hříšném životě. Nebo v Koloským 2:17 je "tělo, těleso" (- skutečná podstata*) položeno do protikladu ke "stínu" budoucích věcí. Tyto pasáže cituji jen proto, abych ukázal, že výraz "tělo" může mít mnoho uplatnění a odstínů. Stále se však jedná o totéž řecké slovo, které je proměňováno obsahem metafory. Je na nás osobně, abychom studiem kontextu každého obrazu, který svatý Duch použil, určili jeho konkrétní význam, a abychom z něj nevykročili.

Pokud skutečně chápeme, že "tělo Kristovo" zobrazuje celou, obecnou Církev, pak rozumíme M. E. Lardově názoru, že toto "tělo" nemůže být rozděleno. Lard věděl, že se mohou rozdělit sbory, ale Pánův lid (pravý a věrný) je jen jeden a je trvale sjednocen. Jestliže nějaký sbor o počtu 300 lidí "vyloučí" 15 pravých následovníků Krista (3. Jan 9-10), zatímco zbylých 285 lidí si ponechá

* V českých překladech překládáno jako "skutečnost". (Pozn. vydav.)

budovu, a jde dál svou vlastní cestou, neznamena to, že Pánovo tělo bylo rozděleno. Znamená to pouze, že 15 svatých začalo uctívat Boha na jiném místě. Pravá Církev je ta, která je tvořena lidmi věrnými Pánu. Ne ta, která je po rozdělení silnější počtem

SDRUŽENÍ VÍCE CÍRKVÍ

Dostal se mi do rukou nějaký materiál používaný ve "škole pro kazatele". Jeden list byl nadepsán: JEDNA CÍRKEV JE TVOŘENA MNOHA SBORY. Věřím, že Bůh si přál, aby pracovali a uctívali společně v "místní církvi", ale to je na hony vzdáleno tvrzení, že obecná Církev je souhrn těchto církví. "Jedna Církev" jakožto Boží lid pojímá všechny svaté (jeden celek). Je to "společenství bratří" a ne "společenství církví".

Jednotliví lidé jsou křtěni do "jednoho těla" Kristova (1.Korintským 12:13; Galatským 3:27). Nejsou křtěni do místní církve. Ratolesti na vinném kmeni zobrazují jednotlivce (Jan 15:6), stejně jako běžci v závodech, vojáci v Pánově vojsku, a mnoho dalších obrazů. Za určitých okolností může být člověk "v Kristu", aniž by byl součástí nějaké místní církve (Skutky 8:39; 3. Jan 10).

Obchodní společnosti sdružené se svou mateřskou společností mají společný akciový kapitál a centralizovanou administrativní moc. Fungují jako jeden organizovaný celek a žádá ze sdružených společností NENÍ "nezávislá ani samosprávná". Přirovnání obecné Církve k takovéto korporaci, ať nevědomé či úmyslné, může pouze podpořit denominační koncept. Text ze školy kazatelů dále říká: "sít' společenství zahrnující víru, učení a praktiky by měla být zachovávána mezi sbory." Praví svatí skutečně mají společnou víru, učení i praktiky. Ale jejich pravost je určena Bohem, ne dohodou "velké střední vrstvy staršovstva". Koncept "Církve tvořené církvemi" (s tradičními naukami, terminologií a nutně respektovanou disciplínou) se vždy opírá o nepsaný "zákoník" kréd. Tedy o standard, z něhož se stává autorita, ačkoli je vytvořen omylnými lidmi. Umělé společenství "naší církve" pak postupně přebírá místo za autentickou jedinečnost osobního vztahu s Bohem. A pak už si jen začneme myslet, že přijetí nějakou místní církví je rovnocenné přijetí Božímu.

Stačí malý odklon církve, stačí nepatrný posun našich měřítek, a než se nadějeme, budeme spokojeni, když lidé budou "věrni naší církvi". Avšak nezapomínejme, že PŘED BOHEM BUDEME STÁT KAŽDÝ SÁM ZA SEBE (Římanům 14:12).

"PILÍŘ A ZÁKLADNA"

Je Církev "matkou pravdy", která jediná může tuto pravdu oznamovat? Katolictví používá text z 1.Timoteovi 3:15 k podpoře tohoto závěru. To pak následně vede k tvrzení o neomylnosti Církve. Měli bychom proto této pasáži Písma věnovat větší pozornost.

Boží lid je (řecky stulos kai hedraïoma) pilířem a základnou (oporou) pravdy. Slovo "pilíř" (Zjevení 10:1; 3:12; Galatským 2:9) je významnou a viditelnou oporou chrámu. (Někteří se domnívají, že Pavel měl na mysli majestátní pilíře Dianina chrámu v Efezu, kde byl právě Timoteus). Chrám se sloupovím byly v Pavlově době běžné, a proto byla metafora jasně srozumitelná. "Základna" souvisí se slovem, které je překládáno jako "pevný, usazený" (1.Korintským 7:37; 15:58; Koloským 1:23). O univerzální Církvi je řečeno, že je (v jistém významu) "pilířem a základnou" pravdy. Význam těchto slov musíme určit v kontextu a souladu s veškerou zjevenou pravdou. Jakýkoli jiný způsob může mít dalekosáhlé následky.

Jan říká, že "pravda se stala skrz Ježíše Krista" (1:17). Kristus říká: "Já jsem ta cesta, pravda i život" (14:6). A také: "Posvět je pravdou; tvé slovo je pravda" (17:17). Kristus později

poslal svatého Ducha, "Ducha pravdy", který pravdu zjevil v její plnosti (16:13). Moc Boží pravdy přichází od Krista, ne od jeho následovníků. Kristus je základem Církve (1.Korinským 3:11), která je plodem pravdy (Skutky 2:41,47). Proto Církev nemůže být základem pravdy (ve smyslu "původce" pravdy). Semeno, z něhož roste království, je Boží slovo (Lukáš 8:11), a Bůh své zákonodárství nepředal svým poddaným (Jakub 4:12).

Boží lidé jsou ti, kteří radostně přijali a pochopili pravdu. Tito lidé poznali pravdu, "vyznávají Krista před lidmi" a způsobem svého života svědčí o síle pravdy. Ježíš se modlil za jednotu mezi těmito lidmi, "aby svět uvěřil, že jsi mne poslal" (Jan 17:21). Uprostřed zlé a zvrácené generace jsou svatí viděni jako "světla ve světě" (Filipským 2:15-16), jenž "pevně drží slova života". Kdosi řekl, že "Církev dává pravdě objektivní existenci". Pravda existuje nezávisle na jejím přijetí či odmítnutí, ale její síla, její působnost se prokazuje v jejím plodu - v Církvi. Samotná skutečnost, že Židé a pohané jsou spojeni v Kristu oznamuje "přerozmanitou Boží moudrost" (Efezským 3:10). "Od vás se Pánovo slovo rozeznělo..." (1.Tesalonickým 1:8). Tak by tomu mělo být. Toto je výklad textu, který říká, že Boží Církev je "pilířem a základnou pravdy".

CO VYŠLO Z JERUZALÉMA?

Co tedy vyšlo z Jeruzaléma? Izajáš prorokoval: "cesty -- stezky -- zákon -- a slovo" Pánovo "vyjde" z Jeruzaléma, ze Siónu (Iz.2:3). Naplnění, které je popsáno v 2.kapitole Skutků oslavuje tuto předpověď. Marně bychom zde hledali nějaké Petrovo zdůraznění instituce, která zachraňuje či stojí mezi Bohem a člověkem. Pánova Církev byla ustanovena, když lidé radostně přijali slovo (to, které "vyšlo") a stali se součástí všech povolanych, kteří patří Kristu. Neboť KRISTUS zachraňuje skrze své cesty, stezky, zákon.

Jak Kristova Církev roste? Vynikající příklad nacházíme ve Skutcích 11.kapitole. Evangelijní učitelé přišli do Antiochie a kázali "Pána Ježíše" (11:20). Kázali lidem o "Církvi"? Ne, kázali to, co vyšlo z Jeruzaléma - Pánovy "cesty, stezky, zákon a slovo". Verš 21 říká: "veliký počet jich uvěřil a obrátili se ..." k Církvi? Ne, obrátili se "k Pánu" a stali se částí jeho lidu, stali se Jeho Církvi. Barnabáš je pak povzbuzoval, aby "zůstávali v Pánu" (aby mu byli věrní, verš 23).

Před chvílí jsme zmínili naplněné proroctví, které hovořilo o spasení v Kristu. Plodem zjevené milosti jsou lidé povolání Bohem (1.Petr 2:9), kteří jsou Božím STÁDEM či TĚLEM, RODINOU, KRÁLOVSTVÍM, atd. Toto vše jsou obrazná označení zdůrazňující charakteristiku těchto lidí.

Jednotlivci mohou být odříznuti od Kristova těla (Římanům 11:20-22; 2.Petr 2:2) a také místní církve nemusí být trvale Bohem uznávány - jejich "svícen" může být odstraněn (Zjevení 2:1-5). Diotrefes mohl změnit "seznam" lidí ve sboru, ale Boží svitky trvají na věčnost (3.Jan 8-10; 2.Timoteovi 2:16-19). Pokud jedinec nebo celý sbor zastává "převrácené věci" (Skutky 20:29 a dále) či "opustí prvotní lásku" ke Kristu, tak tím pozbývá Boží přízně.

Podle historie "Církve" bylo prvním krokem k odpadnutí zdůrazňování institucionálních aspektů. "Církev" byla záhy uznávána jako instituce, která má pravomoc nad slovem, stala se "matkou", z níž slovo vzešlo. "Neomylná" Církev je jen důsledkem tohoto ranějšího omylu. Ovoce takového učení jistě rychle odmítáme. Ale může v nás zanechat své sémě, pokud budeme zapomínat, že to bude SLOVO, nikoli Církev, co nás bude soudit na věčnost.

JE MÍSTNÍ CÍRKEV "TĚLEM"?

Bratře Turnere,
mohl byste pojednat o církvi vzhledem k výrazu "tělo" Kristovo? Je místní církev "tělem Kristovým na určitém místě"?

Písmo hovoří o Církvi jako o "těle" Kristově několika způsoby. V Efezským 1:19-23 čteme: "... jak nesmírná je velikost jeho moci k nám věřícím." Kristus je zde potvrzen jako hlava všech věřících (všechno je mu poddáno), a věřící jsou připodobněni k "tělu" Kristovu. "Věřící" jsou ti věrní neboli křesťané. Pasáž říká, že všichni svatí (obecná Církev) jsou tímto tělem. Stejnou myšlenku nacházíme v Efezským 5:23, kde čteme: "... Kristus je hlavou církve; a on je Spasitelem těla" (celistvého, univerzálního).

Židé a pohané jsou spojeni v Bohu v "jedno tělo" (Efezským 2:16), které je také připodobněno k rodině, Boží stavbě, atd. (2:19 a dále). Jedná se o Církev obecnou. A věřím, že stejný význam má "jedno tělo" v Efezským 4:4, 12 a 16. Dobrodiní zde zmíněná (dokonalost, poznání, atd.) se naplňují na jednotlivých lidech univerzální Církve, na jednotlivých svatých, kteří jsou zde pojímání spíše odděleně (individuálně) než kolektivně. Kristus jako hlava Církve má pouze jedno "tělo"!

V 1.Korintským 12:12 (a dále) je použit obraz fyzického těla jako příkladu spolupráce jednotlivých částí celku. Pro jasnější čtení doplňuji v závorkách své poznámky: "Vždyť tak jako je (fyzické) tělo jedno a má mnoho údů, ačkoli je totiž všech údů toho jednoho (fyzického) těla mnoho, jsou jedním (celistvým) tělem, tak je tomu i s Kristem (s univerzálním tělem Kristovým). Všichni jsme totiž byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho (univerzálního) těla (Kristova)..." Hlava je zde také částí těla (12:21). Tento obraz souladu a koordinace celého fyzického těla tedy zdůrazňuje potřebu harmonie a spolupráce mezi svatými, kteří jsou jedním univerzálním Kristovým tělem.

Pavel nevede ke kolektivnímu jednání celé univerzální Církve, ale ve stejném tónu, v jakém Petr říká, že máme "milovat bratry" (1.Petr 2:17) nás nabádá, "aby v těle nebylo rozdělení" (1.Korintským 12:25). Vybízí tedy k ocenění, vzájemné spřízněnosti a péči jednoho o druhého. Jsem si jist, že pokud svatí v Korintě takovouto jednotu mezi sebou vytvořili, muselo to přinést nápravu jejich problému, který je v kontextu zmíněn. Nevěřím však, že text 12. kapitoly 1.Korintským nás opravňuje k tomu, abychom místní církve nazývali "tělem" Kristovým. (Viz Římanům 12:4-5; Koloským 2:19.)

Místní církev je skupinou či "jedním celkem" svatých. Slovo "pastýři" v sobě nese nutnost správy, dohlížení na "stádo, jež je mezi vámi". Ti, kteří tvoří tento místní celek (sbor) mohou být nazýváni "členy" daného celku. Avšak nesmíme smazávat rozdíl, který je mezi sborem (místním celkem) a "tělem Kristovým". Myslím, že zbytečně komplikujeme jazyk Nového zákona, hovoříme-li o místní církvi jako o "těle", "království Kristově" či "rodině Boží". Domnívám se, že tyto obrazy odkazují na Církev univerzální, obecnou.

NEOPRÁVNĚNÉ ZÁVĚRY

CÍRKVE KRISTOVY VÁS POZDRAVUJÍ! Ve Spojených státech často vídáme tento vzkaz na billboardech, slyšíme jej v rádiích a v televizi. Setkáváme se s ním při větších i menších společenských událostech, v novinách... a protože to nacházíme i v dopise Římanům (16:16), pak to můžeme bez obav používat.

Nedávno jsem si však povšiml proměny, do níž se "církve Kristovy" dostávají, a to mne vede k přehodnocení zmíněné pasáže v Římanům. Má snad Pavel na mysli, že společenství církví

či denominace zvaná CÍRKVE KRISTOVY pozdravuje svět? Podle současného používání pasáže, by se snad někdo mohl domnívat, že ano.

Dokonce jsem se setkal s použitím Římanů 16:16 jako argumentu pro kolektivní práci církví. Jako by pasáž beze vší pochyby dokazovala, že mnoho církví může spojit své prostředky a jako jeden celek pracovat na konkrétním projektu, pod jakýmsi patronátem "staršovstva". Přečtěme si Římanům 16:5: "...pozdravte i církve v jejich domě" (dům Priscilly a Akvily). Verš 10: "Pozdravte domácí Aristobulovy." Verš 11: "Pozdravte domácí Narkisovy, kteří jsou v Pánu." Verš 14: "Pozdravte Asynkrita, Flegonta ... i bratry, kteří jsou s nimi." Verš 15: "Pozdravte Filologa a Julii ... i všechny svaté, kteří jsou s nimi." Verš 23: "Pozdravuje vás Gaius, hostitel můj i celé církve."

Proč by tedy Římanům 16:16 nemělo znamenat přesně to, co říká celý kontext? Více jednotlivých církví, které věděly, že Pavel má v úmyslu napsat do Říma, individuálně vyjádřilo své pozdravy. Každá církev svým vlastním způsobem poslala své pozdravení, takže "církve Kristovy" pozdravovaly církve v Římě. Text v Římanům 16:16 prostě hovoří o určitém počtu jednotlivých místních církví.

Až donedávna byl termín "mezi-sborový" označením denominační skupiny. Nyní však začínají mnozí bratři, kteří "chtějí s každým vyjít zadobře", tento termín přijímat. Je možné, že se za nějaký čas stane označení "Církve Kristovy" oficiálním pojmenováním takové denominace? Pravé církve (sbory) Kristovy jsou po celém světě. Nikdy nepracují společně, nikdy nemohou společně pozdravit celý svět. Měli bychom pečlivě dbát na to, aby oddělenost a nezávislost jednotlivých sborů byla zřejmá a viditelná. Nezapomeňme, že veliké stromy vyrůstají z malých semínek. Stejně tak je tomu i s duchovními chybami a falešným učením.

**KDO ZACHÁZÍ DÁL A NEZŮSTÁVÁ V UČENÍ KRISTOVU, NEMÁ BOHA.
KDO ZŮSTÁVÁ V JEHO UČENÍ, MÁ OTCE I SYNA.
DRUHÝ LIST JANŮV 9. VERŠ**

OBSAH

CO BŮH USTANOVIL?.....	2
NOVOZÁKONNÍ CÍRKEV.....	3
CÍRKEV OBECNÁ A MÍSTNÍ.....	4
DVOJÍ SPOLEČENSTVÍ.....	5
BOŽÍ LID.....	5
MĚLI BYCHOM SE “PŘIPOJIT K CÍRKVI”?.....	6
PODSTATA CÍRKVE.....	7
JEDNODUCHÉ PRAVDY O CÍRKVI.....	9
STÁT SE SOUČÁSTÍ CÍRKVE.....	10
MŮŽE SE CÍRKEV MÝLIT?.....	11
KTERÉ LIDÉ JSOU CÍRKEV?.....	11
VĚRNÍ ČEMU?.....	12
POVINNOSTI CÍRKVE.....	13
CÍRKEVNÍ KÁZEŇ.....	14
AUTORITA STARŠÍCH.....	14
ABSENCE STARŠÍCH.....	16
ORGANIZOVANÁ CÍRKEV.....	18
OSLAVA BOHA V CÍRKVI.....	19
SLAVNÁ CÍRKEV I.....	20
SLAVNÁ CÍRKEV II.....	21
MÍSTNÍ CÍRKEV NENÍ LIDSKÝ VÝMYSL.....	21
MŮŽE BÝT CÍRKEV OBNOVENA?.....	22
“RÁMEC” MÍSTNÍ CÍRKVE.....	23
“PODLE SCHOPNOSTÍ”.....	24
“NAŠE” NOVÉ JMÉNO.....	25
JMÉNO CÍRKVE.....	25
O LOAJÁLNOSTI CÍRKVE.....	26
O ROZDĚLENÍ CÍRKVE.....	27
CO CÍRKEV ROZDĚLUJE?.....	28
OČIŠŤOVÁNÍ CÍRKVE.....	29
CO KRISTUS ZBUDOVAL?.....	30
IDENTIFIKACE “PRAVÉ” CÍRKVE.....	30
JAK DOKÁZAT NEZÁVISLOST?.....	31
CÍRKEVNÍ BUDOVY I.....	32
CÍRKEVNÍ BUDOVY II.....	33
VÝZNAM KRÁLOVSTVÍ.....	34
KRÁLOVSTVÍ JE JAKO.....	34
PRAVDA O KRÁLOVSTVÍ.....	36
“VLÁDA” KRÁLOVSTVÍ.....	38
PÁNOVA CÍRKEV.....	39
SAMOSPRÁVA CÍRKVE.....	40
ORGANIZOVÁNÍ CÍRKVE.....	41
MÍSTNÍ CÍRKEV.....	42
PRINCIP DÁVÁNÍ.....	44
ČLENSTVÍ V CÍRKVI.....	46

